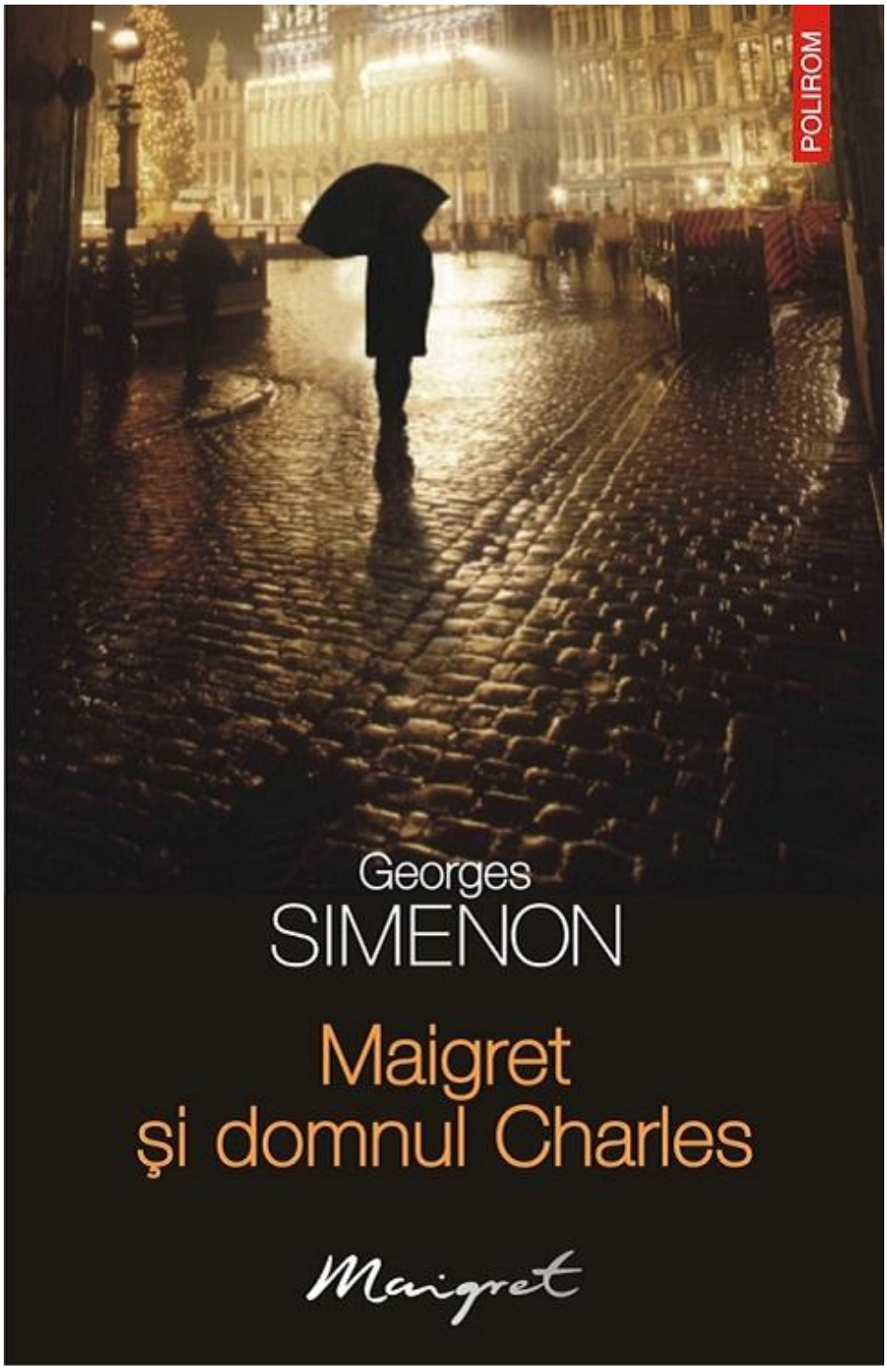
POLIROM
Georges
SIMENON
Maigret
şi domnul Charles
Maigret

Georges Simenon

Maigret şi domnul Charles

Seria MAIGRET

Georges Simenon, , Maigret et Monsieur Charles, *1972*

Traducere de Nicolae Constantinescu

Versiune electronica v2.1

Editura POLIROM
2010

GEORGES SIMENON (1903-1989) este unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori de literatură poliţistă. A scris peste 200 de romane, traduse în peste 50 de limbi, dintre care 75 de romane şi 28 de povestiri avîndu-l drept personaj principal pe celebrul inspector Maigret. Pînă astăzi, cărţile sale au fost vîndute în peste 850 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Capitolul I

Era luna martie şi Maigret se juca în lumina unei raze de soare cu dinţi. Dar nu ca în copilărie, folosind cuburi, ci cu pipe.

Avea întotdeauna cinci sau şase pe birou şi, de fiecare dată cînd umplea una, o alegea cu grijă după dispoziţia de moment.

Privea în gol şi avea umerii lăsaţi. Luase o hotărîre în privinţa restului carierei sale. Nu regreta nimic, dar în suflet îi stăruia o uşoară melancolie.

Mecanic, cu cea mai mare seriozitate, aranja pipele pe mapa de birou astfel încît să formeze figuri mai mult sau mai puţin geometrice ori să amintească de vreun animal.

În dreapta, pe birou, stătea grămadă corespondenţa de dimineaţă, dar el nu avea nici un chef să se ocupe de ea.

Cînd sosise la Poliţia Judiciară, cu puţin înainte de ora nouă, găsise o convocare a prefectului de poliţie, lucru rar, şi se dusese la sediul Prefecturii, întrebîndu-se ce putea să însemne asta.

Prefectul îl primise imediat, cordial şi zîmbitor.

— Nu ghiciţi de ce v-am chemat?

— Mărturisesc că nu.

— Luaţi loc. Aprindeţi-vă pipa.

Prefectul era tînăr, dacă împlinise patruzeci de ani, şi absolvise şcoli înalte. Era elegant, poate uşor exagerat.

— Ştiţi că directorul Poliţiei Judiciare iese la pensie luna viitoare, după doisprezece ani în acest post. Am discutat ieri cu ministrul de Interne despre cel care îi va lua locul şi am căzut de acord să vă oferim această responsabilitate.

Prefectul se aştepta probabil să vadă pe faţa interlocutorului său o expresie de bucurie.

Maigret însă se posomorîse.

— E un ordin? întrebase el, aproape ursuz.

— Nu, bineînţeles. Dar probabil înţelegeţi că e o promovare importantă, cea mai importantă la care poate spera un angajat al Poliţiei Judiciare.

— Ştiu. Totuşi, aş prefera să conduc mai departe Brigada Criminală. Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău. De patruzeci de ani fac muncă de teren. Mi-ar fi greu să-mi petrec zilele într-un birou, studiind dosare şi ocupîndu-mă de probleme mai mult sau mai puţin administrative.

Prefectul nu-şi ascunsese surprinderea.

— Nu credeţi că ar trebui să vă mai gîndiţi şi să-mi daţi răspunsul peste cîteva zile? Poate să vă consulţi şi cu soţia...

— M-ar înţelege.

— Şi eu vă înţeleg şi nu vreau să insist.

Totuşi, pe faţa lui se putea citi o oarecare părere de rău. Înţelegea numai în parte. Maigret avea nevoie de contactele pe care i le procurau anchetele. Deseori chiar i se reproşase că nu le conducea din birou, ci lua parte activ la ele, îndeplinind sarcini care reveneau în mod obişnuit inspectorilor.

Se juca, cu gîndul aiurea. Pipele, după ultimul aranjament, te duceau cu gîndul la o barză.

Soarele strălucea în fereastră. Prefectul îl condusese pînă la uşă şi îi strînsese mîna prieteneşte. Maigret ştia totuşi că cei de sus îi vor purta pică pentru refuzul lui.

Aprinse fără grabă una dintre pipe şi trase scurt din ea.

În cîteva minute, hotărîse în privinţa unui viitor care nu mai era foarte lung, deoarece, peste trei ani, urma să iasă la pensie. Dar, la naiba, cel puţin să fie lăsat să facă ce doreşte în aceşti trei ani!

Simţea nevoia să scape de birou, să respire aerul anotimpului, să descopere, la fiecare nouă anchetă, lumi diferite. Avea nevoie de cafenele, unde i se întîmpla atît de des să aştepte, la tejghea, bînd o bere sau un calvados, după caz.

Avea nevoie, în biroul lui, să se înfrunte răbdător cu un suspect care nu voia să spună nimic şi, uneori, după ore întregi, să obţină o mărturisire dramatică.

Se simţea într-o situaţie stînjenitoare. Îi era teamă să nu fie forţat, într-un fel sau altul, să accepte această numire. Ori, el nu o voia cu nici un preţ, deşi era un fel de baston de mareşal.

Se uita fix la pipe, schimbîndu-le din cînd în cînd locul, asemenea unor piese de şah. Tresări cînd auzi bătăi discrete în uşa care dădea în biroul inspectorilor.

Lapointe intră, fără să-i aştepte răspunsul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, şefule.

— Nu mă deranjezi deloc.

Se împlineau aproape zece ani de cînd Lapointe intrase în Poliţia Judiciară şi se obişnuiseră să-i spună „micul Lapointe”. Atunci era înalt şi slab. Între timp se mai îngrăşase, se căsătorise, avea doi copii. Dar rămăsese tot „micul Lapointe”, iar unii adăugau; „preferatul lui Maigret”.

— E la mine în birou o femeie care ţine neapărat să vă vorbească personal. Nu vrea să-mi spună nimic. Stă dreaptă pe scaun, nemişcată şi foarte hotărîtă să cîştige partida.

Era ceva frecvent. Unii, în urma articolelor din ziare, insistau să-l întîlnească personal şi deseori era greu să-i faci să se răzgîndească. Alţii, care obţinuseră Dumnezeu ştie cum adresa lui de acasă, veneau chiar să sune la uşa apartamentului său din bulevardul Richard-Lenoir.

— Ţi-a spus cum o cheamă?

— Am cartea ei de vizită.

Doamna Sabin-Levesque
Bulevardul Saint-Germain nr. 207bis

— Mi se pare ciudată, spuse Lapointe. Are privirea fixă şi un fel de tic nervos face să i se lase în jos colţul drept al gurii. Nu şi-a scos mănuşile, dar se vede bine că îşi crispează tot timpul degetele.

— Spune-i să intre şi rămîi aici. Ia şi blocnotesul, pentru orice eventualitate.

Maigret se uită la pipe şi oftă cu regret. Recreaţia se sfîrşise.

Apoi femeia intră şi el se ridică.

— Vă rog să luaţi loc, doamnă.

Ea îl privea fix.

— Sînteţi într-adevăr comisarul Maigret?

— Da.

— Vă credeam mai gras.

Purta o haină de blană şi o tocă asortată. Să fi fost vizon? Maigret nu se pricepea, pentru că soţia unui comisar divizionar se mulţumeşte de cele mai multe ori cu o blană de iepure sau, în cel mai bun caz, de bizon ori de castor.

Doamna Sabin-Levesque îşi roti lent privirea prin încăpere ca şi cum ar fi vrut să facă inventarul. Cînd Lapointe se aşează la capătul biroului, cu blocnotesul şi creionul pregătite, întrebă;

— Acest tînăr are să rămînă aici?

— Sigur că da.

— O să noteze ce vorbim?

— Aşa cere regulamentul.

Ea se încruntă şi degetele i se crispară pe poşeta din piele de crocodil.

— Credeam că pot avea cu dumneavoastră o discuţie confidenţială.

Maigret nu răspunse. Îşi observa vizitatoarea şi, la fel ca lui Lapointe, i se părea că e cel puţin ciudată. Cînd avea privirea de o fixitate jenantă, cînd părea absentă.

— Presupun că ştiţi cine sînt.

— V-am citit numele pe cartea de vizită.

— Ştiţi cine e soţul meu?

— Probabil că poartă acelaşi nume ca dumneavoastră.

— Este unul dintre notarii cei mai importanţi din Paris.

Îi observă şi el ticul, colţul buzelor care se lăsa, tremurînd uşor. Părea că îi era greu să-şi păstreze stăpînirea de sine.

— Continuaţi, vă rog.

— A dispărut.

— În acest caz, nu mie trebuie să vă adresaţi. Există un serviciu special care se ocupă de dispariţii.

Ea zîmbi ironic, aproape trist, şi nu-şi dădu osteneala să răspundă.

Era greu să-i dai o vîrstă. Probabil că nu avea mai mult de patruzeci de ani, cel mult patruzeci şi cinci, dar avea faţa îmbătrînită şi umflături sub ochi.

— Aţi băut înainte de a veni? întrebă brusc Maigret.

— Vă interesează?

— Da. Dumneavoastră aţi insistat să-mi vorbiţi, nu? Atunci trebuie să vă aşteptaţi la întrebări pe care poate le veţi considera indiscrete.

— Îmi imaginam că sînteţi altfel, mai înţelegător.

— Trebuie să cunosc unele lucruri tocmai pentru că încerc să înţeleg.

— Am băut două pahare de coniac, ca să-mi fac curaj.

— Numai două?

Ea îl privi fără să răspundă.

— Cînd a dispărut soţul dumneavoastră?

— În urmă cu aproape o lună. Pe 18 februarie. Azi sîntem în 21 martie.

— A anunţat că pleacă într-o călătorie?

— Nu mi-a spus o vorbă.

— Şi abia acum îi semnalaţi dispariţia?

— Sînt obişnuită.

— Cu ce?

— Cu absenţele lui de cîteva zile.

— Durează de mult timp?

— De ani de zile. Totul a început la scurtă vreme după ce ne-am căsătorit, acum cincisprezece ani.

— Nu v-a motivat în nici un fel aceste deplasări?

— Nu cred că se deplasează.

— Nu înţeleg.

— Rămîne la Paris sau în împrejurimi.

— De unde ştiţi?

— Pentru că, la început, am pus un detectiv particular să-l urmărească. Apoi am renunţat, pentru că mereu făcea la fel.

Vorbea cu oarecare greutate, şi nu băuse doar două pahare de coniac. Nu băuse nici ca să prindă curaj, căci faţa buhăită şi greutatea de a se controla dovedeau că obişnuia să se îmbete frecvent.

— Aştept să-mi daţi cîteva detalii.

— Aşa e soţul meu.

— Cum?

— E un om care se înfierbîntă uşor. Cînd întîlneşte o femeie care îi place, simte nevoia să fie cu ea cîteva zile. Pînă acum, aventura lui cea mai lungă, dacă îi putem spune aşa, a fost de două săptămîni.

— Să nu-mi spuneţi că le lua de pe stradă!

— Aproape. În general, din cabarete.

— Se ducea singur?

— Întotdeauna.

— Nu vă lua niciodată cu el?

— De mult timp nu mai însemnăm nimic unul pentru altul.

— Totuşi, sînteţi îngrijorată.

— Pentru el.

— Nu şi pentru dumneavoastră?

Un fel de sfidare îi înăspri privirea.

— Nu.

— Nu-l mai iubiţi?

— Nu.

— Nici el?

— Cu atît mai puţin.

— Trăiţi totuşi împreună.

— Apartamentul e mare. Nu trăim în acelaşi ritm şi nu avem ocazia să ne întîlnim prea des.

Lapointe stenografia. Pe faţa lui stăruia aceeaşi uimire ca la început.

— De ce aţi venit aici?

— Ca să-l găsiţi.

— Înainte nu v-aţi îngrijorat niciodată?

— O lună mi se pare cam mult. N-a luat nimic cu el, nici măcar o valijoară, nici lenjerie de schimb. Şi nici n-a plecat cu una dintre maşini.

— Aveţi mai multe?

— Două. Un Bentley, pe care îl foloseşte cel mai adesea, şi un Fiat, care mi-e destinat mai mult sau mai puţin mie.

— Conduceţi?

— Cînd ies, conduce Vittorio, şoferul.

— Şi ieşiţi mult?

— Aproape în fiecare după-amiază.

— În vizită la prietene?

— N-am prietene.

Rareori întîlnise o femeie atît de plină de resentimente şi de derutantă.

— Umblaţi prin magazine?

— Am oroare de magazine.

— Vă plimbaţi în Bois de Boulogne sau în altă parte?

— Mă duc la cinematograf.

— În fiecare zi?

— Aproape. Cînd nu sînt prea ostenită.

Ca în cazul drogaţilor, sosise momentul în care avea nevoie de un „imbold”. Intuiai că ar fi dat mult pentru un pahar de coniac, dar comisarul nu prea putea să-i ofere, deşi avea o sticlă în dulap pentru unele cazuri speciale. Îi era puţin milă de ea.

— Încerc să înţeleg, doamnă Sabin.

— Sabin-Levesque, îl corectă ea.

— Cum spuneţi. Soţul dumneavoastră a avut întotdeauna escapade mai lungi sau mai scurte?

— Niciodată una de o lună încheiată.

— Mi-aţi mai spus asta.

— Am un presentiment.

— Ce presentiment?

— Mi-e teamă că i s-a întîmplat ceva...

— Aveţi un motiv ca să vă gîndiţi la asta?

— Nu. Nu-ţi trebuie motiv ca să ai un presentiment.

— Consideraţi că soţul dumneavoastră este un notar important?

— Să spunem că biroul lui notarial este important şi are o clientelă dintre cele mai selecte.

— Cum de poate să lipsească periodic?

— Gérard este cît se poate de puţin notar. A moştenit biroul de la tatăl lui, dar de toate se ocupă în special primul lui secretar...

— Sînteţi obosită?

— Sînt mereu obosită. Nu stau bine cu sănătatea.

— Şi soţul?

— La patruzeci şi opt de ani, e sănătos-tun.

— Dacă înţeleg bine, i-am putea da de urmă în cabarete...

— Aşa cred.

Maigret căzu pe gînduri. I se părea că întrebările lui nu-şi atingeau ţinta şi că răspunsurile pe care le obţinea nu duceau la nimic.

Un moment, se întrebă dacă nu cumva avea în faţă o nebună, în orice caz, o nevrozată. Trecuseră cîteva prin biroul lui şi cele mai multe îi dăduseră de furcă.

Cuvintele rostite de femeie păreau normale, plauzibile; în acelaşi timp, aveai impresia unui decalaj între ele şi realitate.

— Credeţi că avea mulţi bani la el?

— După cîte ştiu, folosea mai mult carnetul de cecuri.

— Aţi stat de vorbă cu primul secretar?

— Nu vorbim.

— De ce?

— Pentru că soţul meu mi-a interzis, acum vreo trei ani, să intru în birouri.

— Avea un motiv?

— Habar n-am.

— Chiar dacă nu vă înţelegeţi cu primul secretar, îl cunoaşteţi totuşi?

— Lecureur, aşa îl cheamă, m-a privit întotdeauna cu ochi răi.

— Era deja angajat cînd a murit socrul dumneavoastră?

— A devenit angajatul biroului la vîrsta de douăzeci şi doi de ani.

— Poate el ştie mai multe despre locul unde se află soţul dumneavoastră?

— Posibil. Dar, dacă m-aş duce să-l întreb, nu mi-ar spune nimic...

Iarăşi ticul, care ajunsese să-l enerveze pe Maigret. Simţea din ce în ce mai mult că acest interogatoriu era un supliciu pentru femeia din faţa lui. Şi atunci, de ce mai venise?

— Căsătoria s-a făcut cu separarea bunurilor?

— Da.

— Aveţi avere personală?

— Nu.

— Soţul vă dă toţi banii de care aveţi nevoie?

— Da. Banii nu contează pentru el. Nu pot să jur, dar cred că e foarte bogat.

Maigret punea întrebările fără vreo ordine anume. Căuta în toate direcţiile, dar, pînă în acel moment, nu găsise nimic.

— Ascultaţi. Sînteţi obosită. E de înţeles. Dacă îmi permiteţi, vă voi face o vizită acasă în această după-amiază.

— Cum doriţi.

Încă nu se ridica de pe scaun, continuînd să-şi frămînte poşeta între degete.

— Ce credeţi despre mine? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce înăbuşită.

— Încă nu cred nimic.

— Vă par complicată, nu-i aşa?

— Nu neapărat.

— La liceu, colegilor li se părea că sînt complicată şi n-am avut, ca să zic aşa, niciodată prietene.

— Totuşi, sînteţi foarte inteligentă.

— Credeţi?

Femeia zîmbi, şi buzele îi tremurară uşor.

— Nu mi-a folosit la nimic.

— N-aţi fost niciodată fericită?

— Niciodată. Nu ştiu ce înseamnă cuvîntul ăsta.

Arătă spre Lapointe, care stenografia în continuare.

— Chiar e indispensabilă înregistrarea acestei discuţii? E greu să vorbeşti liber cînd cineva îţi stenografiază vorbele.

— Dacă aveţi ceva să-mi mărturisiţi, vom înceta stenografierea...

— Acum nu mai am nimic de spus...

Se ridică, dar cu un oarecare efort. Era adusă puţin de spate şi avea umerii lăsaţi.

— E necesar să vină cu dumneavoastră după- -amiază?

Maigret ezită, apoi vru să-i dea o şansă.

— Voi veni singur.

— La ce oră?

— La ce oră vă convine cel mai mult.

— Obişnuiesc să-mi fac siesta. Ora patru e bine?

— Foarte bine.

— Stau la primul etaj. După ce intraţi, uşa din dreapta.

Femeia nu-i întinse mîna. Foarte ţeapănă, merse pînă la uşă ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu cadă.

— Vă mulţumesc totuşi că m-aţi primit, murmură ea din vîrful buzelor.

Şi, după o ultimă privire către Maigret, se îndreptă spre scara mare de la ieşire.

Cei doi bărbaţi se priveau ca şi cum fiecare întîrzia momentul în care avea să deschidă gura ca să-l întrebe pe celălalt. Diferenţa era că Lapointe părea năucit, în timp ce comisarul rămînea mai curînd grav, avînd totuşi o luminiţă maliţioasă în ochi.

Deschise fereastra, alese o pipă destul de mare de pe birou şi o umplu. Lapointe nu mai rezistă.

— Ce părere aveţi, şefule?

Era o întrebare pe care colaboratorii lui se aventurau rareori să i-o pună, deoarece, de cele mai multe ori, răspundea printr-un mormăit devenit familiar; „N-am nici o părere”.

Comisarul nu-i răspunse, ci întrebă la rîndul lui;

— Despre povestea cu soţul dispărut?

— Mai ales despre ea.

Maigret îşi aprinse pipa, se propti în faţa ferestrei, contemplînd cheiurile însorite, oftă şi spuse;

— E o femeie ciudată...

Atît. Nu încerca să-şi analizeze impresiile, şi cu atît mai puţin să le exprime în cuvinte. Lapointe înţelese că era tulburat şi regretă că nu se abţinuse.

— Poate că e nebună, murmură el totuşi.

Comisarul îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu spuse nimic.

Rămase ceva timp lîngă fereastră, apoi întrebă;

— Iei masa de prînz cu mine?

— Cu plăcere, şefule. Mai ales că soţia mea e la sora ei, la Saint-Cloud.

— Cam peste un sfert de oră.

Lapointe ieşi. Maigret ridică receptorul telefonului şi ceru să vorbească acasă.

— Tu eşti? îl întrebă soţia, mai înainte ca el să fi apucat să spună ceva.

— Eu.

— Pun prinsoare că o să mă anunţi că nu vii la prînz.

— Ai ghicit.

— Braseria *Dauphine*?

— Cu Lapointe.

— Un caz nou?

Trecuseră trei săptămîni de cînd încheiase ultima anchetă importantă, iar această dorinţă de a lua masa în Piaţa Dauphine marca în fond plăcerea lui de a relua serviciul activ. Şi, într-un fel, era ca şi cum le-ar fi dat cu tifla prefectului şi ministrului de Interne, care îşi puseseră în gînd să-l închidă într-un birou somptuos.

— Da.

— N-am citit nimic în ziare.

— Ziarele n-au scris încă şi poate că nici nu vor scrie.

— Poftă bună. Astăzi nu aveam ce să-ţi ofer decît heringi la grătar.

Maigret rămase un timp pe gînduri, apoi ridică receptorul telefonului, privind fix scaunul pe care stătuse vizitatoarea lui. I se părea că o revede, cu nervozitatea, pupilele lucitoare şi ticurile ei.

— Dă-mi-l pe maestrul Demaison, te rog!

Ştia că la ora aceea îl va găsi acasă.

— Aici Maigret.

— Ce mai faci? Ai vreun amărît de asasin de apărat?

— Nu încă. Am nevoie doar de nişte informaţii. Cunoşti un notar pe nume Sabin-Levesque, de pe bulevardul Saint-Germain?

— Gérard? Cum să nu. Am făcut facultatea împreună.

— Ce părere ai despre el?

— Iar a făcut o escapadă?

— Ştiai?

— Toţi prietenii lui ştiu. Din cînd în cînd, i se aprind călcîiele după cîte o femeie frumuşică şi dispare din circulaţie o noapte sau cîteva zile. Are o înclinaţie deosebită pentru ceea ce aş numi semiprofesioniste, stripteuze sau animatoare de cabaret.

— I se întîmplă des?

— După cunoştinţa mea, de vreo zece ori pe an.

— E un notar serios?

— A moştenit una dintre cele mai selecte clientele din Paris, aproape tot foburgul Saint-Germain, deşi nu seamănă deloc cu un notar tipic. Poartă costume deschise la culoare, uneori haine de tweed cu carouri mari. E un tip destul de vesel, care îşi trăieşte viaţa, ceea ce nu-l împiedică să administreze cu un fler excepţional bunurile încredinţate. Ştiu cîţiva dintre clienţii şi clientele lui care îl apreciază în mod deosebit.

— Îi cunoşti soţia?

O ezitare.

— Da.

— Şi?

— E o persoană ciudată. Nu mi-ar plăcea să trăiesc cu ea, probabil că nici lui Gérard, pentru că dă ochii cu dînsa cît mai rar posibil.

— I se întîmplă să iasă cu el?

— Nu, după cîte ştiu eu.

— Are prietene, prieteni?

— Nici asta, după cîte ştiu.

— Amanţi?

— N-am auzit nici un zvon despre ea. Cei mai mulţi o consideră neurastenică sau nebună. Bea de stinge.

— Mi-am dat seama.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Se pare că soţul ei a dispărut de o lună.

— Şi nimeni n-a primit veşti de la el?

— S-ar zice că nu. De aceea, îngrijorată, a venit la mine în dimineaţa asta.

— De ce nu s-a dus la biroul care se ocupă de persoanele dispărute?

— Asta am întrebat-o şi eu, dar nu mi-a răspuns.

— De obicei, cînd lipseşte mai multe zile, ţine legătura prin telefon cu primul lui secretar, căruia i-am uitat numele. Cu el ai stat de vorbă?

— Probabil că o să dau ochii cu el în după-masa asta.

După cîteva minute, Maigret deschidea uşa care dădea spre biroul inspectorilor şi îi făcea semn lui Lapointe. Acesta se grăbi să-l urmeze cu oarecare stîngăcie, de care nu reuşea să scape în prezenţa şefului său. Maigret era zeul lui.

— N-ai nevoie de pardesiu, murmură comisarul. Mergem la doi paşi de aici.

În dimineaţa aceea îmbrăcase un pardesiu mai subţire, pe care îl lăsase agăţat în cuier.

Pavajul răsuna sub paşii lor. Regăsea cu plăcere atmosfera, mirosurile de bucătărie şi de alcool de la braseria *Dauphine*. La bar se aflau cîţiva poliţişti, cărora Maigret le făcu un semn cu mîna.

Trecură direct în sala de mese, care avea un aer intim şi de unde vedeai Sena curgînd.

Patronul dădu mîna cu ei.

— Un păhărel de pastis în cinstea primăverii?

Maigret ezită, apoi zise da. Lapointe îşi imită şeful şi patronul aduse paharele.

— O anchetă?

— Probabil.

— Să ştiţi că nu vă întreb nimic. Aici păstrăm discreţie totală şi gura cusută. Ce-aţi zice de o friptură de viţel cu orez şi ciuperci?

Maigret savură aperitivul, pentru că nu mai băuse de mult pastis. Patronul le aduse mai întîi cîteva gustări.

— Mă întreb dacă va fi mai vorbăreaţă după- -amiază, în lipsa mea.

— Asta mă întreb şi eu...

Mîncară liniştiţi şi trebuiră să accepte prăjitura cu migdale făcută de patroană, pe care o servi chiar ea, după ce îşi şterse mîinile de şorţ.

Era mai puţin de ora două cînd urcară scara cea mare de la Poliţia Judiciară.

— Au modernizat birourile, dar nu s-au gîndit să pună un ascensor, mormăi Maigret, gîfîind.

Intră în birou, aprinse o pipă şi începu să se ocupe de corespondenţă, fără să-i acorde prea mare importanţă. Erau mai ales formulare administrative de completat, rapoarte de contrasemnat... Timpul trecea încet. Din cînd în cînd, se uita pe fereastră şi evada cu mintea din birou.

Primăvara venise de data asta la timp. Aerul era transparent, cerul albastru deschis şi mugurii se umflaseră deja. Peste cîteva zile urmau să apară şi primele frunze de un verde crud.

— Nu ştiu cînd mă întorc, anunţă el la uşa inspectorilor.

Se hotărîse să se ducă pe jos în bulevardul Saint-Germain, dar regretă, deoarece drumul pînă la numărul 207bis i se păru lung şi îşi şterse de cîteva ori fruntea de sudoare.

Marele imobil din piatră, devenit cu timpul cenuşiu, semăna cu majoritatea caselor de pe bulevard. Intră pe o poartă mare din stejar bine lustruit şi pătrunse sub o boltă la capătul căreia se zăreau o curte pavată şi nişte foste grajduri transformate în garaje.

Tăbliţa oficială aurie a notarului se afla lîngă uşa din stînga şi pe o placă de cupru scria;

Maestrul G. Sabin-Levesque
Notar

În dreapta uşii de vizavi, un bărbat se uita la el prin geamul de la loja portarului.

Doamna Sabin-Levesque spusese că apartamentul se afla la primul etaj. Pe o altă placă din cupru, lîngă cealaltă uşă, scria;

Profesor Arthur Rollin
Pediatru
Etajul III – Numai cu programare

Probabil că era un medic scump. Ascensorul era mare, dar Maigret, fiind vorba de un singur etaj, preferă scara primitoare, cu treptele acoperite de o mochetă moale.

Ajunse la primul etaj şi sună la uşă. Aproape imediat îi deschise o cameristă tînără şi amabilă, care îi luă pălăria.

— Vă rog să intraţi, doamna vă aşteaptă.

Se afla într-un hol cu pereţii acoperiţi de lambriuri, ca şi salonul mare unde camerista îl pofti să intre şi unde pe pereţi se aflau portretele unor personaje din vremea Imperiului şi pînă pe la 1900.

Nu se aşeză. Mobilele erau greoaie, majoritatea stil Louis-Philippe, şi, deşi ansamblul dădea o impresie de bogăţie şi confort, veselia era complet absentă.

— Doamna vă aşteaptă în budoar. Vă conduc...

Trecură prin două-trei încăperi, pe care Maigret nu reuşi să le observe cu atenţie, şi ajunseră în sfîrşit într-un budoar tapetat cu mătase albastră, unde stăpîna casei stătea întinsă într-o berjeră. Purta un capot de un albastru mai închis decît pereţii şi îi întinse o mînă cu degetele pline de inele. Maigret se întreba dacă trebuia să i-o strîngă sau să i-o sărute şi, în cele din urmă, doar o atinse cu vîrful degetelor.

— Vă rog să luaţi loc. Îmi cer scuze că vă primesc astfel, dar nu mă simt bine şi, după discuţia noastră, cred că mă voi întinde în pat.

— Voi încerca să nu vă reţin mult timp.

— Ce credeţi despre mine?

— V-am spus azi-dimineaţă că sînteţi o persoană foarte inteligentă.

— Aici vă înşelaţi. Mă limitez să-mi urmez instinctul.

— Daţi-mi voie, mai întîi, să vă pun o întrebare. Înainte de a veni să-mi semnalaţi dispariţia soţului dumneavoastră, l-aţi întrebat pe primul secretar dacă nu are ceva veşti?

— I-am telefonat de mai multe ori în cursul lunii. Apartamentul şi biroul sînt legate printr-un fir direct. Trebuie să vă spun că imobilul, care aparţinea socrului meu, a devenit proprietatea soţului meu.

— Domnul Lecureur... Parcă aşa îl cheamă? Domnul Lecureur nu a primit nici el vreo veste?

— Nu.

— Dar în celelalte rînduri primea?

— Nu l-am întrebat. Cred că v-am spus că nu sîntem în termeni foarte buni.

Femeia ezită.

— Pot să vă ofer un coniac sau altceva care v-ar face plăcere?

— Nu, mulţumesc.

— Eu voi bea un coniac. Vedeţi că nu mi-e ruşine să beau în faţa dumneavoastră. De altfel, toată lumea vă va spune că sînt alcoolică, şi e adevărat. Poate vi se va spune şi că sînt nebună...

Apăsă pe butonul unei sonerii şi, după cîteva clipe, apăru un majordom.

— Honoré, adu-mi coniacul şi un pahar...

— Unul singur, doamnă?

— Da, unul singur. Domnul comisar nu simte nevoia să bea.

Era ceva agresiv în această nouă atitudine. Îl sfida, şi un zîmbet se contura cu greutate pe buzele ei.

— Dormeaţi împreună cu soţul dumneavoastră?

— Am dormit vreo trei luni, imediat după căsătorie. De partea aceasta a salonului, vă aflaţi în odăile mele. De cealaltă parte, e domeniul soţului meu.

— Obişnuiţi să luaţi masa împreună?

— M-aţi mai întrebat. Se întîmplă, dar programele noastre sînt diferite şi nu avem aceleaşi gusturi.

— Ce faceţi în vacanţă?

— Am... pardon... Gérard a moştenit o vilă mare pe lîngă Cannes. Acolo mergem. A cumpărat recent un iaht cu motor şi îl văd şi mai rar decît la Paris.

— Ştiţi să aibă duşmani?

— Nici unul, după cunoştinţa mea. În afară de mine...

— Îl urîţi?

— Nici măcar. Nu-i port nici pică. Ăsta e caracterul lui.

— Sînteţi moştenitoarea lui?

— Da, singura.

— E vorba de o avere importantă?

— Care ar putea tenta multe femei în situaţia mea. Întîmplarea însă face că nu sînt interesată de bani şi că aş trăi mai fericită într-o cameră la etajul şase.

— De ce nu cereţi divorţul?

— Din lene. Sau din indiferenţă. Vine un moment cînd nu mai ai chef de nimic, cînd faci zilnic aceleaşi gesturi, fără să te gîndeşti.

Apucă paharul cu o mînă tremurătoare.

— Noroc...

Şi îl goli pe nerăsuflate.

— Vedeţi? Se pare că ar trebui să roşesc...

— Soţul dumneavoastră v-a spus asta?

— Da, cînd am început să beau. Sînt ani şi ani de atunci...

— Şi acum?

— Îi e indiferent.

— Ce ar însemna pentru dumneavoastră moartea lui? Ar fi o eliberare?

— Nici măcar. Înseamnă atît de puţin pentru mine!

— Credeţi că i s-a întîmplat ceva rău?

— M-am gîndit la asta şi de aceea am venit la Poliţia Judiciară.

— Ce ar putea să i se întîmple?

— Are obiceiul să-şi culeagă, să zicem, prietenele din cabarete, unde vin tot felul de oameni.

— Cunoaşteţi cîteva dintre aceste cabarete?

— Două-trei nume, pentru că am găsit pliculeţe de chibrituri-reclamă.

— De exemplu?

— *Le Chat Botté*, *La Belle Hélène*... Numai puţin... *Le Cric-Crac*...

— N-aţi fost niciodată tentată să le vedeţi cu ochii dumneavoastră?

— Nu sînt curioasă.

— Asta constat şi eu.

Femeia îşi umplu iar paharul, iar buzele îi tremurau din nou, privirea îi devenise ternă, absentă. Maigret avea impresia că va descoperi brusc prezenţa lui şi îl va întreba ce căuta acolo.

— Pe scurt, vă gîndiţi la o crimă.

— Şi dumneavoastră?

— De ce nu o boală?

— Are o sănătate de fier.

— Un accident...

— Aş fi aflat din ziare.

— Aţi telefonat la spitale?

— Ieri.

Aşadar, în ciuda aparenţelor, îşi păstra neatinsă prezenţa de spirit. Pe căminul din marmură albă se afla o fotografie într-o ramă de argint. Maigret se ridică s-o vadă mai de aproape. În poză apărea doamna Sabin-Levesque, mult mai tînără, într-o atitudine studiată. Fusese foarte drăguţă în tinereţe, cu ceva copilăresc în expresia feţei.

— Da, eu sînt. M-am schimbat, nu-i aşa?

— Fotografia a fost făcută înainte sau după căsătorie?

— La cîteva săptămîni după. Gérard a insistat să fiu fotografiată de un fotograf celebru de pe bulevardul Haussmann.

— Era aşadar îndrăgostit?

— Nu ştiu. Aşa părea.

— Ruptura a fost bruscă?

— Nu. A avut o primă escapadă de douăzeci şi patru de ore şi n-am zis nimic. Mi-a spus că s-a dus la un client în provincie... Apoi a început s-o facă fără reţinere. Nu mă mai anunţa. Ieşea, după cină, şi nu ştiam niciodată cînd se va întoarce.

— Ce fel de om e în intimitate?

— Toţi vă vor spune că era un om foarte vesel, care se înţelegea cu toată lumea, gata oricînd să facă un serviciu. Unii considerau că are un aer puţin copilăresc.

— Şi dumneavoastră?

— N-am de ce mă plînge. Probabil că n-am ştiut cum să mă port cu el sau că el s-a înşelat în privinţa mea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că m-a crezut altfel decît sînt.

— Cu ce vă ocupaţi înainte de a-l cunoaşte?

— Eram secretara unui avocat. Maestrul Bernard d'Argens, de pe strada Rivoli. Cei doi se cunoşteau. Gérard a venit de cîteva ori la cabinetul patronului meu şi într-o zi mi-a cerut să ieşim împreună.

— V-aţi născut la Paris?

— Nu, la Quimper.

— De ce credeţi că a fost omorît?

— Pentru că e singura explicaţie.

— Mama dumneavoastră mai trăieşte?

— Da. Tatăl meu – se numea Louis Frassier – a murit. Era contabil. Mama mea s-a născut contesă Ucevka.

— Îi trimiteţi bani?

— Bineînţeles. Banii n-au contat niciodată pentru Gérard. Îmi dădea cîţi voiam fără să-mi pună întrebări.

Goli paharul şi duse o batistă la buze.

— Îmi permiteţi să vizitez apartamentul?

— Vă însoţesc.

Se ridică din berjeră şi se îndreptă spre uşă cu un mers prudent.

Capitolul II

Totul indica o mare avere, o mare familie din secolul al XIX-lea, austeritate. Apartamentul ocupa întreg etajul şi doamna Sabin-Levesque, cu un mers ezitant, începu prin a-l pofti pe comisar în partea care îi aparţinea.

După budoar urma un dormitor foarte mare, cu pereţii tapetaţi tot cu mătase albastră. Părea să fie culoarea ei preferată. Patul era desfăcut, dar femeii nu-i păsa de intimitatea pe care o dezvăluia astfel. Mobilele erau albe. Pe comodă se afla o sticlă de coniac începută.

— Care vă e numele mic? întrebă Maigret.

— Nathalie. Probabil în amintirea originilor mele ruseşti.

Baia avea pereţii şi pardoseala din marmură de un gri-albăstrui şi, ca şi dormitorul, era în dezordine.

Urma o încăpere plină de dulapuri, apoi ceea ce s-ar fi putut numi un salonaş de odihnă, care era tot un fel de budoar.

— Aici iau masa cînd nu mănînc în sufragerie.

Femeia avea aerul indiferent al unui ghid de muzeu.

— Acum intrăm în zona servitorilor.

Mai întîi o încăpere mare, cu dulapuri cu geam pline de argintărie, apoi o mică sufragerie zugrăvită în alb şi, în sfîrşit, bucătăria cu o maşină de gătit model vechi şi cratiţe din cupru. Acolo trebăluia o femeie în vîrstă.

— Marie Jalon, care e aici încă de cînd trăia socrul meu.

— Cînd a murit?

— Acum zece ani.

— Aţi locuit deci aici cu el.

— Cinci ani.

— Vă înţelegeaţi bine?

— Îi eram complet indiferentă. Pe atunci luam masa în sufragerie şi aş putea să număr de cîte ori mi s-a adresat.

— Care erau relaţiile sale cu fiul lui?

— Gérard cobora la birou la ora nouă. Avea o încăpere numai a lui. Nu ştiu exact ce făcea.

— I se întîmpla deja să dispară?

— Da, cîte două-trei zile.

— Tatăl lui nu zicea nimic?

— Se prefăcea că nu observă.

Maigret descoperea o întreagă lume, o lume desuetă, închisă în ea.

Poate că, în secolul precedent sau la începutul secolului XX, avuseseră loc recepţii, baluri în cele două saloane. Căci erau două, iar al doilea era aproape la fel de mare ca primul.

Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri care se închiseseră la culoare.

Peste tot vedeai tablouri dintr-o altă epocă, portretele unor bărbaţi cu favoriţi şi gulere foarte înalte.

Ai fi putut crede că viaţa se oprise la un moment dat.

— Acum intrăm la soţul meu.

Un birou, cu cărţi legate frumos pînă în tavan şi o scară pliantă din lemn de nuc pentru rafturile de sus. Biroul, aşezat în colţ lîngă fereastră, avea o mapă şi accesorii din piele maronie. Totul era în perfectă ordine. Nimic nu indica acolo prezenţa cuiva.

— Aici stă seara?

— Cînd e acasă.

— Văd că are televizor.

— Şi eu, dar nu mă uit niciodată.

— Vi s-a întîmplat să petreceţi seara în această încăpere?

— La începutul căsniciei noastre.

Vorbea cu oarecare greutate, rostind cuvintele ca şi cum nu ar fi avut nici o importanţă. Colţurile buzelor, lăsate din nou în jos, dădeau feţei sale o expresie plină de resentiment.

— Dormitorul lui...

Maigret avusese timp să constate că sertarele biroului erau încuiate. Ce-ar fi putut să conţină?

Întreg apartamentul era foarte înalt, iar ferestrele, şi ele foarte înalte, erau acoperite de perdele din catifea stacojie.

Pereţii dormitorului erau acoperiţi nu cu lemn, ci cu piele roşcată. Patul era de două persoane, iar fotoliile aveau fundurile puţin lăsate.

— Aţi dormit aici?

— Uneori, în primele trei luni.

Oare vocea, faţa ei exprimau ură?

Continua să-i arate apartamentul ca şi cum ar fi vizitat un muzeu.

— Baia lui...

Periuţa de dinţi, briciul, peria de păr şi pieptenele notarului erau încă acolo.

— Nu lua nimic cu el?

— Nu, după cîte ştiu.

Un dulap de haine, ca la Nathalie, apoi o sală de gimnastică.

— O folosea?

— Rar. Devenise destul de gras sau, mai exact, adipos.

Deschise o uşă.

— Biblioteca...

Mii de cărţi, din toate epocile, dar destul de puţine lucrări recente.

— Citea mult?

— Nu veneam să văd ce făcea seara. Scara asta duce direct la birou, pentru că am trecut deasupra bolţii. Mai aveţi nevoie de mine?

— Probabil că da. În acest caz, vă voi anunţa la telefon.

Femeia avea să se întoarcă la sticla ei.

— Presupun că veţi coborî acum în birouri?

— Într-adevăr, aş vrea să-i pun cîteva întrebări domnului Lecureur. Îmi cer scuze pentru deranj.

Ea se îndepărtă, vrednică de milă, dar şi enervantă. Maigret coborî scara, umplîndu-şi pipa pe care evitase s-o fumeze în apartament.

Ajunse într-o încăpere mare, unde vreo şase dactilografe care lucrau de zor îl priviră cu surprindere.

— Cu domnul Lecureur, vă rog.

Pe rafturi se aflau sute de dosare verzi cum vezi în administraţie şi la majoritatea notarilor. O bruneţică îl conduse printr-o încăpere unde se găseau doar o masă lungă şi un seif enorm, model vechi.

— Pe aici.

Intrară în altă încăpere, unde un bărbat trecut de prima tinereţe, singur, era aplecat asupra a ceea ce era probabil marele registru de socoteli. Omul îi aruncă o privire indiferentă lui Maigret, care trecu în încăperea vecină, unde lucrau cinci angajaţi.

— Domnul Lecureur e singur?

— Cred că da.

— Vă rog să-l întrebaţi dacă poate să-l primească pe comisarul Maigret.

Aşteptară un moment, în picioare, apoi se deschise o uşă capitonată.

— Intraţi, vă rog. Chiar mă bucur să vă văd.

Lecureur era mai tînăr decît şi-l imaginase comisarul cînd i se spusese că lucrase cu bătrînul notar decedat. Probabil că nu avea cincizeci de ani. Era brunet, cu o mustaţă mică, iar costumul său era de un gri închis, aproape negru.

— Luaţi loc, vă rog.

Şi aici erau lambriuri. Fondatorul biroului notarial avusese probabil un gust exagerat pentru pereţi acoperiţi cu panouri din lemn închis la culoare.

— Presupun că aţi fost alertat de doamna Sabin- -Levesque.

Mobila era aici din mahon, stil Empire.

— Presupun că dumneavoastră ţineţi locul patronului în timpul escapadelor sale.

— E rolul meu de prim secretar. Există totuşi acte pe care nu le pot semna şi sînt destul de încurcat.

Era un bărbat calm, cu acea distincţie proprie oamenilor care frecventează lumea bună. Nu era servil, dar puteai distinge o fărîmă de deferenţă în atitudinea lui.

— Vă anunţa cînd dispărea în felul ăsta?

— Nu. Nu era ceva premeditat. Bineînţeles, nu-i cunosc viaţa din afara biroului. Sînt obligat să mă limitez la ipoteze. Ieşea aproape în fiecare seară...

— O clipă. Lua parte activ la treburile biroului?

— Îşi petrecea cea mai mare parte a zilelor în biroul lui şi primea personal majoritatea clienţilor. Nu dădea impresia unui om ocupat, şi totuşi avea mai multă treabă decît mine. Îndeosebi în privinţa administrării averilor, vînzărilor şi cumpărărilor de domenii şi castele. Avea un fler extraordinar şi n-aş fi putut să-l înlocuiesc.

— Biroul lui e lîngă al dumneavoastră?

Lecureur deschise o uşă.

— Iată-l. După cum vedeţi, mobila are acelaşi stil, dar sînt trei fotolii în plus.

Totul era în perfectă ordine. Nici urmă de praf. Biroul notarului dădea spre bulevardul Saint-Germain şi se putea auzi zgomotul monoton al circulaţiei.

Cei doi îşi reluară locurile.

— Se pare că, de obicei, escapadele nu durau mai mult de două-trei zile.

— În ultima vreme ajunseseră să dureze o săptămînă.

— Ţinea legătura cu dumneavoastră?

— Îmi telefona aproape întotdeauna ca să afle dacă nu se ivise ceva nou care impunea prezenţa lui.

— Ştiţi de unde telefona?

— Nu.

— După cîte ştiţi, avea o garsonieră în oraş?

— E o posibilitate la care m-am gîndit. Nu avea niciodată mulţi bani la el şi plătea aproape totul cu cecuri. Taloanele îmi treceau prin mînă înainte de a ajunge la contabilitate.

Lecureur tăcu, încruntat.

— Mă întreb dacă am dreptul să vorbesc despre aceste lucruri. Sînt obligat să respect secretul profesional.

— Nu şi dacă a fost asasinat, de exemplu...

— Vă gîndiţi serios la asta?

— Soţia lui pare că se gîndeşte.

Secretarul dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că ce zicea ea nu avea prea mare importanţă.

— Mărturisesc că şi eu m-am gîndit. E prima dată cînd lipseşte atît de mult timp şi nu-mi telefonează. Acum opt zile avea întîlnire, aici, cu unul dintre clienţii noştri cei mai importanţi, unul dintre cei mai mari, dacă nu chiar cel mai mare proprietar de terenuri din Franţa. Ştia de întîlnire. În ciuda aerului său distrat şi a înfăţişării nu prea serioase, nu uita niciodată nimic şi era mai curînd tipicar în viaţa profesională.

— Şi ce-aţi făcut?

— Am amînat întîlnirea, pretinzînd că era internat într-o clinică.

— De ce, deşi aveaţi bănuieli, n-aţi anunţat poliţia?

— Nu eu trebuia să fac asta, ci soţia lui.

— Se pare că nu coboară niciodată la biroul notarial.

— Aşa e. Mai demult, a venit aici o dată sau de două ori, dar n-a stat prea mult.

— A fost primită cu răceală?

— N-a fost primită cu entuziasm. Chiar şi soţul ei...

— De ce?

Secretarul tăcu din nou, şi mai încurcat decît înainte.

— Îmi cer scuze, domnule comisar, dar mă puneţi într-o situaţie stînjenitoare. Relaţiile patronului meu cu soţia lui nu mă privesc.

— Şi dacă s-a comis o crimă?

— Evident, asta ar schimba totul. Aici toţi îl adorăm pe domnul Gérard. Îi spun aşa pentru că l-am cunoscut cînd abia terminase facultatea. Întreg personalul îl apreciază. Nimeni nu-şi permite să-i judece viaţa personală.

— După cîte înţeleg, nu la fel stau lucrurile cu soţia lui.

— E ca şi cum ar fi un element străin. Nu spun că ar fi nebună. Dar e ca un ghimpe sub piele.

— Pentru că bea?

— Şi de asta.

— Soţul ei e nefericit cu ea?

— Nu s-a plîns niciodată. Şi-a făcut treptat o altă viaţă.

— Aţi pomenit adineauri de taloanele unor cecuri care vă treceau prin mînă. Presupun că semna în beneficiul femeilor cu care petrecea un anumit număr de zile...

— Şi eu presupun, dar n-am nici o dovadă. Aceste cecuri nu erau completate pe un anumit nume, ci erau la purtător. Erau şi de cinci mii de franci, dar şi de douăzeci de mii.

— Lunar era aceeaşi sumă?

— Nu. De aceea nu cred că mai avea o locuinţă.

Acum se priveau în tăcere.

— Unii membri ai personalului l-au văzut intrînd în localuri de noapte, spuse în cele din urmă secretarul, oftînd. În asemenea cazuri, aproape întotdeauna urma o absenţă mai mult sau mai puţin îndelungată.

— Vă gîndiţi că i s-a întîmplat ceva rău, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da. Dar dumneavoastră, domnule comisar?

— După puţinele informaţii pe care le am pînă în prezent, şi eu cred asta. Se întîmpla să fie sunat de femei la birou? Presupun că toate legăturile trec printr-o centrală.

— Desigur, am întrebat-o pe centralistă. Nu a existat nici o convorbire telefonică de acest gen.

— Ceea ce ne face să presupunem că, în cursul escapadelor, nu-şi dădea adevăratul nume.

— Există un detaliu pe care cred că trebuie să vi-l comunic. Acum cincisprezece zile am început să mă îngrijorez. I-am telefonat doamnei Sabin- -Levesque ca să-i spun asta şi s-o sfătuiesc să ia legătura cu poliţia.

— Şi ce v-a răspuns?

— Că încă nu erau motive de îngrijorare şi că va acţiona la momentul potrivit.

— Nu v-a cerut să urcaţi sau n-a coborît ea să discutaţi despre asta?

— Nu.

— Nu văd ce întrebări v-aş mai putea pune deocamdată. Dacă apare ceva nou, vă rog să-mi telefonaţi la Poliţia Judiciară. Încă ceva, totuşi. Servitorii de la primul etaj împărtăşesc sentimentele personalului biroului în privinţa doamnei Sabin-Levesque?

— Da. Mai ales bucătăreasa, Marie Jalon, care e în casă de patruzeci de ani şi l-a cunoscut pe domnul Gérard de cînd era copil. Pur şi simplu o urăşte.

— Şi ceilalţi?

— O suportă, atîta tot. Mai puţin camerista, Claire Marelle, care îi e devotată şi o dezbracă înainte de culcare, cînd patroana ei zace pe jos.

— Vă mulţumesc.

— Veţi deschide o anchetă?

— Fără să am multe atuuri. Mai vorbim.

Maigret ieşi şi, lîngă staţia de metrou Solferino, intră într-o cafenea. Nu comandă coniac, de care era dezgustat pentru mult timp, ci o bere rece.

— Aveţi o fisă de telefon?

Intră în cabină şi căută numărul avocatului la care Nathalie pretindea că lucrase înainte de căsătorie, maestrul Bernard d'Argens. Numele nu apărea în cartea de telefon.

Bău berea, luă un taxi şi dădu adresa de pe strada Rivoli.

— Aşteaptă-mă, nu stau mult.

Intră în lojă, care era un fel de mic salon. Portarul era un bărbat cu părul alb.

— Maestrul d'Argens?

— A murit de zece ani.

— Eraţi în imobil pe atunci?

— Sînt aici de treizeci de ani.

— Cine i-a preluat cabinetul?

— Nu un avocat, ci un arhitect, domnul Mage.

— A păstrat cumva o parte din personal?

— Domnul d'Argens avea doar o secretară bătrînă care s-a retras din activitate şi s-a întors în ţinutul natal.

— N-aţi cunoscut o domnişoară Frassier?

— O brunetă drăguţă, agitată tot timpul? A lucrat pentru maestrul d'Argens în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. A stat doar un an, pentru că nu-i plăcea meseria, şi nu ştiu ce s-a mai întîmplat cu ea.

Maigret, încruntat, se întoarse la taxi. Sigur, ancheta era abia la început, dar nu-i plăcea cum se prezintă, fără nici un element de care să se agaţe. În plus, trebuia să acţioneze discret, pentru că notarul ar fi putut să apară pe neaşteptate.

Soarele dispăruse în spatele caselor. Era mai răcoare şi Maigret regretă că îşi lăsase pardesiul la birou.

Coborî din taxi la colţul dintre bulevardul Palatului şi Quai des Orfèvres, pentru că simţea nevoia să mai bea o bere.

Se gîndea în continuare la Nathalie, ciudata doamnă Sabin-Levesque, intuind că ştia mai mult decît îi spusese.

Se întoarse la birou, la pipele lui, aprinse una şi se apropie de uşa care dădea în biroul inspectorilor. Lapointe bătea la maşină. Janvier privea pe fereastră. Lucas vorbea la telefon.

— Janvier, Lapointe! Veniţi amîndoi în birou la mine!

Odată cu înaintarea în vîrstă, Janvier începuse să facă şi el burtă.

— Eşti liber, Janvier?

— N-am nimic important în momentul ăsta. Am terminat cu tînărul hoţ de maşini.

— Ai curaj să-ţi petreci noaptea afară?

— De ce nu?

— Te vei duce, imediat ce poţi, pe bulevardul Saint-Germain şi vei supraveghea numărul 207bis. Dacă femeia ale cărei semnalmente ţi le voi da iese din imobil, o urmăreşti. Ar fi mai bine să ai la dispoziţie o maşină. E brunetă, destul de înaltă, foarte slabă, cu o privire fixă şi ticuri nervoase. Dacă părăseşte casa, o va face probabil pe jos, deşi are un şofer şi două maşini. Una e un Bentley şi cealaltă un Fiat. Spune-i lui Lourtie să vină să te schimbe mîine-dimineaţă şi transmite-i toate instrucţiunile.

— Cum e îmbrăcată?

— Cînd a fost aici, purta o haină de blană, probabil de vizon.

— Bine, şefule.

Janvier ieşi, iar Maigret se întoarse spre Lapointe.

— Şi tu? Nimic nou?

Lapointe roşi şi bîigui, fără să se uite în ochii lui Maigret;

— Ba da... Un telefon. Acum cîteva minute.

— De la cine?

— De la femeia din dimineaţa asta.

— Ce voia?

— Întîi a întrebat dacă sînteţi aici. I-am răspuns că nu. Mi s-a părut beată criţă. „Atunci cine e la telefon?” a insistat ea. „Inspectorul Lapointe.” „Tinerelul care nota dimineaţă tot ce ziceam eu?” „Da.” „Ei bine, spune-i din partea mea comisarului să-l ia naiba! Şi pe tine la fel!”

Apoi Lapointe adăugă, la fel de jenat;

— A urmat un fel de zgomot de luptă. „Lasă-mă, fir-ar să fie...” Probabil că cineva i-a smuls receptorul din mînă, pentru că legătura s-a întrerupt.

Înainte de a părăsi Poliţia Judiciară, Maigret îi spuse lui Lapointe;

— Aş vrea să vii să mă iei de acasă, pe la unsprezece, cu o maşină de-a noastră.

— Mîine-dimineaţă?

— În seara asta. Vreau să-mi vîr nasul în cîteva localuri de noapte.

Doamna Maigret îi păstrase heringii după care saliva şi comisarul se delectă cu ei în timp ce urmărea distrat ştirile la televizor. După expresia feţei, soţia lui ghicea că ancheta în curs nu era una obişnuită şi că îl preocupa, că făcea din ea aproape o problemă personală.

Şi era adevărat. În ziua aceea, o zi de 21 martie călduţă şi senină, se cufundase într-o lume care îi era străină; se pomenise în faţa unui tip de femeie cum nu mai întîlnise şi care îl deruta.

— Să-mi pregăteşti un costum negru, cel mai bun.

— Ce s-a întîmplat?

— Lapointe vine să mă ia la unsprezece. Trebuie să vizitez cu el două-trei localuri de noapte.

— Asta o să-ţi mai schimbe gîndurile, nu?

— Dacă mi-ar putea aduce răspunsuri la întrebările pe care mi le pun...

Instalat într-un fotoliu, moţăi în faţa televizorului şi, la zece şi jumătate, soţia îi aduse o ceaşcă cu cafea.

— Dacă va trebui să stai pînă tîrziu...

Întîi îşi aprinse pipa, apoi bău cafeaua cu înghiţituri mici. Pentru el, cafeaua şi pipa se potriveau de minune.

Se duse la baie să se împrospăteze, apoi se schimbă, ca şi cum felul cum arăta ar fi putut avea importanţă. În fond, se comporta cam ca pe vremea cînd îţi puneai un costum dacă mergeai la Operă sau smoching dacă voiai să intri într-un cabaret.

Era unsprezece fără cinci. I se păru că aude o maşină oprind. Deschise fereastra şi zări lîngă trotuar una dintre maşinile negre ale Poliţiei Judiciare şi o siluetă înaltă.

O sărută pe doamna Maigret şi se îndreptă spre uşă, morocănos, dar, în fond, foarte mulţumit că nu era directorul Poliţiei Judiciare.

— Să nu mă aştepţi cumva.

— Nu-ţi fie teamă. Mi-e somn.

Aerul nu era prea rece şi luna se ridica deasupra coşurilor. Multe ferestre erau încă luminate, iar unele fuseseră lăsate chiar deschise.

— Unde mergem, şefule?

Maigret scoase din buzunar plicul vechi pe care notase adresele găsite în cartea de telefon.

— Ştii *Le Chat Botté*?

— Nu.

— E pe strada Colisée.

Urmară, pe Champs-Elysées, coloana dublă de maşini cu farurile aprinse, printre şirurile de firme luminoase. În faţa cabaretului, un portar galonat ca un amiral îi salută milităreşte şi le deschise uşa în două canaturi. Trecură de draperiile groase de culoare roşie şi lăsară pardesiele şi pălăriile la garderobă.

Pianistul îşi plimba la întîmplare degetele pe clape, chitaristul îşi acorda instrumentul şi nimeni, deocamdată, nu se ocupa de contrabas.

Sala era roşie. Totul era roşu; pereţii, tavanul, garnitura de scaune, de un roşu bătînd în portocaliu care, pînă la urmă, nu era agresiv, ci mai curînd vesel. Barul însă era din stuc alb şi barmanul ştergea paharele, rînduindu-le frumos în spatele lui.

Şeful chelnerilor se apropie de ei fără prea multă convingere. Poate îl recunoscuse pe Maigret? Sau poate că cei doi nu arătau ca doi clienţi serioşi?

Comisarul făcu un semn negativ şi se îndreptă spre bar. Trei femei erau aşezate la mese diferite, iar la o alta, un cuplu părea că discută. Era prea devreme. Animaţia avea să înceapă abia pe la miezul nopţii.

— Bună seara, domnilor. Cu ce vă servesc?

Barmanul avea părul alb şi un aer distins. Îi privea cu o indiferenţă prefăcută.

— Presupun că nu serviţi bere.

— Nu, domnule Maigret.

— Dă-ne orice.

— Dry Martini?

— Bine.

Una dintre femei se aşează pe un taburet, la bar, dar barmanul cu părul alb îi făcu un semn uşor şi femeia se întoarse la masă.

După ce le umplu paharele, barmanul întrebă;

— Aţi venit cu o treabă?

Maigret zîmbi.

— Da, recunoscu el. N-am venit aici să ne distrăm, dar nici să vă facem necazuri. Caut o informaţie.

— Dacă pot să v-o dau, o voi face cu plăcere.

Între ei se stabilise un fel de complicitate. Lui Maigret îi era însă greu să descrie un om pe care nu-l văzuse niciodată.

— De statură mijlocie, poate puţin mai scund. Patruzeci-patruzeci şi cinci de ani, deja cu burtă şi grăsuţ. Un păr blond care începe deja să se răărească şi o faţă bucălată. Se îmbracă cu mult gust, aproape întotdeauna în tonuri de bej.

— Îl căutaţi?

— Aş vrea să dau de urma lui.

— A dispărut?

— Da.

— Ce delict a comis?

— Nici unul.

— Ar putea să fie domnul Charles.

— Descrierea corespunde?

— Aproape. Foarte vesel, nu-i aşa? Mereu bine dispus?

— Cred că da.

— Nu-l cunoaşteţi?

— Nu.

— Vine din cînd în cînd, se aşază la bar şi comandă o sticlă de şampanie. Apoi priveşte sala, cercetînd amănunţit cu privirea animatoarele. Alege una care îi place şi trimite după ea.

— Stă pînă tîrziu?

— Depinde. Uneori, pleacă împreună cu fata. Alteori, se mulţumeşte să-i strecoare discret o bancnotă de cinci sute şi pleacă. Probabil ca să caute în altă parte.

— E mult de cînd nu l-ai mai văzut?

— Da, destul de mult. Să fie vreo şase săptămîni. Poate două luni...

— Cînd pleacă cu o femeie, aceasta nu lipseşte cîteva zile?

— Nu vorbiţi aşa tare. Patronului nu-i place asta. Şi e în sală.

Un bărbat în smoching, de tip italian, cu părul grizonant şi cu mustaţa fină. Îi observa de departe. Probabil că şi el îl recunoscuse pe comisar.

— În principiu, animatoarele nu au dreptul să plece înainte de închidere.

— Ştiu. Dar mai ştiu şi că acest lucru nu se respectă chiar cu sfinţenie. E aici vreuna dintre femeile cărora li s-a întîmplat să plece cu el?

— Cred că Martine. Dacă vreţi să-i vorbiţi, ar fi mai bine să vă aşezaţi la masa ei. Vă trimit acolo o sticlă.

Tînăra femeie cu părul vaporos care îi cădea pe umeri îi privi pe amîndoi cu mare curiozitate.

Sosiseră şi cîţiva clienţi, unii cu soţiile, şi mica formaţie cînta acum un blues.

— Aţi comandat de băut? întrebă ea.

— Barmanul a comandat pentru noi, mormăi Maigret, gîndindu-se la dificultăţile pe care le va avea cînd va prezenta nota de cheltuieli.

— Aţi mai fost aici?

— Nu.

— Vreţi să chem o colegă?

Patronul, ajuns lîngă masă, îi spuse;

— Ai grijă, Martine, sînt poliţişti.

— Adevărat? îl întrebă ea pe Maigret.

— Adevărat.

— De ce aţi venit la mine?

— Pentru că tu ai ieşit cu domnul Charles.

— Şi e ceva rău în asta?

Nu-l sfida. Continua să vorbească cu o voce blîndă, amabilă, iar aventura părea că o distrează.

— Nimic. Numai că domnul Charles a dispărut de o lună. Mai exact, din 18 februarie. L-ai mai văzut după această dată?

— Tocmai, eram surprinsă că nu mai vine şi chiar am vorbit despre asta cu una dintre prietenele mele.

— Ce părere ai despre el?

— Evident, nu-l cheamă Charles. Probabil că e un om important care e obligat, cînd vrea să se distreze, să-şi ascundă adevărata identitate. E foarte îngrijit şi meticulos. I-am spus că are mîini de femeie, atît de bine manichiurate erau.

— Unde te-ai dus cu el?

— Credeam că mă va duce la hotel, dar m-a întrebat dacă pot să-l primesc la mine. Am o garsonieră drăguţă pe Avenue de la Grande- -Armée. Nu primesc acolo pe nimeni. De altfel, rareori se întîmplă să ies cu un client. Lumea crede că asta fac animatoarele, dar nu-i adevărat.

Şampania era servită şi tînăra femeie ridică încet cupa.

— În cinstea domnului Charles, pentru că datorită lui vă aflaţi aici. Sper că n-a păţit nimic.

— Nu ştim. Pur şi simplu a dispărut.

— Şi nevasta lui s-a îngrijorat? Femeia aceea pe jumătate nebună?

— Ţi-a vorbit despre ea?

— Am petrecut patru zile împreună. Era amuzant, pentru că voia cu orice chip să mă ajute la bucătărie şi la spălatul vaselor. Din cînd în cînd, îmi vorbea despre el, întotdeauna foarte vag. Nu vă întreb cine e.

— Un om important, după cum ai ghicit.

— Locuieşte la Paris?

— Da.

— Şi presupun că îşi oferă din cînd în cînd o escapadă?

— Exact. Patru zile, cinci, o săptămînă...

— L-am sunat pe patron, domnul Mazotti, să-i spun că sînt bolnavă, dar probabil că nu m-a crezut. Cînd am revenit la cabaret, mi-a făcut figuri.

— Cînd a fost întîlnirea asta?

— Acum două luni? Poate puţin mai mult...

— Nu mai fusese niciodată aici?

— Mi s-a întîmplat să-l zăresc la bar. Probabil n-a găsit ce căuta, pentru că a plecat singur.

— Frecventa şi alte localuri de noapte?

— Nu mi-a spus, dar cred că da.

— Avea maşină?

— Nu. Ne-am dus la mine pe jos, la braţ. Era foarte vesel.

— Bea mult?

— Nu, doar cît să fie bine dispus.

— Nu ţi-a spus că are o garsonieră în oraş?

— Avea?

— Nu ştiu.

— Nu. Voia să vină la mine acasă. În aceste patru zile, am trăit ca şi cum am fi fost vechi iubiţi. Mă privea cînd făceam baie şi mă îmbrăcam. Se sprijinea cu coatele pe pervazul ferestrei cînd mă duceam la cumpărături şi cînd mă întorceam găseam masa pusă.

— Nu ştii altceva care să mă poată ajuta să-l găsesc?

— Nu. Mă gîndesc... Am fost să ne plimbăm în Bois de Boulogne, dar s-a înnorat şi ne-am întors destul de repede. Era foarte...

Tăcu brusc, parcă pudică.

— Spune.

— O să rîdeţi de mine. Era foarte tandru, cu mici atenţii, ca un îndrăgostit. Cînd a plecat, mi-a strecurat în mînă un cec... Plecaţi?

Patronul, Mazotti, îi aştepta lîngă draperia roşie care masca uşa.

— Aţi găsit ce căutaţi, domnule comisar?

— O să-ţi spună Martine. Bună seara.

Personalitatea lui Sabin-Levesque se contura puţin cîte puţin şi Maigret aflase mai multe despre el la cabaret decît de la soţia lui şi primul secretar.

— Continuăm? întrebă Lapointe.

— Dacă tot am pornit... *La Belle Hélène*, strada Castiglione.

Localul părea mai rafinat. Totul era în tonuri pastelate şi viorile cîntau un vals lent. Maigret, urmat de Lapointe, se îndreptă şi aici spre bar. Comisarul se uită la barman, încruntîndu-se.

— Te-au eliberat? întrebă el.

— Am obţinut o punere în libertate anticipată pe motiv de bună purtare.

Era Maurice Mocco, un borfaş corsican, cu un cazier judiciar încărcat.

— Ce beţi, domnule comisar? Şi dumneata, tinere? E fiul dumneavoastră, domnule Maigret?

— E unul dintre inspectorii mei.

— Sper că nu după mine aţi venit?

— Nu.

— Cu ce vă servesc?

— Două beri.

— Din păcate, n-am.

— Apă.

— Vorbiţi serios?

— Da. Îl cunoşti pe domnul Charles?

— Care, că sînt mai mulţi? Unul, care e complet chel şi cred că are vreo şaptezeci de ani, vine de la Bordeaux pentru afaceri o dată pe săptămînă şi profită de prilej ca să treacă pe aici. Celălalt vine cînd şi cînd. Destul de scund, foarte elegant, foarte amabil, întotdeauna îmbrăcat în culori deschise...

— Grăsuţ?

— Da, se poate spune asta.

— I s-a întîmplat să ia cu el o animatoare?

— De cele mai multe ori pleacă singur. O dată însă, a remarcat-o pe una Leila, care nu mai e aici de mult. Asta a fost vara trecută. Au stat de vorbă la masa din colţ, acolo. Leila scutura întruna din cap în semn că nu şi el insista. Cînd a plecat, am chemat-o la mine. „Cine e tipul?" m-a întrebat ea. „Un tip foarte bine." „Voia neapărat să mă ia să petrec cu el cîteva zile la ţară. La un han. Simplitate, aer curat... Aiurea!" „Ce-ţi oferea în schimb?" „Întîi zece mii. Cînd a văzut că nu vreau, a urcat la cincisprezece, apoi la douăzeci. Nu-i venea să creadă că îl refuz. La ţară, pe naiba! Cu toţi ţicniţii peste care dai în ziua de azi..."

— Şi ce s-a întîmplat cu această Leila?

— Cred că s-a căsătorit cu un inginer din Toulouse. Nu s-a mai întors aici.

Maigret simţea şi el nevoia de aer curat, pentru că atmosfera din aceste localuri era sufocantă şi parfumul femeilor îl îngreţoşa. Făcură cîţiva paşi în sus şi în jos pe strada pustie.

— Pramatia aia de Mocco ne-a dat totuşi o informaţie preţioasă. Domnul Charles îşi ducea uneori prietenele la ţară.

— Cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Femeile astea sînt de tot felul. Am cunoscut una care era doctor în sociologie. Unele au un amant. Iar aceşti amanţi nu sînt întotdeauna foarte respectabili...

Era două dimineaţa. Lui Maigret nu-i mai era somn.

Zece minute mai tîrziu, cei doi coborau din maşină în faţă la *Le Cric-Crac*, pe strada Clément- -Marot. Muzica pop se auzea de pe trotuar. Faţada era zugrăvită în toate culorile, ca şi sala în care cuplurile se înghesuiau pe ringul de dans.

Din nou la bar. Dar patronul, un anume Ziffer, tînăr şi blond, se apropiase deja de cei doi poliţişti.

— Căutaţi ceva, domnilor?

Maigret îi puse insigna sub nas.

— Pardon, domnule comisar. Nu v-am recunoscut. E atît de întuneric aici...

Încăperea, care nu era mare, era luminată doar de un glob din oglinzi mici ce se rotea lent agăţat de tavan.

— Nu veţi găsi nimic în neregulă la mine, vă asigur.

— Îl cunoşi pe domnul Charles?

Blondul Ziffer se încruntă, ca unul care se gîndeşte.

Atunci interveni barmanul, un bărbat foarte gras, cu sprîncene extrem de groase.

— Întotdeauna venea la bar.

— Cînd l-ai văzut ultima dată?

— Sînt cîteva săptămîni de atunci.

— L-ai văzut pe 18 februarie?

— Ce zi a fost atunci?

— Marţi.

— Nu-mi amintesc. Ultima dată îmi aduc aminte că l-am văzut la bar cu Zoé.

— A plecat cu el?

— E interzis, domnule comisar, interveni patronul.

— Ştiu, ştiu... A plecat cu el?

— Nu. Dar a notat ceva pe un carneţel, probabil o adresă pe care i-o dădea Zoé.

— Şi e aici această Zoé?

— Dansează în acest moment. E blonda platinată cu sîni frumoşi.

— Mă duc s-o aduc, se oferi imediat Ziffer.

Iar Maigret, ştergîndu-şi sudoarea, către barman;

— Evident, n-ai bere...

Capitolul III

Zoé avea nişte ochi de un albastru deschis care te duceau cu gîndul la o fetiţă naivă şi inocentă. Clipea, privindu-l cu mare curiozitate pe acel bărbat pe care nu-l cunoştea, iar patronul şopti;

— E faimosul comisar Maigret şi poţi să-i răspunzi sincer.

Ea nu părea să fi auzit de comisar şi aştepta cu răbdare, aşa cum ar fi aşteptat la şcoală întrebările învăţătoarei.

— Îl cunoşti pe domnul Charles?

— Din vedere, bineînţeles. Vine din cînd în cînd.

— Ce înţelegi prin „din cînd în cînd”?

— Aproape în fiecare săptămînă.

— Ia mereu o animatoare cu el?

— O, nu! Asta se întîmplă chiar destul de rar. Se uită la noi şi, cîteodată, oferă o sticlă de şampanie uneia dintre noi.

— Dansează?

— Da. Dansează foarte prost.

— E mult de cînd nu l-ai mai văzut?

Ea se uită în tavan, tot ca o şcolăriţă.

— Da. Destul de mult... Ultima dată am băut împreună o sticlă de şampanie.

— Nu-ţi aminteşti data?

— Ba da... Era 18 februarie.

— De unde ştii?

— Pentru că era ziua mea de naştere. Chiar mi-a cumpărat flori de la Joséphine, bătrîna florăreasă care trece pe aici în fiecare noapte.

— Nu ţi-a propus să pleci cu el?

— Ba da. I-am spus deschis că am un prieten care mă aşteaptă deja acasă şi mi s-a părut supărat. Mi-a părut rău pentru el, fiindcă e băiat drăguţ...

— Altceva nu s-a mai întîmplat?

— I-am spus că, dacă dorea o fată drăguţă, aveam o prietenă care nu e animatoare, dar care mai primeşte bărbaţi la ea. Doar bărbaţi bine... I-am cerut să mă scuze o clipă ca să-i telefonez, să văd dacă e liberă. Am vorbit cu Dorine la telefon. Mi-a promis că va fi acasă.

— Prin urmare, i-ai dat domnului Charles adresa ei?

— Da, Avenue des Ternes.

— Cît era ceasul?

— În jur de unu dimineaţa.

— A plecat imediat?

— Da.

— Te-ai mai întîlnit de atunci cu Dorine?

— I-am telefonat în aceeaşi noapte, pe la trei, ca să aflu dacă totul era în regulă. Mi-a răspuns că domnul Charles nu sosise şi încă îl aştepta. Cînd am revăzut-o, mi-a confirmat că nu venise deloc.

— Şi de atunci?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ai avut ocazia să-l revezi pe domnul Charles?

— Nu. Chiar m-am mirat că trece atîta timp fără să vină pe aici...

— Mulţumesc, Zoé.

— Asta e tot?

— Da, deocamdată.

Maigret o privi cum se îndrepta spre masa ei, în timp ce patronul se apropie şi îl întrebă;

— Sînteţi mulţumit?

— Destul de mulţumit.

Pînă acum, se părea că tînăra Zoé era ultima persoană care îl văzuse pe notar. Era unu dimineaţa cînd o părăsise ca să se ducă pe Avenue des Ternes, unde nu mai ajunsese.

— Şi acum, şefule? întrebă Lapointe, după ce se aşeză la volanul maşinii.

— Du-mă acasă. Mi-e de ajuns pentru azi şi probabil că şi ţie ţi-e somn.

— Ciudat om, nu-i aşa?

— Da, ciudat om. Ori avea o mare înclinaţie spre animatoarele de cabaret, ori nu voia să-şi complice viaţa cu amante obişnuite.

Ajuns acasă, comisarul începu să se dezbrace, în timp ce doamna Maigret, care se trezise, îl întrebă;

— Te-ai distrat bine?

— Poate că am făcut o mică descoperire. Vom vedea mai tîrziu dacă are vreo valoare.

— Nu eşti prea obosit?

— Nu. Trezeşte-mă la ora obişnuită.

Dar nu reuşi să adoarmă imediat, deoarece era stăpînit de o oarecare nervozitate. Zgomotul şi vînzoleala din localurile de noapte încă îi răsunau în cap.

Totuşi, la nouă dimineaţa era la Poliţia Judiciară, iar prima persoană pe care o zări în biroul inspectorilor fu Janvier.

— Vino la mine!

Soarele era ceva mai cald decît în ajun şi, întrucît îl durea puţin capul, Maigret deschise fereastra.

— Cum a fost noaptea?

— Calmă. Totuşi, a avut loc un incident ciudat.

— Ascult.

— Parcasem maşina la cincizeci de metri de casă. Stăteam la volan, cu ochii ţintă la imobil. La cîteva minute după ora unsprezece, poarta s-a deschis şi am văzut-o pe femeie ieşind...

— Pe doamna Sabin-Levesque?

— Da. Avea un mers ţeapăn, ca şi cum ar fi trebuit să facă un efort să nu meargă pe două cărări. Am lăsat-o să ia puţin avans şi am pornit motorul. Nu a mers prea departe. Doar vreo două sute de metri. A intrat într-o cabină telefonică.

Maigret se încruntă.

— A băgat o monedă, dar se pare că n-a obţinut legătura, pentru că a închis aproape imediat. La fel s-a întîmplat şi la a doua monedă. Abia la a treia tentativă a reuşit să vorbească. Şi a vorbit mult timp, pentru că a trebuit să mai pună de două ori monede.

— E ciudat că n-a telefonat de acasă. S-a gîndit probabil că telefonul ei e pus sub ascultare.

— Presupun... Cînd a ieşit din cabină, haina i s-a întredeschis un moment şi am văzut că era în cămaşă de noapte. S-a întors direct acasă, a apăsat butonul soneriei şi poarta s-a deschis aproape imediat. Nimic altceva pînă dimineaţă... I-am transmis instrucţiunile lui Lourtie, iar Bonfils îl va schimba pe la prînz.

— Ia măsuri ca telefonul să fie pus cît mai repede sub ascultare.

Janvier dădea să iasă din birou.

— La fel şi numărul de la biroul notarial. Pe urmă, du-te la culcare.

— Mulţumesc, şefule.

Maigret aruncă o privire rapidă peste corespondenţa care îl aştepta, semnă cîteva formulare, apoi trecu pe la director să-l informeze despre stadiul anchetei.

— Te întorci acolo?

— Da. Cred că n-am să stau prea mult pe la birou în zilele următoare.

Oare şeful cel mare ştia că lui i se oferise postul său? Nu făcu nici o aluzie la asta, dar lui Maigret i se păru că îl trata cu mai multă consideraţie.

Lapointe sosise şi el, puţin cam obosit. Îl duse pe comisar pe bulevardul Saint-Germain.

— Urc şi eu?

— Da. Poate că va fi nevoie să notezi.

— Am luat blocnotesul cu mine.

Vru iniţial să se oprească la parter, dar pînă la urmă urcă la primul etaj. Îi deschise Claire Marelle, tînăra cameristă, care se uită încruntată la el.

— Dacă vreţi să vorbiţi cu doamna, să ştiţi că doarme.

Maigret intră totuşi în hol, urmat de Lapointe.

— Stai jos, îi zise el tinerei, arătîndu-i un scaun.

— Nu am voie să stau jos aici.

— Ai voie să faci ce-ţi spun eu.

Camerista se aşează pe marginea scaunului îmbrăcat în piele.

Tocmai asta îi reproşau unii lui Maigret. Un funcţionar de rangul lui ar fi trebuit să convoace martorii în biroul lui, iar în cabarete să trimită un inspector.

Maigret îşi aprinse pipa, iar Claire Marelle îl privi cu severitate, ca şi cum ar fi comis o necuviinţă.

— La ce oră s-a întors stăpîna ta ieri-seară?

— Ca să se întoarcă, ar fi trebuit să iasă din casă.

— Atunci, la ce oră a ieşit?

— Nu ştiu.

— Dormeai?

— Vă repet că n-a ieşit din casă.

— Sînt sigur că, devotată cum îi eşti şi dată fiind starea în care e aproape în fiecare seară, aştepţi s-o urci în pat înainte de a te culca.

Era o tînără destul de drăguţă, doar că aerul încăpăţînat pe care îl luase nu-i stătea bine. Îl privea pe Maigret cu o indiferenţă aparentă.

— Şi?

— Îţi spun eu că s-a întors pe la unsprezece şi jumătate.

— Are dreptul să ia aer, nu?

— N-ai fost îngrijorată cînd ai văzut-o ieşind din casă? Abia putea să meargă drept.

— Aţi văzut-o?

— A văzut-o unul dintre inspectorii mei. Şi ştii de ce a ieşit la ora aceea?

— Nu.

— Ca să telefoneze de la o cabină publică. Cui obişnuia să-i telefoneze până în ultimele zile?

— Nimănui... Coaforului, furnizorilor...

— Mă refer la convorbiri intime. Nu-ţi suni coaforul la unsprezece seara, nici croitorul sau cizmarul.

— Nu ştiu.

— Ţi-e milă de ea?

— Da.

— De ce?

— Pentru că a avut ghinionul să dea peste un soţ ca al ei. Ar fi putut să ducă viaţa la care are dreptul, o viaţă mondenă, să iasă, să primească prieteni...

— Şi soţul ei o împiedică?

— Nu se ocupă de ea. Dimpotrivă, dispare uneori cîte o săptămînă întreagă, iar acum lipseşte de mai bine de o lună.

— Unde crezi că e?

— La vreo femeie. Nu-i plac decît femeile pe care le agaţă Dumnezeu ştie unde.

— Ţi-a cerut să te culci cu el?

— Aş fi vrut să văd dacă are îndrăzneala!

— Bun. Du-te şi spune-i bucătăresei să vină aici şi, cît stau eu de vorbă cu ea, trezeşte-ţi stăpîna şi spune-i că vreau să avem o discuţie peste vreo zece minute.

Camerista se supuse fără tragere de inimă, după ce îi aruncă o privire mînioasă, în timp ce Maigret îi făcea cu ochiul lui Lapointe.

Marie Jalon, bucătăreasa, era scundă şi grasă şi se uita curioasă la comisar, ca şi cum ar fi fost încîntată că îl vede în carne şi oase.

— Luaţi loc, doamnă. Ştiu deja că sînteţi de mult timp în casă.

— Patruzeci de ani. De pe cînd trăia tatăl domnului.

— S-a schimbat ceva de atunci?

Ea oftă din toţi rărunchii.

— Totul s-a schimbat, dragă domnule. De cînd a venit aici femeia asta, nu mai ştim cum trăim. Nu mai e nici un program. Mîncăm cînd hotărăşte ea să mănînce. În unele zile, nu mănîncă deloc ziua, apoi, în toiul nopţii, aud zgomot în bucătărie şi o găsesc scotocind prin frigider.

— Credeţi că domnul Sabin-Levesque suferă din cauza asta?

— Cu siguranţă. Dar nu zice nimic. Nu l-am auzit niciodată să se plîngă, dar ştiu că e un om care se resemnează. L-am cunoscut de pe cînd n-avea nici zece ani şi stătea printre fustele mele. De atunci era timid.

— Sînteţi de părere că e un om timid?

— Şi încă cum! Dacă aţi şti ce scene suportă fără să protesteze şi fără să îndrăznească să ridice mîna la ea!

— Nu sînteţi îngrijorată de absenţa lui?

— În primele zile, n-am fost. E ceva obişnuit. Trebuie să aibă şi el din cînd în cînd mici compensări.

Maigret zîmbi la această expresie.

— Mă întreb cine v-a anunţat. Poate domnul Lecureur...

— Nu.

— Doamna Sabin-Levesque a venit să vă aducă la cunoştinţă îngrijorarea ei?

— Da.

— Ea! Îngrijorată? Se vede bine că n-o cunoaşteţi. Să-l vadă că moare la picioarele ei şi n-ar mişca un deget!

— Credeţi că e nebună?

— Beţivă. Nu şi-a terminat bine cafeaua de dimineaţă, că şi începe să bea.

— Nu v-aţi mai văzut stăpînul de pe 18 februarie?

— Nu.

— N-aţi primit veşti de la el?

— Nimic. Mărturisesc că-mi fac sînge rău.

Doamna Sabin-Levesque se ivise, ţeapănă, în uşa salonului. Purta acelaşi capot ca în ziua precedentă şi nu-şi dăduse osteneala să se pieptene.

— Aţi venit să staţi de vorbă cu mine sau cu bucătăreasa mea?

— Cu amîndouă.

— Vă stau la dispoziţie.

Îi conduse pe cei doi bărbaţi în budoar. Pe o tavă de argint se aflau o sticlă de coniac şi un pahar.

— Presupun că nu e cazul să vă servesc?

Maigret făcu semn că nu.

— Ce vreţi de la mine de data asta?

— Mai întîi, să vă pun o întrebare. Unde aţi fost ieri-seară?

— Da, am aflat de la camerista mea că aţi pus să fiu supravegheată. Asta mă scuteşte să mint. Nu mă simţeam bine şi am ieşit să iau aer. Zărind o cabină telefonică, mi-a trecut prin minte să telefonez uneia dintre prietenele mele.

— Aveţi prietene?

— S-ar putea să vă surprindă, dar ăsta e adevărul.

— Pot să ştiu numele celei pe care aţi sunat-o?

— N-are nici o legătură cu dumneavoastră, aşa că n-am să vă răspund.

— Această prietenă nu era acasă?

— De unde ştiţi?

— Aţi fost nevoită să sunaţi la trei numere diferite...

Femeia nu zise nimic şi luă o gură de coniac. Nu era în apele ei. Probabil că nu se simţea bine cînd se trezea şi numai alcoolul o mai înviora. Avea faţa buhăită. Nasul îi părea mai lung şi mai ascuţit.

— Altă întrebare. Sertarele din biroul personal al soţului dumneavoastră sînt încuiate. Ştiţi unde se află cheile?

— Presupun că în buzunarul lui. N-am scotocit niciodată la el în camere.

— Cine era prietenul lui cel mai bun?

— La începutul căsniciei noastre, îi primea destul de des la cină pe avocatul Auboineau şi pe soţia lui. Au făcut studiile împreună.

— Şi nu se mai întîlnesc?

— Nu ştiu. În orice caz, soţii Auboineau nu mai vin aici. Pe el nu-l simpatizam. E un bărbat încrezut, care vorbeşte întruna, ca şi cum s-ar crede la tribunal. Iar nevasta lui...

— Nevasta lui?

— N-are importanţă. E foarte mîndră că a moştenit castelul părinţilor ei.

Bău din nou.

— Mai durează mult?

Se simţea că era obosită, şi lui Maigret i se făcu puţin milă de ea.

— Presupun că sînt în continuare supravegheată de unul dintre oamenii dumneavoastră?

— Da. Am terminat pentru dimineaţa asta.

Maigret îi făcu semn lui Lapointe să-l urmeze.

— La revedere, doamnă...

Ea nu răspunse. Camerista îi aştepta în salon ca să-i conducă în hol şi apoi pe palier.

La parter, Maigret trecu pe sub boltă, intră în biroul notarial şi ceru să vorbească cu domnul Lecureur. Acesta veni în întîmpinarea celor doi poliţişti, pe care îi pofti în biroul lui.

— Aveţi veşti? întrebă el.

— Nu chiar. După cunoştinţa mea, ultima persoană care l-a văzut pe patronul dumneavoastră este o animatoare de la *Cric-Crac*, un cabaret de pe strada Clément-Marot. Cînd a părăsit-o, trebuia să se ducă pe Avenue des Ternes, unde îl aştepta o tînără. Asta se întîmpla pe la mijlocul nopţii de 18 februarie. Dar nu a mai ajuns pe Avenue des Ternes.

— Poate că s-a răzgîndit pe drum.

— Poate. Sînteţi sigur că timp de mai bine de o lună nu v-a telefonat nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată.

— În vreme ce, în cursul celorlalte escapade, vă telefona.

— Da, la două-trei zile. Era foarte conştiincios. Acum doi ani, s-a întors în grabă pentru că aveam nevoie de semnătura lui.

— În ce relaţii eraţi cu el?

— Foarte cordiale. Avea deplină încredere în mine.

— Ştiţi ce ţinea în sertarele biroului său de la etaj?

— Nu. Urcam rar şi n-am văzut niciodată sertarele deschise.

— Aţi văzut cheile?

— Deseori. Avea o legătură de chei pe care o purta permanent la el. Printre ele se găsea şi cheia de la seiful pe care probabil că l-aţi zărit în biroul dactilografelor.

— Ce se află înăuntru?

— Documentele confidenţiale ale clienţilor noştri, îndeosebi testamentele lor.

— Aveţi şi dumneavoastră o cheie?

— Bineînţeles.

— Şi mai cine?

— Nimeni.

— Există afaceri de care notarul se ocupă personal, fără să vă vorbească despre ele?

— Primea unii clienţi în biroul lui, lua aproape întotdeauna note şi, după plecarea clientului, mă punea la curent.

— Cine se ocupă, în lipsa lui, de mişcarea fondurilor?

— Eu. Am o procură generală.

— Notarul e foarte bogat?

— Da, e bogat.

— Şi-a mărit averea de la moartea tatălui său?

— Cu siguranţă.

— Şi singura moştenitoare e soţia lui?

— Am fost martor, împreună cu un alt angajat, la semnarea testamentului său, dar nu l-am citit. Presupun că a prevăzut un anumit număr de dispoziţii testamentare destul de importante.

— Şi biroul notarial?

— Totul va depinde de doamna Sabin-Levesque.

— Mulţumesc.

Şi Maigret îşi dădu seama brusc că, de la vizita făcută de Nathalie la Poliţia Judiciară, toţi vorbeau despre notar cînd la prezent, cînd la trecut.

Mai ales la trecut.

— Dacă vreţi să stăm de vorbă azi, veniţi imediat, pentru că la ora unu intru în operaţie.

Maigret avu impresia că doctorului Florian îi plăcea o anumită solemnitate, ca multora dintre medicii mondeni. Locuia pe Avenue Foch, ceea ce presupunea o clientelă aleasă pe sprînceană.

— Ajung în cîteva minute.

Intrase cu Lapointe într-un bar de pe bulevardul Saint-Germain să bea o bere şi să telefoneze.

— Ne aşteaptă. Avenue Foch...

După cîteva clipe, maşina neagră străbătea Champs-Elysées. Lapointe păstra tăcerea, puţin posac, ca şi cum ar fi avut ceva pe suflet.

— Eşti preocupat?

— Mă gîndesc la femeia asta. Mi-e milă de ea...

Maigret nu zise nimic, dar probabil că gîndea la fel, căci, în timp ce ocoleau Arcul de Triumf, murmură;

— Aştept s-o cunosc puţin mai bine...

Imobilul era luxos, impresionant, mai modern decît cel de pe bulevardul Saint-Germain. Un ascensor mare şi silenţios îi duse la etajul şase. Le deschise uşa un valet cu vestă în dungi.

— Pe aici. Domnul profesor vă aşteaptă.

Mai întîi le luă însă pălăriile şi pardesiele. Apoi deschise o uşă în două canaturi, străjuită de statui greceşti aproape perfect conservate.

Chirurgul era mai înalt şi mai lat în umeri decît Maigret şi îi întinse o mînă viguroasă.

— Inspectorul Lapointe, făcu comisarul prezentările.

— Îmi cer scuze că v-am grăbit, dar am zile pline. De un sfert de oră, de cînd mi-aţi telefonat, mă tot întreb cu ce v-aş putea fi de folos.

Biroul era mare, foarte luxos, luminos. Uşa cu geam care dădea spre terasă era întredeschisă şi curentul umfla uneori perdelele.

— Luaţi loc, vă rog.

Părea mai în vîrstă decît în realitate din pricina părului grizonant şi era îmbrăcat sobru; pantaloni în dungi şi haină neagră.

— Dacă nu mă înşel, sînteţi prieten cu Gérard Sabin-Levesque.

— Avem aceeaşi vîrstă şi am fost la universitate în acelaşi timp, el la Facultatea de Drept, eu la Medicină. Formam pe atunci un grup destul de vesel, al cărui animator era chiar el.

— S-a schimbat mult?

— L-am întîlnit destul de rar după ce s-a căsătorit.

Doctorul Florian se posomorîse.

— Sînt obligat să vă întreb în ce calitate îmi puneţi aceste întrebări. Ca medic, sînt obligat să păstrez secretul profesional, iar ca prieten, trebuie să păstrez o oarecare discreţie.

— Vă înţeleg. Sabin-Levesque a dispărut de mai bine de o lună. Nu a anunţat pe nimeni că pleacă, nici pe soţie, nici pe primul lui secretar. Într-o seară, pe 18 februarie, a plecat de acasă fără bagaje. I-am găsit urma, în aceeaşi seară sau, mai exact, în aceeaşi noapte, într-un cabaret de pe strada Clément-Marot, *Le Cric-Crac*. De acolo a plecat singur la o adresă care îi fusese dată, pe Avenue des Ternes, dar n-a mai ajuns acolo.

— Soţia lui ce spune?

— O cunoaşteţi?

— I-am frecventat puţin în primele luni de după căsătorie.

— El avea de pe atunci escapade?

— Ştiţi? A fost foarte atras de femei şi de atmosfera din localurile de noapte încă din studenţie. Nu i-a trecut, dar, evident, asta nu are nimic patologic, iar cuvîntul escapadă nu cred că e potrivit.

— N-am găsit altul.

— Nu mi-a făcut confidenţe în privinţa asta atunci cînd ne întîlneam la cină, dar cred că a continuat să iasă în oraş ca celibatar, dacă mă pot exprima astfel.

— Aţi cunoscut-o bine pe soţia lui?

— Am întîlnit-o de vreo zece ori.

— Ştiţi unde s-au cunoscut?

— Păstrează cea mai mare discreţie în privinţa asta. Nu cred că e dintr-o familie la fel de bună ca a lui. Cîndva, parcă a fost secretara unui avocat...

— Exact. Ce impresie v-a făcut?

— Am stat puţin de vorbă. În cursul acelor cine, era posacă sau agresivă, iar uneori părăsea masa murmurînd o scuză.

— O credeţi sănătoasă la minte?

— Nu e specialitatea mea. Sînt chirurg, nu psihiatru. Cred în primul rînd că bea mult.

— Bea din ce în ce mai mult. Era beată cînd a venit la Poliţia Judiciară să-mi anunţe dispariţia soţului ei.

— Cînd a fost asta?

— Alaltăieri.

— Şi el a dispărut în februarie?

— Da. A aşteptat mai bine de o lună. După o săptămînă, primul secretar i-a sugerat să se adreseze poliţiei şi i-a răspuns că asta o privea numai pe ea.

— Ciudat.

— Mai ales îngrijorător.

Medicul aprinse o ţigară cu o brichetă din aur şi îi spuse comisarului;

— Puteţi să vă fumaţi pipa. Întrebările pe care mi le puneţi mă derutează. Pot însă să vă spun că Gérard era şi cred că încă este un tip strălucit. Cînd l-am cunoscut, era ceea ce se numeşte acum un playboy. Era mort după maşinile-sport şi după locurile de distracţie. Mi s-a spus că venea rareori la cursuri, ceea ce nu-l împiedica să-şi treacă examenele cu cea mai mare uşurinţă. Nu ştiu dacă s-a schimbat.

— Aşa mi-a fost descris şi mie. Se pare că s-a căsătorit dintr-o pornire nechibzuită şi curînd şi-a dat seama că făcuse o prostie.

— Sînt de aceeaşi părere. Din cauza soţiei sale s-a format un gol în jurul lui. Una dintre maniile lui Nathalie era să-l umilească în faţa prietenilor. Nu l-am auzit niciodată replicînd. Continua discuţia ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— A trăit apoi cu ea de parcă această femeie n-ar fi existat. Credeţi că a suferit?

— E greu să judeci oamenii care glumesc tot timpul. Evident că nu ducea o existenţă normală. Înţeleg micile evadări pe care şi le oferea. Faptul că lipseşte de o lună e însă ceva mult mai serios. N-a contactat nici măcar biroul notarial?

— Nu, deşi avea acest obicei. De data asta n-a vrut să afle dacă era nevoie de el.

— Pare că vă preocupă mult soţia lui.

— Trăia în acelaşi apartament şi probabil că într-o perioadă s-au iubit.

— Bietul Gérard!

Medicul se ridică.

— Îmi cer scuze, dar mă cheamă datoria. Pot să vă spun că aveam un prieten comun care a devenit psihiatru şi care are un cabinet la spitalul Sainte-Anne. E vorba despre doctorul Amadieu, care locuieşte în Cartierul Latin. Îi găsiţi adresa în cartea de telefon. Şi el a luat parte la cîteva cine acasă la Gérard.

Chirurgul îi conduse pînă la uşă, unde valetul îi aştepta cu pardesiele pe braţ.

— Douăsprezece şi zece, spuse Maigret, după ce urcă în maşină. Totul e să aflăm dacă doctorul Amadieu vine acasă la prînz.

Ceea ce îi dădu ocazia ca, înainte să telefoneze, să bea un aperitiv. De data asta alese un pastis.

— La fel, murmură Lapointe.

Amadieu era acasă. În acea săptămînă îşi începea activitatea la spital abia la ora două.

— Presupun că e ceva urgent.

— Da, cazul despre care aş vrea să vă vorbesc mi se pare urgent.

Medicul locuia într-un apartament unde domnea o oarecare dezordine şi părea celibatar, pentru că pe masa pe care tocmai o strîngea servitoarea se afla doar un tacîm. Era roşcat, cu părul ciufulit, pistruiat, iar costumul său de tweed era şifonat ca şi cum ar fi dormit îmbrăcat.

Maigret avea să afle mai tîrziu că era unul dintre cei mai mari psihiatri din Franţa, dacă nu şi din Europa.

— Luaţi loc. Fumaţi-vă pipa şi spuneţi-mi ce doriţi să beţi.

— Nimic deocamdată. Ştiu că timpul dumneavoastră e preţios. L-aţi cunoscut foarte bine pe Sabin-Levesque...

— Am făcut destule escapade împreună, cînd eram studenţi, ca să-l cunosc... Să nu-mi spuneţi că are vreo încurcătură cu poliţia!

— A dispărut de mai bine de o lună.

— Fără să fi anunţat pe nimeni?

— Fără. De atunci, nici măcar n-a telefonat primului său secretar, cum făcea întotdeauna cînd lipsea maximum o săptămînă.

— Ce i s-o fi întîmplat? murmură Amadieu pentru sine.

Apoi, parcă surprins;

— Şi cu ce aş putea să vă ajut eu?

— Caut un om pe care nu l-am văzut niciodată, despre care pînă ieri nu ştiam absolut nimic, şi vreau să-mi fac o idee despre el.

— Înţeleg.

— Prietenul dumneavoastră Florian, de la care vin şi care mi-a dat adresa asta, îl consideră un om stăpîn pe sine.

— Şi eu.

— Oare viaţa pe care o duce de atîta timp ar fi putut să-l împingă la sinucidere?

— Nu e genul lui. De altfel, ştia să compenseze...

— Ştiu. Le-am cunoscut pe cîteva dintre iubitele lui.

— După ce s-a căsătorit, am fost de cîteva ori la cină la el acasă, pe bulevardul Saint-Germain.

— Doar ca prieten?

— Cred că pot să răspund la întrebare fără să ţin cont de secretul profesional. Gérard mi-a cerut să vin şi să-i observ soţia. Se întreba dacă este absolut sănătoasă la minte. Am descoperit o femeie foarte inteligentă care, din prima

seară, m-a descoperit. Mă privea senină, părînd că mă sfidează. Şi bea tot timpul intenţionat.

— O face şi acum.

— Ştiu, dar, cînd mă aflam acolo, îşi umplea paharul şi, de fiecare dată, îmi arunca o privire. „E o boală, nu-i aşa, doctore?", spunea ea. „Sînt ceea ce se numeşte o alcoolică incurabilă." „Astăzi te poţi vindeca aproape de orice, doamnă, bineînţeles, cu condiţia să vrei." „Cum să vrei, dacă nu poţi privi viaţa în faţă! Sînt aici singură, dispreţuită de un soţ care nu are pentru mine nici cea mai mică afecţiune." „Sînt sigur că vă înşelaţi. Îl cunosc pe Gérard. Dacă v-a luat de soţie, înseamnă că vă iubea." „A crezut că mă iubeşte. El nu-l iubeam, dar speram că va veni şi asta. E fiinţa cea mai egoistă, cea mai cinică pe care o cunosc."

Amadieu îşi reaprinse pipa şi suflă un fum spre tavan. În acea încăpere care nu era nici salon, nici birou, nici cabinet de consultaţii se puteau vedea peste tot cărţi şi reviste.

— Înţelegeţi în ce situaţie mă aflam. Iar bietul Gérard, care era de faţă, îndura fără să clipească. La a şasea sau a şaptea vizită, ea s-a apropiat de mine, în marele salon, fără să-mi lase timp s-o salut, şi mi-a spus cu o voce cleioasă; „Domnule Amadieu, nu vă obosiţi să mergeţi mai departe. Cina nu va avea loc. Şi de acum înainte sînteţi indezirabil în această casă. Cînd voi avea nevoie de un psihiatru, îl voi alege chiar eu". Mi-a întors spatele şi, cu un mers nesigur, s-a îndreptat spre încăperile ei. A doua zi, prietenul meu Gérard a venit aici să se scuze. Mi-a mărturisit că soţia lui devenea din ce în ce mai insuportabilă şi că se străduia prin toate mijloacele s-o evite. A adăugat, ce-i drept, că şi ea făcea la fel.

— De ce prietenul dumneavoastră n-a cerut divorţul?

— Pentru că, în pofida vieţii pe care o duce, e foarte credincios. În plus, tocmai viaţa asta i se va reproşa.

Maigret fuma gînditor, uitîndu-se la acel bărbat roşcovan cu ochii de un albastru ca de faianţă. În cele din urmă se ridică, oftînd.

— În definitiv, n-o consideraţi nebună?

— Nu la prima vedere. Nu uitaţi că am văzut-o aflată doar sub influenţa băuturii. Ar fi nevoie de observaţii mai lungi şi mai aprofundate pentru stabilirea unui diagnostic. Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult folos.

Îşi strînseră mîna şi Amadieu se uită cum cei doi coborau scara, pentru că imobilul nu avea ascensor.

— La braseria *Dauphine*?

— Cu plăcere, şefule.

— Păcat că n-o putem interna la Sainte-Anne sub îngrijirea unui om ca acesta.

— Presupun că e uneori insuportabil pentru soţ să locuiască cu ea, chiar dacă nu stau faţă în faţă. Cred că mi-ar fi teamă dacă aş sta sub acelaşi acoperiş cu ea, la sentimentele pe care le are...

Maigret se uită serios la Lapointe.

— Crezi că ar fi în stare...?

— V-am spus adineauri că mi-e milă de ea. Mi-e milă şi acum, pentru că e probabil foarte nefericită, dar, în acelaşi timp, mă sperie.

— În orice caz, soţul ei se află undeva, mort sau viu.

— Mai curînd mort, spuse Lapointe, mai mult şoptit.

Cînd intră în braseria *Dauphine*, Maigret se îndreptă direct spre telefon şi sună acasă.

— Ştiu, spuse doamna Maigret mai înainte ca el să deschidă gura. Nu vii la masă. Mă aşteptam, aşa că n-am pregătit nimic şi ar fi trebuit să te mulţumeşti cu jambon şi salată.

Maigret era tentat să mai bea un pastis, dar îşi aminti de recomandările prietenului său Pardon şi renunţă la aperitiv. În meniu era rasol de burtă, nici el recomandat, dar cu care se ospătă totuşi.

— Ezit să-i cer procurorului un mandat de percheziţie. Mi-ar fi greu să-l obţin, dat fiind că nimic nu dovedeşte că s-a petrecut o dramă.

— Ce-aţi căuta?

— O armă. Avea notarul un revolver? Soţia lui are şi ea unul?

— Credeţi că ar fi fost în stare să-l ucidă?

— Cred că totul e posibil în ceea ce o priveşte. L-ar fi ucis la fel de bine cu un vătrai sau cu o sticlă.

— Şi ce-ar fi făcut cu cadavrul?

— Ştiu. Nu mi-o imaginez nici pîndindu-şi soţul la ieşirea de la *Cric-Crac*, dîndu-i în cap – deoarece nimeni nu a auzit vreo împuşcătură – şi apoi ascunzînd cadavrul.

— Poate că are un complice?

— Sau poate că pista noastră e greşită şi notarul a fost atacat de nişte răufăcători. În fiecare noapte au loc agresiuni de genul ăsta.

— Atunci de ce şi-ar fi dat osteneala să ascundă cadavrul...?

— Ştiu, ştiu... Bat pasul pe loc. Uneori, cred că mă apropii de soluţie şi, în clipa următoare, îmi dau seama că nimic nu stă în picioare.

Rîse scurt, puţin forţat.

— Culmea ar fi ca notarul nostru să reapară brusc, vioi şi zîmbitor, şi să ne întrebe ce-am păţit!

— Ce părere v-a făcut Lecureur?

— Primul secretar? Nu prea mi-e simpatic, fără un motiv anume. E unul dintre acei oameni reci pe care nimic nu-i tulbură şi care îşi păstrează stăpînirea de sine în orice împrejurare.

— Aţi aflat ce s-ar întîmpla cu biroul notarial dacă s-ar dovedi că Sabin-Levesque a murit... Lucrează acolo de mai bine de douăzeci de ani. Probabil că e tentat să considere oarecum afacerea ca fiind a lui.

— Ar trebui ca văduva să vrea să-l păstreze, ceea ce nu prea cred. Nu par să se simpatizeze foarte tare.

— Oricum, nu s-ar îmbrăţişa în prezenţa noastră.

Maigret îl sfredeli cu privirea pe Lapointe.

— Chiar crezi asta?

— Da, de azi-dimineaţă. Poate greşesc, dar...

— Ar fi prea simplu, nu? Amîndoi sînt inteligenţi. Nathalie e o adevărată fiară. Ai auzit ce ne-a spus psihiatrul. Asta îmi aminteşte o frîntură de frază pe care am citit-o cu puţin timp în urmă; *Frenetică pînă la a deveni inconştientă...*

— Credeţi că i s-ar putea aplica şi ei?

— Da. În orice caz, după ce bea. Şi, cum e de dimineaţă sub influenţa alcoolului, asta face din ea o femeie periculoasă.

— De aici şi pînă la a-şi ucide soţul...

— Ştiu. Şi totuşi, se enervează... Mă voi întoarce acolo să fac presiuni asupra ei.

— Şi dacă, de fapt, ei i-ar fi fost teamă?

— De cine?

— De soţul ei. Poate că şi el ar vrea uneori s-o ştie moartă. Desigur, o suportă de mai bine de cincisprezece ani, dar uneori vine un moment cînd se rupe aţa...

Maigret rînji din nou.

— Ne dăm şi noi cu presupusul, construind ipoteze pe baza unor elemente pe care nu le cunoaştem!

Maigret nu bău coniac după cafea. Probabil că mult timp nu avea să mai pună gura pe coniac după ce o văzuse pe soţia notarului bîndu-l ca pe apă.

Capitolul IV

Maigret stătea la birou şi se uita cu nişte ochi care ar fi putut părea adormiţi la bărbatul aşezat în faţa lui. Acesta purta o uniformă sobră de şofer şi îşi tot răsucea şapca în mîini, stînjenit.

Lapointe, cu blocnotesul pregătit, stătea la capătul biroului. Inspectorul îl adusese pe şofer de pe bulevardul Saint-Germain, unde îl găsise în camera lui de deasupra garajelor.

Maigret trebuise să insiste pentru ca interlocutorul său, intimidat, să ia loc pe scaun.

— Te numeşti Vittorio Petrini?

— Da, domnule.

Era atît de bine instruit, încît te aşteptai să-l vezi în orice clipă luînd poziţie de drepţi.

— Te-ai născut...?

— La Patino, un sătuc la sud de Napoli.

— Eşti căsătorit?

— Nu, domnule.

— De cît timp te afli în Franţa?

— De zece ani, domnule.

— Ai intrat imediat în serviciul actualilor patroni?

— Nu, domnule. Am lucrat patru ani la marchizul d'Orcel.

— De ce-ai plecat de acolo?

— Pentru că a murit, domnule.

— Spune-mi ce faci la familia Sabin-Levesque.

— N-am prea multă treabă, domnule. Dimineaţa, fac cumpărăturile pentru domnişoara Jalon.

— Bucătăreasa?

— Se deplasează cam greu. E destul de în vîrstă. Apoi întreţineam maşinile, dacă nu cumva domnul avea nevoie de mine.

— Vorbeşti la imperfect.

— Poftim, domnule?

— Vorbeşti ca şi cum te-ai referi la trecut.

— Nu l-am mai văzut de mult pe domnul.

— Ce maşină folosea?

— Uneori Fiatul, alteori Bentley-ul, după clienţii pe care îi vizita. Se întîmpla să mergem la cincizeci şi chiar la o sută de kilometri de Paris. Mulţi dintre clienţii domnului sînt foarte bătrîni şi nu mai vin în oraş. Unii locuiesc în castele foarte frumoase.

— Patronul îţi vorbea pe drum?

— Uneori, domnule. E un patron foarte bun, nu-i cu nasul pe sus şi e aproape întotdeauna binedispus.

— Doamna nu iese niciodată dimineaţa?

— Aproape niciodată. Claire, camerista ei, mi-a spus că se scoală foarte tîrziu. Se întîmplă chiar să nu mănînce la prînz.

— Şi după-amiaza?

— Domnul nu avea aproape niciodată nevoie de mine. Stătea la birou.

— Nu conducea şi el?

— Uneori. Dar atunci lua mai mult Fiatul.

— Şi doamna?

— Ieşea uneori pe la patru sau cinci. Fără mine. Fără maşină. Se pare că mergea la cinema, aproape întotdeauna la unul dintre cinematografele din Cartierul Latin, de unde se întorcea cu taxiul.

— Nu ţi s-a părut ciudat că nu-ţi cere s-o duci şi s-o aduci?

— Ba da, domnule. Dar nu e treaba mea.

— I se întîmplă să iasă cu dumneata?

— O dată sau de două ori pe săptămînă.

— Unde merge?

— Nu departe. Pe strada Ponthieu. Intra într-un mic bar englezesc şi stătea acolo destul de mult.

— Ştii numele barului?

— Da, domnule. *Le Pickwick*.

— Cum era cînd ieşea?

Şoferul ezita să răspundă la întrebare.

— Era beată? insistă Maigret.

— O ajutam uneori să urce în maşină.

— Se întorcea imediat acasă?

— Nu totdeauna. Se întîmpla să-mi ceară să opresc în faţa altui bar, cel de la hotelul *George V*.

— Şi de acolo ieşea tot singură?

— Da, domnule.

— Reuşea să urce în maşină?

— O ajutam, domnule.

— Şi seara?

— Nu ieşea niciodată seara.

— Şi patronul dumitale?

— Ieşea, dar fără maşină. Cred că prefera să ia un taxi.

— În fiecare seară?

— O, nu! Uneori nu ieşea cîte opt-zece zile la rînd.

— Şi i se întîmpla să lipsească cîteva zile în şir?

— Da, domnule.

— Nu i-ai dus niciodată împreună?

— Niciodată, domnule. Poate o singură dată, la o înmormîntare. Acum trei-patru ani.

Şoferul continua să-şi strîngă în mîini şapca elegantă cu cozoroc din piele. Uniforma lui albastră era frumos croită şi încălţările îi erau bine lustruite.

— Ce părere ai despre patroana dumitale?

Deşi stînjenit, omul schiţă un zîmbet.

— Ar trebui să ştiţi, nu-i aşa? Nu se cade să vorbesc eu despre ea. Eu sînt doar şoferul ei...

— Cum se purta cu dumneata?

— Depinde. Uneori nu scotea o vorbă şi avea buzele strînse de parcă ar fi fost supărată pe mine. Alteori îmi spunea „drăguţul meu Vito” şi vorbea întruna.

— Despre ce?

— Greu de spus. De exemplu; „Mă întreb cum voi putea să mai suport viaţa asta...”. Sau, cînd îmi dădea ordin s-o duc înapoi acasă; „La închisoare, Vito”.

— Aşa îi spunea casei de pe bulevardul Saint- -Germain?

— Da, după ce trecea prin mai multe baruri. „Ştii că din cauza acestui porc de domn beau. Oricare femeie ar face la fel în locul meu.” Lucruri de felul ăsta. Ascultam fără să răspund. Ţin mult la domnul.

— Şi la ea?

— Aş prefera să nu răspund.

— Îţi aminteşti de ziua de 18 februarie?

— Nu, domnule.

— E ziua în care patronul dumitale a plecat ultima dată de acasă.

— Cred că a plecat singur, pentru că n-a cerut maşina.

— Ce faci seara?

— Citesc sau mă uit la televizor. Încerc să scap de accent, dar nu reuşesc.

Soneria telefonului întrerupse discuţia. Maigret îi făcu semn lui Lapointe să răspundă.

— Da... E aici. Vi-l dau.

Apoi către Maigret;

— E comisarul de poliţie din arondismentul XV.

— Alo, Jadot...

Maigret îl cunoştea bine şi îl simpatiza foarte mult.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule comisar divizionar. Mi-am zis că ceea ce am să vă spun o să vă intereseze în mod deosebit. Un marinar belgian, Jef Van Roeten, care făcea probe cu motorul la cheiul Grenelle, a văzut cu surprindere un cadavru apărînd la suprafaţă din apa învolburată.

— L-aţi identificat?

— Avea portofelul în buzunar. Gérard Sabin- -Levesque. Vă spune ceva?

— Şi încă cum! Eşti acolo?

— Încă nu. Am vrut să vă anunţ mai întîi. Cine e?

— Un notar de pe bulevardul Saint-Germain, care a dispărut de mai bine de o lună. Vin imediat. Ne întîlnim acolo. Mulţumesc.

Maigret puse încă o pipă în buzunar şi se întoarse spre şofer.

— Deocamdată nu mai am nevoie de dumneata. Poţi pleca. Îţi mulţumesc pentru cooperare.

Apoi, după ce rămase singur cu Lapointe;

— Chiar a murit.

— Sabin-Levesque?

— Tocmai i-au scos cadavrul din Sena, la cheiul Grenelle. Hai cu mine. Anunţă mai întîi Identitatea Judiciară.

Mica maşină se strecură prin aglomeraţie şi ajunse la podul Grenelle în timp record. Mai jos de marginea şoselei, pe malul Senei, se aflau scînduri groase, stive de cărămizi şi butoaie. Două- -trei şlepuri descărcau.

În jurul unui corp inert se adunaseră vreo cincizeci de persoane, pe care un agent de poliţie se străduia din greu să le ţină la distanţă.

Jadot ajunsese deja acolo.

— Substitutul trebuie să sosească.

— Ai portofelul?

— Da.

I-l dădu lui Maigret. Bineînţeles, era moale, vîscos, îmbibat de apă. Conţinea trei bancnote de cinci sute de franci şi cîteva de o sută, o carte de identitate şi un permis de conducere. Cerneala se diluase, dar unele cuvinte erau încă lizibile.

— Nimic altceva?

— Ba da. Un carnet de cecuri.

— Tot pe numele Sabin-Levesque?

— Da.

Maigret arunca priviri furişe spre corpul întins pe pavaj. Trebui să facă un efort ca să se apropie, aşa cum i se întîmpla întotdeauna în astfel de cazuri.

Burta umflată semăna cu un burduf prea plin. Toracele era deschis şi din el ieşeau viscere de un alb urît. Iar faţa nu mai avea aproape nimic uman.

— Lapointe. Telefonează-i lui Lecureur să vină imediat.

Nu-i putea impune un astfel de spectacol soţiei notarului.

— Unde e marinarul?

Cu un puternic accent flamand, acesta răspunse;

— Sînt aici, domnule poliţist.

— Aţi tras la mal de mult timp în acest loc?

— De mai bine de cincisprezece zile. Voiam să stau doar două zile, cît să descarc cărămizile, dar s-a stricat motorul. Au venit nişte mecanici să-l repare. A durat ceva timp. Au terminat treaba în dimineaţa asta.

Soţia lui, cu părul de un blond spălăcit, ţinînd un bebeluş blond în braţe, stătea lîngă el, dar nu părea să înţeleagă franceza şi îi privea pe rînd cu un fel de îngrijorare.

— Pe la ora trei mi-am zis să încerc eu însumi motorul, pentru că vreau să plec spre Belgia mîine- -dimineaţă, după ce voi lua o încărcătură de vin de la Bercy. Am constatat o oarecare rezistenţă şi, cînd motorul a pornit, cadavrul ăsta a ieşit brusc la suprafaţă. Probabil că era agăţat de ancoră sau de elice, de-aia e şi aşa sfîşiat. Ăsta mi-e norocul, nu-i aşa, domnule?

Substitutul, care nu avea mai mult de treizeci de ani, se numea Oron. Era foarte elegant, foarte distins.

— Cine e? întrebă el după ce dădu mîna cu Maigret.

— Un bărbat care a dispărut de mai bine de o lună, Sabin-Levesque, un notar de pe bulevardul Saint-Germain.

— A fugit cu banii?

— Nu pare.

— Avea motive să se sinucidă?

— Nu cred. Ultima persoană care l-a văzut este o animatoare de cabaret.

— Să fi fost asasinat?

— Probabil.

— Aici?

— Nu văd cum ar fi putut fi adus viu pe malul Senei. Nu era un tîmpit. Salut, Grenier. Am o treabă urîtă pentru tine.

— Am văzut.

Era unul dintre noii medici legişti.

— N-am ce să fac aici. Ar fi ridicol să constat decesul, pentru că e destul de evident.

Dubiţa Institutului Medico-Legal se apropiase, dar fotografii de la Identitatea Judiciară încă nu-şi terminaseră treaba. Secretarul notarului îşi făcu şi el apariţia şi coborî scara de piatră care ducea la cheiul de încărcare.

Maigret îi arătă grămada informă care răspîndea un miros fetid.

— Vedeţi dacă e el.

Primul secretar ezita să se apropie. Stătea ţeapăn şi îşi ţinea batista la nas şi la gură.

— El e.

— După ce îl recunoaşteţi?

— După faţă. Chiar dacă e deformată, el e. Credeţi că s-a aruncat în apă?

— De ce-ar fi făcut-o?

Lecureur se dădu înapoi, ţinîndu-se cît mai departe de cadavru.

— Nu ştiu. Mulţi se aruncă în apă.

— Am portofelul şi carnetul lui de cecuri.

— Înseamnă că am avut dreptate.

— Vă voi convoca mîine-dimineaţă la Poliţia Judiciară să semnaţi declaraţia.

— La ce oră?

— La nouă. Aţi venit cu taxiul?

— Tocmai se întorsese Vito. I-am cerut să mă aducă el. A rămas cu Fiatul pe chei.

— Atunci o să profit şi eu. Vii, Lapointe?

Se apropie de medicul legist, singurul care nu părea incomodat de cadavru.

— Îmi poţi spune diseară dacă a fost asasinat înainte de a fi aruncat în apă?

— Voi încerca. În starea în care e, n-o să fie uşor.

Cei trei bărbaţi îşi croiră drum prin mulţimea de gură-cască. Jef Van Roeten alerga după Maigret.

— Dumneavoastră sînteţi şeful, nu?

— Da.

— Pot să plec mîine-dimineaţă? Am spus tot ce ştiu.

— Mai întîi o să treceţi pe la comisariat să vi se înregistreze declaraţia în scris şi să o semnaţi.

— Care comisariat?

— Domnul de acolo, care are un pardesiu negru şi mustăcioară, este comisarul arondismentului şi are să vă spună ce să faceţi.

Urcară în Fiatul pe care Vito, ca toţi şoferii la stăpîn, îl conducea lin.

— Îmi cer scuze, domnule comisar, şopti secretarul. Ne putem opri un moment în faţa unui bistrou? Dacă nu beau ceva tare, s-ar putea să vomit.

Coborîră toţi trei în faţa unui bar, unde se aflau doar doi docheri. Lecureur, palid la faţă, comandă un coniac dublu. Maigret se mulţumi cu un pahar cu bere, dar Lapointe ceru şi el un coniac.

— Nu mă aşteptam să fie găsit în Sena.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi s-a întîmplat să mă gîndesc uneori că a plecat cu o femeie. Ar fi putut să fie pe Coasta de Azur, oriunde... Singurul lucru care mă făcea să-mi imaginez o dramă era că nu-mi telefona.

Ajunseră rapid pe bulevardul Saint-Germain.

— Să revedeţi toate conturile recente şi să luaţi informaţii de la bancă.

— Nu vreţi să-mi daţi carnetul de cecuri să verific sumele înscrise?

Maigret i-l dădu şi se îndreptă spre uşa din dreapta, în timp ce secretarul intra pe cea din stînga.

— Iar! exclamă cu parapon camerista, după ce deschise uşa.

— Da, domnişoară, iar eu. Şi ţi-aş rămîne îndatorat dacă ţi-ai anunţa imediat stăpîna că o aştept.

Maigret se îndreptă singur spre budoar şi, ca un fel de sfidare, rămase cu pipa în gură.

După vreo zece minute, cînd îşi făcu apariţia, Nathalie nu era în capot, ci purta un taior foarte elegant.

— Voiam să ies.

— Să vă duceţi la un bar?

— Nu vă priveşte.

— Am să vă dau o veste importantă. A fost găsit soţul dumneavoastră.

Femeia nu întrebă dacă era mort sau viu.

— Unde? vru să ştie ea.

— În Sena, la podul Grenelle.

— Ştiam eu că i s-a întîmplat ceva...

Avea colţurile buzelor lăsate şi privirea destul de fermă. Desigur, băuse, dar rezista.

— Presupun că trebuie să mă duc să identific cadavrul... E la morgă?

— Mai întîi că morga nu mai există de mult timp. Acum se numeşte Institutul Medico-Legal.

— Mă conduceţi dumneavoastră acolo?

— Nu-i necesar să-l identificaţi. A făcut-o domnul Lecureur. Dar, dacă ţineţi neapărat...

— E o injurie?

— De ce?

— Îmi atribuiţi nişte sentimente atît de morbide?

— Cu dumneavoastră nu se ştie niciodată.

Sacrosancta sticlă de coniac se afla pe o măsuţă, alături de cîteva pahare. Doamna Sabin-Levesque îşi turnă de băut, fără să-şi servească şi vizitatorii.

— Şi ce se va întîmpla acum?

— Diseară jurnaliştii vor afla şi, împreună cu fotografii, vă vor suna la uşă.

— Nu se poate face nimic pentru a-i împiedica?

— Puteţi să nu-i primiţi.

— Şi?

— Vor căuta în altă parte. N-au să vă menajeze în nici un caz. Sînt oameni susceptibili. Poate că vor descoperi unele lucruri.

— N-am nimic de ascuns.

— Faceţi cum doriţi, dar, în locul dumneavoastră, eu i-aş primi. Aş încerca să fiu cît mai prezentabil. Primii vor sosi peste cel mult o oră.

Dar ea bău şi al doilea pahar de coniac.

— Toţi ţin legătura cu comisariatele...

— Vă face plăcere să-mi vorbiţi astfel, nu?

— Credeţi-mă că nu.

— Mă detestaţi.

— Nu detest pe nimeni.

— E tot ce aveaţi să-mi spuneţi?

— Da, tot. Probabil că ne vom revedea curînd.

— Nu-mi doresc. Vă dispreţuiesc, domnule Maigret. Şi acum, ştergeţi-o de-aici. Claire! Dă-i afară pe oamenii ăştia!

Pe trotuarul din faţa casei se afla în continuare un inspector. Maigret voi să renunţe la supraveghere, apoi se răzgîndi. Ascultarea telefonului nu dăduse nici un rezultat şi ar fi trebuit să se aştepte la asta, deoarece Nathalie nu ezitase să iasă seara, în cămaşă de noapte sub haina de blană, ca să telefoneze de la o cabină publică.

— Ce părere ai, Lapointe? întrebă comisarul, urcînd în maşină.

— Dacă se comportă aşa cu jurnaliştii, s-ar putea să nu-i placă ce vor scrie mîine-dimineaţă ziarele.

— Nu mai am ce face azi la birou. Lasă-mă acasă.

Doamna Maigret îl primi cu un zîmbet maliţios.

— Eşti mulţumit?

— De ce trebuie să fiu mulţumit?

— Nu i-ai găsit cadavrul?

— Ai auzit la radio?

— Da, au transmis o scurtă informaţie la emisiunea de la şase. Ţi-e foame?

— Nu. Nu după jumătatea de zi pe care am petrecut-o.

Se îndreptă spre dulap şi se întrebă ce să bea, pentru că avea stomacul întors pe dos. Îşi turnă pînă la urmă un păhărel de gin. Lucru rar. Nu mai mişcase sticla din loc de mai bine de un an.

— Vrei şi tu? întrebă el.

— Nu, mulţumesc. Aşază-te cîteva minute şi citeşte ziarele, iar eu îţi voi prepara ceva uşor.

Supa era deja gata. Iar după ea îi servi o salată cu jambon şi cîteva cubuleţe de cartof reci.

— Eşti preocupat, nu-i aşa? murmură doamna Maigret în timp ce mîncau.

— Sînt lucruri pe care nu le înţeleg şi asta nu-mi place.

— Cu cine lucrezi?

Ştia că era întotdeauna însoţit de unul dintre colaboratorii lui cei mai apropiaţi. Cînd de Janvier, cînd de Lucas, dar ultimul îl înlocuia acum cînd era absent. De data asta fusese ales Lapointe.

— Vrei să aprind televizorul?

— Nu. Mi-e prea lene să mă uit la el.

Se aşeză în fotoliul lui şi începu să frunzărească iar ziarele, gîndindu-se la altceva, îndeosebi la Nathalie, care îl dăduse afară din apartament folosind cuvinte vulgare.

La ora nouă Maigret moţăia, iar soţia lui vru să-l trezească şi să-i spună să se urce în pat. Dar soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Alo... Da, eu sînt. Tu eşti, Grenier? Ai descoperit ceva?

— Mai întîi o întrebare. Acest domn obişnuia să poarte pălărie?

Maigret se gîndi.

— Nu l-am văzut niciodată şi nu m-am gîndit s-o întreb pe soţia sau pe angajaţii lui despre asta. Aşteaptă puţin. Se îmbrăca foarte îngrijit, tinereşte... Mi-l imaginez mai curînd cu capul descoperit.

— Altfel, cineva i-a luat pălăria înainte de a-l lovi în cap. Şi nu l-a lovit numai o dată. După părerea mea, au fost vreo zece lovituri date cu mare putere. Capul e făcut bucăţele, ca un puzzle.

— Vreun glonţ?

— Nu. Nici în cap, nici în altă parte. Nu ştiu ce armă a fost folosită; un ciocan, o cheie franceză sau un levier. Probabil un levier. Două lovituri ar fi fost de ajuns să-i provoace moartea, dar asasinul s-a încrîncenat...

— Şi genul acela de gaură din dreptul mijlocului?

— E mai recentă. Cadavrul se afla în descompunere cînd s-a agăţat de o ancoră sau de un obiect de acest gen... Un detaliu mi se pare interesant. Gleznele au fost atît de adînc rănite de ceea ce cred a fi fost sîrmă, încît una dintre labele picioarelor aproape că s-a desprins. Sîrma cred că a servit la menţinerea unui corp greu, un molon sau o greutate oarecare.

— Cît timp crezi că a stat în apă?

— Imposibil de precizat. Cîteva săptămîni.

— Patru sau cinci săptămîni?

— Posibil. Apropo, am examinat hainele. Într-un buzunar am găsit o legătură de chei. Ţi le trimit mîine la prima oră.

— Le voi aştepta cu nerăbdare.

— Ai mai mulţi oameni decît mine. Trimite după ele.

— Bine. Lasă-le la portar.

— Acum mă aşteaptă o baie caldă şi o masă bună. Nu mi-ar plăcea să fac treaba asta în fiecare zi. Bună seara, Maigret.

— Bună seara, Grenier. Şi mulţumesc...

A doua zi ajunse la birou înainte de ora nouă. Mai întîi de toate, trimise un inspector după legătura de chei la Institutul Medico-Legal.

Cineva bătu la uşă. Era Lapointe, care înţelese imediat că apăruse ceva nou.

— Mi-a telefonat Grenier. Sabin-Levesque a fost lovit în cap cu un obiect contondent, după cum se spune în rapoarte. Vreo zece lovituri extrem de violente. Apoi i s-a legat de glezne un bolovan sau o greutate oarecare şi a fost aruncat în apă. În fine, Grenier a găsit legătura de chei într-un buzunar.

— Aţi citit ziarele?

— Încă nu.

Lapointe se duse să le ia din biroul inspectorilor şi le aduse cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Priviţi!

Unul dintre cotidiene titra;

Un notar bine cunoscut asasinat

Fotografia era destul de neaşteptată pentru cineva care o văzuse pe tînăra femeie poate cu o oră înainte să fi fost făcută. Nici urmă de beţie. Îşi dăduse osteneala să-şi schimbe taiorul bej cu un taior negru şi o bluză din dantelă albă.

Părul brunet era aranjat cu grijă. Expresia feţei, care părea mai alungită, îi era tristă, de o tristeţe fotogenică, şi în mînă ţinea o batistă ca şi cum tocmai ar fi plîns şi se temea că va lăcrima din nou.

Văduva lui, distrusă, nu înţelege

Interviul dat de Nathalie era destul de lung, cu întrebări şi răspunsuri. Îl primise pe jurnalist nu în budoar, ci în marele salon.

— Cînd a dispărut soţul dumneavoastră?

— În urmă cu aproximativ o lună. Nu m-am îngrijorat, pentru că era uneori chemat în provincie de cîte un client.

— Cine îi ţine locul la birou?

— Primul secretar, care e foarte competent. Soţul meu avea toată încrederea în el şi îi dăduse o procură generală.

— Ieşeaţi mult?

— Rar. Primeam doar cîţiva prieteni. Duceam o viaţă liniştită.

— Dumneavoastră aţi anunţat poliţia?

— M-am hotărît să merg la comisarul Maigret ca să-i împărtăşesc îngrijorarea mea...

— De ce Maigret?

— Nu ştiu. Am citit relatările cîtorva dintre anchetele sale şi asta mi-a dat încredere în el.

Mai era un interviu, mai scurt, cu Jean Lecureur.

— N-am nimic de spus.

— Nu v-a lăsat un mesaj?

— Nu. Nu-mi lăsa niciodată mesaje, dar îmi telefona la fiecare două-trei zile...

— A făcut-o şi de data asta?

— Nu.

— Nu v-aţi îngrijorat?

— După vreo zece zile...

— Nu v-a venit ideea să anunţaţi poliţia?

— *Doar i-am comunicat temerile mele doamnei Sabin-Levesque.*

Un alt ziar publica fotografia soţiei notarului, aşezată, tot în marele salon.

Moartea misterioasă a unui notar parizian

Textul era aproape acelaşi, doar că acest ziar insista asupra faptului că poliţia nu fusese anunţată. Articolul se încheia astfel;

S-ar părea că domnul Sabin-Levesque avea obiceiul unor dispariţii misterioase.

— Cel mai uimitor e felul în care s-a transformat într-un timp atît de scurt, spuse Lapointe cu oarecare admiraţie.

Inspectorul se întoarse cu cheile. Erau vreo şase de format mic, precum şi o cheie de seif, probabil cel de la parter.

Bonfils veni să-i aducă lista cu localurile de noapte şi cabaretele din Paris, iar Maigret fu surprins de numărul lor mare. Erau aproape trei pagini înţesate.

Puse lista în sertar, se ridică şi spuse, oftînd;

— Să mergem pe bulevardul Saint-Germain.

— Credeţi că vă va primi?

— Nu la ea merg. Mai întîi va trebui să urc la Parchet.

Maigret află că judecătorul Coindet fusese însărcinat cu acest caz, un judecător bătrîn, cumsecade şi zîmbitor, pe care Maigret îl cunoştea de la începutul carierei sale. Îi găsi cabinetul la capătul culoarului lung al judecătorilor de instrucţie.

Coindet îi întinse mîna.

— Te aşteptam. Stai jos.

Grefierul bătea la maşină şi avea aproape aceeaşi vîrstă cu magistratul.

— Am citit doar ziarele, fiindcă n-am primit încă nici un raport.

— Pentru că nu există nimic de raportat, răspunse comisarul, cu acelaşi zîmbet. Nu uitaţi că abia ieri a fost descoperit cadavrul.

— Mi s-a spus că faci investigaţii de trei zile.

— Fără succes. În dimineaţa asta am nevoie de un mandat de percheziţie.

— La notar acasă?

— Da. Doamna Sabin-Levesque nu mă prea simpatizează.

— Nu asta reiese din interviul ei.

— Spune ce vrea ea jurnaliştilor. Aş vrea să examinez bine apartamentul notarului, asupra căruia n-am putut pînă acum decît să arunc o privire superficială.

— Mă anunţi imediat ce descoperi ceva?

Era o aluzie la reputaţia lui Maigret. La Palatul de Justiţie se spunea că îşi conducea ancheta cum voia el, fără să-i pese prea mult de magistraţi.

După douăzeci de minute, intra cu Lapointe la numărul 207bis din bulevardul Saint-Germain. Lui Maigret îi veni ideea să intre în lojă, unde îl întîmpină un portar foarte demn. Loja semăna cu un salon.

— Mă întrebam dacă veţi veni să staţi de vorbă cu mine, domnule comisar.

— Am fost foarte ocupat.

— Vă înţeleg. Am fost şi eu poliţist; am lucrat la ordinea publică. Presupun că vă intrigă doamna...

— Nu întîlneşti în fiecare zi una ca ea.

— E sau, mai curînd, a fost un cuplu ciudat, pentru că bărbatul a murit. Nişte oameni care au două maşini şi un şofer. Dar, cînd ies, o fac de cele mai multe ori pe jos. Nu i-am văzut niciodată părăsind casa împreună şi se pare că luau masa separat.

— Aproape întotdeauna.

— Nu primeau pe nimeni, în pofida celor spuse de ea jurnaliştilor. Notarul pleca din cînd în cînd, ca un holtei, cu nasul în vînt şi mîinile în buzunare, fără să ia nimic cu el. Presupun că are undeva altă nevastă sau o garsonieră.

— O să mai stăm de vorbă. Se pare că sînteţi un bun observator.

— Obişnuinţa, nu-i aşa?

După cîteva clipe, Maigret suna la uşa apartamentului.

Claire se înroşi de mînie cînd îi văzu pe cei doi bărbaţi şi probabil că le-ar fi închis uşa în nas dacă Maigret nu ar fi avut grijă s-o blocheze cu piciorul.

— Doamna e...

— N-am treabă cu doamna. Dacă ştii să citeşti, citeşte acest document. E un mandat de percheziţie eliberat de judecătorul de instrucţie. Ai putea fi învinuită că obstrucţionezi justiţia dacă...

— Ce vreţi să vedeţi?

— N-am nevoie de dumneata. Cunosc apartamentul.

Şi, urmat de Lapointe, se îndreptă spre încăperile notarului. Îl interesa îndeosebi biroul. Dintre toate mobilele de acolo, doar micul birou din mahon avea cele patru sertare încuiate.

— Deschide fereastra, te rog! E aer închis.

Maigret încercă trei chei pînă s-o găsească pe cea potrivită. În sertar erau doar hîrtie de scrisori cu antet, plicuri şi două stilouri, dintre care unul din aur masiv.

Conţinutul celui de al doilea sertar era mai interesant. Comisarul descoperi mai multe fotografii, făcute majoritatea pe Coasta de Azur, în parcul unei vile enorme stil 1900. Nathalie era mai tînără cu vreo douăzeci de ani, iar notarul, fără haină, părea un student.

Pe spate, cineva scrisese *La Florentine*, ceea ce era în mod evident numele vilei.

Într-o fotografie, lîngă soţi, apărea un ciobănesc german, care stătea foarte aproape de Sabin- -Levesque.

Maigret îşi dădu atunci seama că nu văzuse în casă nici cîine, nici pisică.

Cînd să închidă sertarul, în fund de tot, zări o fotografie mică de paşaport, ca acelea făcute de aparatele automate. Era Nathalie, şi mai tînără decît în fotografiile de la Cannes şi, mai ales, foarte diferită. Avea zîmbetul voit misterios şi ochii întrebători.

Pe spate, un singur cuvînt, un nume; *Trika*.

Evident, era un pseudonim, şi probabil că nu şi-l alesese ca să lucreze ca secretară la un avocat de pe strada Rivoli.

Cînd îi vorbise lui Maigret despre trecutul ei, cînd îi dăduse numele pretinsului ei fost patron şi mai ales cînd aflase că acesta murise de zece ani, lui Maigret i se aprinsese un beculeţ.

Femeia ştia în acel moment că avocatul era mort şi că nu avea cine s-o mai contrazică. Probabil că nu fusese niciodată secretară, nici măcar stenodactilografă.

— Priveşte, Lapointe! La ce te duce cu gîndul?

Inspectorul se gîndi un moment.

— La o prostituată de lux.

— Şi ştim unde se ducea notarul să-şi caute femeile!

Maigret puse cu grijă fotografia în portofel. Apoi deschise sertarele din stînga. Cel de sus conţinea carnete de cecuri care nu fuseseră folosite. Totuşi, unul dintre ele era folosit în totalitate şi taloanele, în loc să poarte numele destinatarului, purtau toate menţiunea; *La purtător*.

Erau acolo şi alte lucruri; un ceas-brăţară, butoni de manşetă în mijloc cu o pietricică galbenă, elastice, timbre...

— Vă distraţi?

Venise după ei, evident. Claire o trezise şi Nathalie băuse o porţie bună de coniac, pentru că mirosea de la trei paşi a alcool.

— Bună ziua, Trika.

Ea dădu dovadă de destulă stăpînire de sine ca să nu-şi arate surprinderea.

— Nu înţeleg.

— N-are nici o importanţă. Citiţi asta.

Îi întinse mandatul de percheziţie pe care ea îl respinse.

— Ştiu. Mi-a spus camerista. Simţiţi-vă ca acasă. Nu vreţi să-mi percheziţionaţi şi capotul?

Ochii ei nu mai erau la fel ca în ajun. Exprimau mai mult decît îngrijorare; o teroare pe care o stăpînea cu greu. Buzele îi tremurau mai tare ca niciodată, la fel şi mîinile.

— Încă n-am terminat aici.

— Prezenţa mea vă incomodează? De mult timp n-am mai avut ocazia să intru în această parte a casei.

Maigret, fără să mai ţină cont de ea, deschidea şi închidea mobilele, trecea la dulapul de haine, îi deschidea uşile...

Descoperi astfel vreo treizeci de costume, majoritatea în tonuri deschise. Purtau marca unuia dintre cei mai mari croitori din Paris.

— S-ar zice că soţul dumneavoastră nu purta pălărie.

— Nu ieşeam niciodată cu el, aşa că nu ştiu.

— Felicitări pentru teatrul jucat ieri în faţa jurnaliştilor!

În pofida stării de spirit în care se afla, ea nu putu să nu zîmbească, măgulită.

Patul era mare şi jos, iar camera, foarte masculină, avea pereţii tapetaţi cu piele.

S-ar fi putut spune că baia fusese părăsită doar cu o zi în urmă. Periuţa de dinţi era la locul ei într-un pahar, briciul pe o consolă, cu săpunul de bărbierit şi o piatră de alaun. Pardoseala era din marmură albă, la fel şi pereţii, cada şi celelalte accesorii. O fereastră mare dădea spre o grădină pe care Maigret o descoperea pentru prima dată.

— E grădina casei? întrebă el.

— De ce nu?

Rar se întîmpla să găseşti copaci atît de frumoşi într-o grădină privată din Paris.

— Apropo, Trika, în ce local de noapte erai animatoare?

— Îmi cunosc drepturile. Nu sînt obligată să vă răspund.

— Va trebui totuşi să-i răspunzi judecătorului de instrucţie.

— În acest caz, voi fi însoţită de un avocat.

— Adică ai deja un avocat?

— De foarte mult timp.

— Cel din strada Rivoli? întrebă el, ironic.

Nu era intenţionat atît de dur cu ea. Dar atitudinile ei aveau darul să-l exaspereze.

— Mă priveşte.

— Să mergem acum în încăperile dumitale.

În trecere, Maigret citi cîteva titluri ale cărţilor de pe rafturile biroului. Erau acolo cărţile unor autori moderni, aleşi cu toţii dintre cei mai buni, cîteva în engleză, limbă pe care notarul o vorbea probabil foarte bine.

După ce trecură prin micul şi marele salon, ajunseră în budoar, unde Nathalie rămase în picioare să-i privească. Maigret deschise cîteva sertare, care conţineau doar bibelouri fără importanţă.

Trecu în dormitor. Patul era la fel de mare ca acela al notarului, dar era alb, ca şi celelalte mobile. Acestea conţineau mai ales lenjerie foarte fină, după toate aparenţele, făcută de comandă.

În baia din marmură de un gri-albăstrui era dezordine ca şi cum cineva o folosise în grabă. De altfel, sticla de coniac şi un pahar se aflau încă pe o policioară.

Rochii, mantouri, taioare în dulapul de haine şi, pe rafturi speciale, treizeci-patruzeci de perechi de pantofi.

— Ştii de ce a murit soţul dumitale?

Ea îl privi cu buzele strînse, fără să răspundă.

— A fost lovit în cap cu un obiect greu, probabil un levier. N-a fost lovit doar o dată, ci de zece ori, astfel încît craniul a fost făcut bucăţele.

Ea nu avu nici o reacţie. Stătea încremenită, cu privirea fixată asupra comisarului, şi în acel moment oricine ar fi zis că e nebună.

Capitolul V

Maigret se opri la loja portarului.

— Spuneţi-mi, atunci cînd s-au căsătorit, notarul avea un cîine, nu-i aşa?

— O splendoare de ciobănesc german. Ţinea mult la el şi animalul era foarte ataşat de domnul Sabin-Levesque.

— A murit?

— Nu. La cîteva zile după întoarcerea de la Cannes, unde şi-au petrecut luna de miere, l-au dat.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Se pare că acel cîine îşi arăta colţii de fiecare dată cînd doamna Sabin-Levesque se apropia de el. O dată chiar era s-o muşte şi i-a sfîşiat partea de jos a rochiei. Îi era foarte teamă de el. Ea şi-a obligat soţul să se despartă de cîine.

Ajuns la birou, comisarul îl chemă pe fotograful de la Identitatea Judiciară. Îi întinse mai întîi fotografia cuplului, făcută la Cannes, împreună cu cîinele.

— Poţi s-o măreşti?

— Rezultatul nu va fi grozav, dar personajele vor putea fi recunoscute.

— Şi asta?

Era fotografia de paşaport.

— O să fac tot ce pot. Cînd le vreţi?

— Mîine dimineaţă.

Fotograful oftă. Toate erau urgente la Maigret. Dar se obişnuise de mult cu asta.

Doamna Maigret îi aruncă acea privire neliniştită pe care o avea de fiecare dată cînd soţul ei conducea o anchetă dificilă. Nu se mira de tăcerea lui, de aerul lui posac. Ai fi zis că, după ce ajungea acasă, nu ştia unde să stea, nici ce să facă.

Mînca distrat şi soţia îl întreba uneori;

— Eşti aici?

Pentru că era departe cu gîndul. Ea îşi amintea de o conversaţie între cei doi bărbaţi, într-o seară cînd luau cina la doctorul Pardon.

— Un lucru mi-e greu să înţeleg, spunea Pardon. Nu semeni deloc cu un justiţiar. Ba chiar s-ar spune că, atunci cînd arestezi un vinovat, o faci cu regret.

— Da, se întîmplă.

— Şi totuşi, pui suflet în anchetele tale, ca şi cum te-ar afecta personal.

Iar Maigret răspunsese;

— Pentru că de fiecare dată trăiesc o experienţă umană. Cînd eşti chemat la căpătîiul unui bolnav necunoscut, nu faci din asta ceva personal? Nu lupţi contra morţii ca şi cum pacientul ar fi o fiinţă dragă ţie?

Era obosit, posomorît. Este adevărat că vederea cadavrului, în portul Grenelle, putea să-l îngreţoşeze şi pe un medic legist.

Maigret ţinea la Sabin-Levesque, pe care totuşi nu-l cunoscuse. Avusese un coleg de liceu cam cu acelaşi caracter; fluşturatic, nepăsător în aparenţă. Era elevul cel mai obraznic din clasă, întrerupîndu-l pe profesor sau făcînd desene pe marginea caietelor.

Cînd era dat afară de la oră, îşi lipea faţa pe fereastră şi se strîmba.

Dar profesorii nu-i purtau pică şi rîdeau în cele din urmă. Este adevărat că la examene era întotdeauna printre primii trei.

Notarul, care ducea pe vremuri o viaţă de play- boy, se căsătorise brusc. De ce? Fusese dragoste la prima vedere? Oare Nathalie, care îşi zicea Trika, manevrase cu o abilitate uimitoare?

Ce spera? O viaţă mondenă, într-un apartament luxos, călătorii, sejururi în staţiunile la modă?

Venise apoi un moment, după aproximativ trei ani de viaţă comună, cînd Sabin-Levesque reîncepuse să iasă după femei.

De ce?

Maigret îşi punea întrebarea şi nu găsea un răspuns mulţumitor. Oare ea se arătase, treptat, aşa cum era acum? Înţelegerea dispăruse dintre ei şi, mai tîrziu, aproape că nu-şi mai vorbiseră.

Nici unul dintre ei nu ceruse divorţul.

Maigret adormi în cele din urmă, cu capul plin de întrebări. Cînd se sculă, după ce-şi băuse în pat prima ceaşcă de cafea adusă de soţia lui, afară cădea o ploaie măruntă.

— Ai o zi încărcată?

— Nu ştiu. Nu pot să prevăd niciodată ce mă aşteaptă.

Luă un taxi. Era un semn. De obicei, mergea cu autobuzul sau cu metroul.

Fotografiile îl aşteptau pe birou şi erau de o claritate neaşteptată. Luă cîte una din fiecare teanc şi se îndreptă spre biroul lui Peretti, aflat la celălalt capăt al culoarului. Peretti, şeful Brigăzii Mondene, era singurul comisar care purta pe deget un inel cu un diamant galben, ca şi cum ar fi suferit influenţa celor pe care era obligat să-i frecventeze.

Era un bărbat frumos, încă tînăr, cu părul foarte negru şi haine destul de bătătoare la ochi.

— Ia uite! Nu te-am mai văzut cam de multişor!

Era adevărat. Aveau biroul pe acelaşi culoar, dar se întîlneau rar şi mai ales la braseria *Dauphine*.

— Presupun că nu cunoşti această persoană...

Peretti examină fotografia mărită şi se duse cu ea lîngă fereastră, s-o vadă mai bine.

— Nu e soţia notarului căreia i-a apărut ieri poza în ziare, dar mai tînără?

— Da, ea e, în urmă cu ceva mai mult de cincisprezece ani. Uite-o şi cu soţul ei, cîteva săptămîni sau luni mai tîrziu.

Peretti examină cu aceeaşi atenţie fotografia făcută la Cannes.

— Nici una dintre ele nu-mi aminteşte de cineva anume.

— Mă aşteptam. Dar asta nu e tot. Le-am cerut oamenilor mei să-mi facă o listă cu toate localurile de noapte din Paris. Uite o copie. Există unul sau mai multe care au acelaşi patron ca atunci? Mă interesează mai ales arondismentul VIII şi împrejurimile.

Peretti studiase lista.

— Cele mai multe dintre aceste cabarete nu existau acum cincisprezece ani. Moda se schimbă. A fost o vreme cînd viaţa de noapte era concentrată în Montmartre. A urmat Saint-Germain-des-Prés... O clipă... *Le Ciel de Lit*, de pe strada Ponthieu... Era şi încă e condus de o secătură căruia nu i-am găsit niciodată nimic de reproşat.

— Altul?

— *Chez Mademoiselle*, pe Avenue de la Grande- -Armée. Un local foarte şic, condus de o femeie, Blanche Bonnard. Cred că e trecută de cincizeci de ani, dar se ţine bine. Mai are un cabaret în Montmartre, pe strada Fontaine, ceva mai vulgar; *Le Doux Frisson*.

— Ştii unde locuieşte?

— Are un apartament pe Avenue de Wagram şi se pare că a cheltuit pe el o mică avere.

— Îţi las lista. Mai am cîteva exemplare. Dacă se întîmplă să-ţi vină vreo idee... Uitam să te întreb unde locuieşte patronul de la *Ciel de Lit*.

— Marcel Lenoir? În acelaşi imobil unde îşi are cabaretul, la etajul trei sau patru. Am făcut o percheziţie la el cu speranţa că voi găsi droguri.

— Mulţumesc, bătrîne.

— Cum merge ancheta?

— Aşa şi aşa...

Maigret se întoarse în birou. Se duse la raport ca în fiecare dimineaţă şi, văzîndu-l pe marele şef în fotoliul lui, îşi spuse că s-ar fi putut aşeza el acolo peste o lună.

— Povestea cu notarul, Maigret?

Ceilalţi şefi de servicii erau şi ei acolo, fiecare cu dosarele lui.

— Nici un rezultat. Strîng informaţii care poate că vor fi sau nu de folos.

Trimise ziarelor fotografia mărită a soţiei notarului, cu menţiunea; *Doamna Sabin-Levesque, la douăzeci de ani.*

Apoi urcă la arhivă să vadă dacă exista vreo fişă pe numele ei sau pe cel de Trika. Nu găsi nimic. Nu avea cazier judiciar şi nu fusese niciodată anchetată.

— Mă duci pe strada Ponthieu?

Maigret îl lua pe Lapointe sau pe Janvier pe post de şofer pentru că el nu conducea niciodată. Cumpărase o maşină recent, ca să meargă sîmbătă seara sau duminica la căsuţa pe care o aveau la Meung-sur-Loire, dar de condus conducea doamna Maigret.

— Aveţi noutăţi, şefule?

— Mergem să stăm de vorbă cu proprietarul unui local de noapte. Tot el îl conducea şi acum douăzeci de ani.

Obloanele cabaretului erau lăsate, dar, lîngă uşă, puteai vedea fotografiile unor femei aproape goale într-o ramă mare.

Intrară pe uşa principală. Portarul îi trimise la etajul trei, pe stînga. Le deschise o slujnicuţă de o curăţenie cam îndoielnică.

— Domnul Lenoir? Nu ştiu dacă va putea să vă primească. Tocmai s-a trezit şi îşi pregăteşte micul dejun.

— Spune-i că e căutat de comisarul Maigret.

Lenoir veni imediat să-şi întîmpine vizitatorii pe culoar. Era un ins enorm, foarte gras, nici el foarte proaspăt. Purta un halat de casă vechi de un roşu-violaceu peste o pijama spălăcită.

— Cum de am onoarea să...?

— Nu e vorba de onoare. Continuă-ţi masa.

— Mă simt jenat că vă primesc aşa.

Lenoir era o secătură bătrînă care, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, patronase un bordel. Probabil că acum avea vreo şaizeci de ani şi, nebărbierit, cu ochii încă plini de somn, părea mai bătrîn decît era.

— Vă rog să poftiţi...

Apartamentul era la fel de neîngrijit ca locatarul lui şi peste tot era dezordine. Intrară într-o mică sufragerie a cărei fereastră dădea spre stradă.

Dintr-un ou fiert mai rămăsese doar coaja, iar Lenoir curăţă şi vîrful celui de-al doilea.

— Dimineaţa trebuie să-mi reîmprospătez forţele.

Bea cafea neagră şi în scrumieră se vedeau chiştoace de ţigară.

— Ce mai ziceţi?

— Aş vrea să-ţi arăt o fotografie şi să te întreb dacă îţi aminteşte ceva.

Îi întinse poza mărită în care apărea Nathalie.

— E o faţă care nu mi-e necunoscută. Cum o cheamă?

— Pe vremea aceea, în urmă cu vreo cincisprezece ani, îşi zicea Trika.

— Toate au mania să-şi aleagă pseudonimele cele mai ridicole. Trika...

— O recunoşti?

— Drept să spun, nu.

— N-ai putea să-i găseşti numele în registrele tale?

Lenoir mînca urît şi avea gălbenuş de ou pe bărbie şi pe reverul halatului de casă.

— Credeţi că ţin un registru cu numele tuturor fetelor care trec prin cabaretul meu? Femeile astea vin şi pleacă. Multe se căsătoresc şi oamenii ar fi miraţi dacă ar afla cîte dintre ele o nimeresc foarte bine. Am avut una care a devenit ducesă, în Anglia.

— Nu păstrezi nici fotografiile?

— Aproape toate mi le cer înapoi cînd pleacă. Pe celelalte le rup şi le pun la coşul de gunoi.

— Mulţumesc, Lenoir.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Se ridică, cu gura plină, şi îi conduse pînă pe palier.

— Avenue de Wagram, numărul 31.

Era un imobil burghez unde locuiau, printre alţii, doi medici, un dentist şi un consilier fiduciar.

— Cine o caută? întrebă servitoarea îmbrăcată ca o subretă de teatru.

— Maigret.

— Poliţistul?

— Da.

Blanche Bonnard nu era la micul dejun, ci vorbea la telefon. Se putea auzi din una dintre încăperi;

— Da, da... Dragul meu, nu pot să mă angajez aşa... Am nevoie de informaţii mai precise şi de un raport al arhitectului meu... Da... Nu, nu ştiu cît timp o să-mi ia. Ne vedem diseară la cabaret?... Cum vrei. *Bye*!

Veni să-i întîmpine, călcînd pe mocheta groasă pe care o acopereau covoare împestriţate. Se uită îndelung la Maigret şi-i acordă doar o atenţie superficială lui Lapointe.

— Aveţi noroc că mă găsiţi trează. De obicei mă scol tîrziu, dar azi am întîlnire cu omul meu de afaceri. Veniţi...

Salonul era confortabil, prea confortabil pentru gustul lui Maigret. Femeia, ca şi Lenoir, probabil că era trecută de cincizeci de ani, dar se ţinea încă bine, chiar şi în ţinuta lejeră de dimineaţă. Era grasă, dar, datorită proporţiilor frumoase, nu displăcea şi avea nişte ochi splendizi.

— Presupun că e vorba de cazul Sabin-Levesque... Mă aşteptam să veniţi într-o zi, dar nu bănuiam că o să ajungeţi atît de repede.

Aprinse o ţigară cu capătul auriu.

— Puteţi fuma. Nu-l deranjează nici măcar pe papagalul meu. Ieri, cînd am văzut fotografia în ziare, am tresărit imediat şi m-am asigurat că nu mă înşelam.

— Aţi cunoscut-o pe doamna Sabin-Levesque cînd îşi zicea Trika?

— Şi încă cum!

Se ridică, intră în altă încăpere şi se întoarse cu un album enorm.

— Nu am o memorie prea bună, aşa că păstrez tot. Am cinci albume ca ăsta, înţesate de fotografii. Uitaţi-vă...

Îi întinse albumul deschis lui Maigret. Pe pagina din dreapta era lipită una dintre acele fotografii cum se fac în cabarete.

Era într-adevăr Nathalie, încă tinerică, cu un aer naiv şi spontan. Purta o rochie foarte decoltată care lăsa să se vadă partea de sus a sînilor.

Lîngă ea, puţin aplecat, Sabin-Levesque. Pe masă se vedea o frapieră cu o sticlă de şampanie.

— Aici a cunoscut-o. Era animatoare de vreo două luni.

— Ştiţi de unde venea?

— Da, de la Nisa, unde lucrase într-un cabaret destul de amărît.

— V-a făcut confidenţe?

— Toate îmi fac confidenţe. Cele mai multe sînt singure, n-are cine să le asculte. Atunci vin la mama Blanche. Vă servesc cu ceva? Nu beau mult, dar e ora cînd îmi iau paharul de porto.

Era un porto de cea mai bună calitate, cum rareori mai băuse Maigret.

— Numele ei de familie era Frassier şi tatăl i-a murit cînd ea avea vreo cincisprezece ani. Era contabil sau cam aşa ceva. Mama ei era fiica unui conte rus şi voia să se ştie asta. Vedeţi că am totuşi ţinere de minte! În cabaretul meu se aşeza întotdeauna la aceeaşi masă. Clienţii erau la început impresionaţi de înfăţişarea tînără şi candidă. Se apropiau cu oarecare ezitare. Ea le zîmbea, amabilă, dar distantă. Rareori ieşea cu vreunul. Cred că nu i s-a întîmplat de mai mult de trei ori.

— Nu avea un amant permanent?

— Nu. Locuia singură într-o cameră mică de hotel, nu departe de aici, pe strada Brey. Ţineam la ea, totuşi nu reuşeam s-o înţeleg pe deplin. Într-o seară, a intrat Gérard Sabin-Levesque. Sau, mai exact, domnul Charles, pentru că sub acest nume îl cunoşteam. Mai fusese, cu mult timp înainte. Îi plăceau femeile blînde şi liniştite şi a remarcat-o imediat pe Trika. S-a aşezat la masa ei. Probabil că i-a cerut să-l urmeze şi ea a refuzat. Atunci, el a revenit în fiecare seară, timp de mai bine de o săptămînă, înainte ca ea să-l însoţească. Îşi lăsase lucrurile aici, două rochii, lenjerie, fleacuri personale... După cîteva zile, a trecut să-şi ia ce era al ei. „Marea iubire?", am întrebat-o. S-a uitat la mine fără să răspundă. „Te-a luat la el acasă?" „Nu-i nimic definitiv..." M-a sărutat pe obraji, mulţumindu-mi, şi n-am mai văzut-o de atunci. Totuşi, două luni mai tîrziu, fotografia unor proaspăt-căsătoriţi a apărut în *Le Figaro*. Trika era în rochie de mireasă şi soţul ei în redingotă. *Domnul Gérard Sabin-Levesque, bine cunoscutul notar din bulevardul Saint-Germain, s-a căsătorit în această dimineaţă...*

Maigret şi Lapointe se uitară unul la altul. Ce să creadă despre povestea asta? Fetiţa din Quimper, animatoarea dintr-un cabaret îndoielnic de la Nisa, apoi de la *Chez Mademoiselle* devenise soţia unuia dintre notarii cei mai cunoscuţi şi mai bogaţi din Paris.

Tatăl lui Gérard, un om cu principii, încă trăia la acea vreme. Ce spusese de căsătoria fiului său? Şi cum se înţeleseră cele trei persoane care locuiau în aceeaşi casă?

După trei luni, Gérard îşi reluase deja obiceiul de a dispărea din cînd în cînd timp de cîteva zile.

Oare Nathalie bea şi atunci? Şi îşi petrecea majoritatea timpului în încăperile ei?

Anii trecuseră şi băuse din ce în ce mai mult. Notarul renunţase la viaţa conjugală. Deveniseră nişte străini unul pentru altul, dacă nu chiar duşmani.

— Acum e liberă. Liberă şi bogată... Asta vă frămîntă, nu-i aşa, domnule comisar?

— Ziarele n-au spus totul. Sabin-Levesque a primit cel puţin zece lovituri în cap cu un obiect greu şi craniul lui e bucăţele.

— Credeţi că o femeie ar fi putut să facă asta?

— În unele ocazii, femeile sînt la fel de viguroase ca bărbaţii, dacă nu şi mai şi. Presupunînd că e vinovată, unde ar fi fost comisă crima? În apartamentul lor? S-a produs o mare pierdere de sînge. Ar fi rămas urme şi e destul de inteligentă să ştie asta. Pe urmă, cum ar fi transportat cadavrul pînă la Sena? Cum să-l coboare pînă la maşină şi să-l urce în ea?

— Evident... Poate că asasinul e un borfaş oarecare ce l-a întîlnit pe o stradă pustie.

— Nimeni nu s-a atins de portofelul victimei, unde se aflau peste o mie cinci sute de franci.

— O răzbunare?

— A cui?

— A unui amant. Amantul uneia dintre femeile pe care le lua din localurile de noapte.

— Oamenii ăştia nu sînt geloşi pe clienţii care plătesc. Cel mult ar fi încercat să-l şantajeze.

Maigret se mai uită o dată la fotografia tînărului cuplu aşezat în faţa sticlei de şampanie şi îşi goli paharul de porto.

— Încă unul?

— Nu, mulţumesc. Oricît ar fi de bun...

Aflase cîteva detalii despre trecutul lui Nathalie. Dar unde îl duceau toate astea?

Mîncă de prînz acasă, iar doamna Maigret se arătă surprinsă, dar asta nu avea în ziua aceea nici o semnificaţie. Soţul ei era la fel de închis în sine, la fel de posac.

De obicei savura rasolul cu sos rece de ceapă, dar acum abia dacă băgă de seamă ce mînca.

— O ceaşcă mare cu cafea.

Asta însemna una ca dimineaţă, care conţinea mai bine de un sfert de litru. Aruncă o privire peste ziarele care luaseră interviuri portarului şi unuia dintre angajaţii biroului notarial. Îl chestionaseră şi pe Vito, dar acesta le dăduse doar răspunsuri descurajante.

Sosind la birou, Maigret găsi raportul ascultărilor telefonice.

De cînd telefonul ei fusese pus sub ascultare, Nathalie nu sunase nici măcar o dată, dar primise, chiar în acea dimineaţă, un telefon extrem de scurt.

— *Tu eşti*?

— *Da.*

— *Trebuie să te văd neapărat.*

Iar ea, fără să mai aştepte, fără să mai spună nimic, închisese. Probabil de la alt aparat, dar pe aceeaşi linie, bucătăreasa sunase la măcelar să-i comande o bucată de carne de viţel, după care urma să se ducă Vito mai tîrziu.

În schimb, biroul notarial primise o avalanşă de apeluri telefonice de la clienţi mai mult sau mai puţin îngrijoraţi. Lecureur se străduia să-i liniştească şi dădea informaţiile care i se cereau.

Maigret urcă la judecătorul de instrucţie, deşi nu avea prea multe noutăţi. Vajnicul judecător Coindet nu era grăbit. Aşezat la birou, îşi fuma domol pipa, parcurgînd cu privirea un dosar.

— Stai jos, Maigret.

— Aproape că n-am să vă spun nimic nou. Probabil că aţi primit raportul autopsiei.

— Da, în dimineaţa asta. Asasinul nu va putea să pretindă că nu a avut intenţia să ucidă. N-ai nici o idee despre locul unde a fost comisă crima?

— Pînă în prezent, nu. Specialiştii de la Identitatea Judiciară studiază cu atenţie hainele şi pantofii. Dat fiind timpul cît cadavrul a stat în apă, există puţine şanse să obţină ceva rezultate.

Maigret îi întinse punga cu tutun judecătorului şi îşi aprinse pipa pe care tocmai o umpluse.

— Într-o singură privinţă am făcut ceva progrese. Doamna Sabin-Levesque pretindea că, atunci cînd l-a întîlnit pe notar, era secretara unui avocat de pe strada Rivoli. Numai că acest avocat a murit de zece ani. Aşa că nu o poate contrazice. Într-un sertar al mortului, unde se găseau mai multe fotografii, am descoperit o mică poză a lui Nathalie de cînd era mult mai tînără, iar pe spate fusese scris numele Trika. Un pseudonim, bineînţeles. Cunoscînd gusturile notarului, m-am îndreptat spre cabarete şi am aflat că era animatoare, nu secretară. Ba chiar am aflat în ce local de noapte l-a cunoscut pe Sabin-Levesque...

Judecătorul privea gînditor fumul pipei.

— I s-a întîmplat să se întoarcă în localurile alea? întrebă el cu glasul lui blînd.

— După cîte ştiu, nu. Devenită doamna Sabin- -Levesque, probabil că n-a mai avut decît dispreţ pentru acest mediu unde se simţise umilită... Dimineaţă, a primit un telefon. O voce de bărbat. Dar a durat prea puţin ca să se poată repera originea apelului. Bărbatul a spus; „Trebuie să te văd neapărat”. Ea a închis fără să răspundă. Am impresia că ştie mult mai mult decît spune. De aceea, o supun unui fel de extenuare. Am să o vizitez din nou, fără vreun motiv precis!

Ce doi bărbaţi fumară un moment în tăcere, apoi îşi strînseră mîna şi Maigret se întoarse la el în birou.

Intră în încăperea vecină şi îl întrebă pe Janvier;

— Cine e de gardă pe bulevardul Saint-Germain?

— Inspectorul Baron.

Maigret se întoarse spre Lapointe, care aştepta un semnal, şi murmură;

— Mă duc acolo singur. E o experienţă... Va fi mai puţin impresionată şi poate...

Nu-şi sfîrşi fraza şi făcu un gest care voia să spună că nu prea credea în asta.

Luă un taxi şi îl opri în faţa casei. Un om se plimba pe partea cealaltă a bulevardului şi comisarul se duse la el.

— N-a ieşit din casă?

— Nu. Nimic nou. Doar şoferul a ieşit dimineaţă cu Fiatul şi presupun că a făcut piaţa, pentru că s-a întors în foarte scurt timp.

Portarul era un om atît de cumsecade, atît de mîndru să dea mîna cu Maigret, încît comisarul se duse la el să schimbe o vorbă.

— Se pare că n-a ieşit...

— Nu. Toate persoanele care au intrat mergeau la doctorul de la etajul trei.

— De cîţi ani sînteţi aici?

— Şaisprezece. Am picioarele sensibile şi nu-mi pria la ordinea publică.

— Sabin-Levesque încă era celibatar?

— S-a căsătorit la şase luni după sosirea mea.

— I se întîmpla şi atunci să dispară pentru cîteva zile?

— Mai puţin în ultimele două-trei săptămîni dinainte de căsătorie.

— Asta se întîmpla pe cînd trăia tatăl lui?

— Da. Un bărbat frumos, cu un adevărat chip de notar. Avea faţa tînără, dar părul, tot alb.

— Se înţelegea bine cu fiul lui?

— Cred că nu era prea mîndru de el, dar se resemnase.

Maigret urcă la primul etaj şi sună.

Claire, camerista, îi deschise şi îl privi cu un aer ironic.

— Doamna Sabin-Levesque e plecată.

— Eşti sigură?

— Da.

— La ce oră a părăsit casa?

— Pe la două.

Era trei şi zece.

— A luat o maşină?

— Nu cred.

După cum îl cunoştea Maigret, nimic nu ar fi putut să-i distragă atenţia lui Baron de la misiunea lui. Portarul ar fi văzut-o şi el pe Nathalie trecînd. Intră şi închise uşa în urma lui.

— Ce vreţi să faceţi?

— Nimic. N-ai grija mea. Dacă ţi-e frică să nu şterpelesc un bibelou, poţi să te ţii după mine.

Începu cu aripa stîngă şi făcu turul încăperilor ocupate de tînăra femeie. Ba chiar se uită în dulapul cu haine, ceea ce o făcu pe Claire să zîmbească.

— De ce credeţi că s-ar ascunde într-un dulap?

— E un loc la fel de bun ca oricare altul.

— N-are nici un motiv să se ascundă.

— După cum nu avea nici un motiv să nu iasă pe poarta mare...

Se plimbă prin salon, privi unul după altul portretele strămoşilor cu chipuri atît de austere şi se gîndi la viaţa pe care o dusese descendentul lor. Oare, în pofida atitudinii din portrete, bărbaţii aceia nu făceau şi ei la fel?

— Unde se află a doua ieşire?

— Mai bine să vă spun, că o ştie toată lumea.

— Prin curte?

— Nu. În dreapta ascensorului, e o mică uşă cu geam. Dă spre o scară cu cîteva trepte care duce în grădină. Dacă traversezi grădina, dai de o poartă în zidul de incintă. Dă direct în strada Saint-Simon.

— Şi poarta asta nu e încuiată?

— Ba da. Dar domnul şi doamna Sabin-Levesque au cheie, pentru că ei sînt proprietarii.

— În ce loc se află această cheie?

— Nu ştiu.

Era un amănunt destul de interesant. Cine avea cheia, Gérard sau soţia lui? Dacă era la el, cînd i-o luase Nathalie?

Intră în micul birou al notarului şi se aşeză într-un fotoliu confortabil din piele.

— Aveţi de gînd să staţi aici mult timp?

— Pînă la întoarcerea stăpînei tale.

— O să se supere.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să fiţi aici în absenţa ei.

— Îi eşti foarte devotată, nu-i aşa?

— De ce n-aş fi?

— E bună cu tine?

— Se întîmplă să se arate foarte dezagreabilă, nedreaptă, agresivă, dar nu-i port pică.

— O consideri iresponsabilă?

— În momentele alea, da.

— Crezi că e bolnavă?

— N-are ce să facă, dacă singurul refugiu care i-a mai rămas e alcoolul.

— Dacă ţi-ar cere să minţi pentru ea, să dai o declaraţie falsă, ai accepta?

— Fără ezitare.

— Probabil că nu-ţi face prea mare plăcere cînd vomită seara în pat...

— Infirmierele văd mult mai multe.

Maigret avu impresia că aude zgomot dinspre intrare. Totuşi nu se mişcă, iar camerista nu părea să fi auzit nimic.

— Ce-aţi zice dacă aş începe să ţip şi v-aş acuza că aţi încercat să mă violaţi?

Comisarul nu se putu abţine să nu rîdă.

— Ar trebui să încerci...

Ea dădu din umeri şi se îndreptă spre salonul mare din cealaltă aripă a apartamentului. Nu se mai întoarse; în schimb, Nathalie străbătu salonul cu un mers nesigur.

Era palidă la faţă, cu cearcăne negre la ochi, iar rujul ieşea şi mai mult în evidenţă, ca o rană. Puţin lipsi să nu cadă cînd intră pe uşă şi Maigret se ridică s-o ajute.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Pot să mă ţin încă dreaptă.

Se trînti într-un fotoliu vizavi de cel al comisarului. Îl privea cu un fel de năuceală.

— Cine v-a spus...?

Apoi scutură din cap, vrînd parcă să şteargă cuvintele pe care tocmai le rostise.

— Apăsaţi pe butonul de lîngă uşa salonului.

Maigret apăsă pe acel buton care probabil declanşa o sonerie în oficiu.

— E cald...

Nathalie îşi scoase haina maronie de tweed fără să se ridice.

— Dumneavoastră nu vă e cald?

— Deocamdată nu. Probabil că ai mers prea repede.

— De unde ştiţi că am mers pe jos?

— Pentru că ştiai că îl voi găsi pe şoferul taxiului şi voi afla astfel unde ai fost.

Ea îl privi pur şi simplu cu stupoare. Ai fi zis că nu mai e în toate minţile.

— Sînteţi inteligent... Dar sînteţi rău...

Maigret văzuse rareori o femeie într-o asemenea stare de disperare, de slăbiciune. Claire ştia de ce era chemată şi aduse o tavă cu o sticlă de coniac, un pahar şi un pachet de ţigări. Umplu chiar ea paharul şi i-l întinse stăpînei sale, care fu cît pe ce să-l răstoarne.

— Nu vă ofer, nu-i aşa? Încă nu sînteţi alcoolic...

Pronunţă cu greu cuvîntul, pe care îl repetă.

— Medicul nu te-a sfătuit niciodată să faci o cură?

— El! Dacă l-aş asculta, de mult aş fi într-un spital psihiatric. Asta i-ar fi convenit de minune soţului meu. Vedeţi ce imprevizibilă e viaţa...

Se opri brusc, ca şi cum ar fi pierdut şirul gîndurilor.

— Imprevizibilă..., imprevizibilă, repetă ea, cu ochii în gol. A, da... Viaţa... Soţul meu a murit şi eu sînt vie.

Se uită în jurul ei, apoi se întoarse spre salonul cel mare. Privirea ei exprima dintr-odată un fel de mulţumire. Bău şi apoi spuse, pe un ton care nu avea nimic vesel;

— E al meu.

Maigret se aştepta s-o vadă rostogolindu-se pe podea, însă, deşi era beată, femeia îşi păstra un anumit simţ al realităţii.

— Nu veneam niciodată aici...

Acum contempla pereţii biroului.

— El venea aici doar ca să citească.

— Îţi aminteşti de *Chez Mademoiselle*?

Ea tresări şi privirea îi redeveni dură.

— Ce-aţi spus?

— Doamna Blanche, patroana de la *Chez Mademoiselle*...

— Cine v-a spus asta?

— N-are importanţă. Am o fotografie foarte frumoasă în care apari cu Gérard bînd şampanie. Era înainte de căsătorie.

Ea stătea nemişcată, în defensivă.

— N-ai fost niciodată secretară. Ai lucrat, printre altele, într-un local amărît, la Nisa, şi erai obligată să mergi cu clienţii...

— Sînteţi un ticălos, comisare.

Şi goli paharul pe nerăsuflate.

— Acum sînt doamna Sabin-Levesque.

Se corectă;

— Văduva Sabin-Levesque.

Respira sacadat.

— Nu te bănuiesc că ţi-ai ucis soţul. Cu toată energia pe care o ai, fizic nu eşti în stare. Doar dacă nu cumva ai un complice...

— Nici măcar n-am ieşit din casă în seara aia.

— 18 februarie?

— Da.

— Îţi aminteşti de ea?

— Dumneavoastră mi-aţi spus această dată.

— Cine ţi-a telefonat azi-dimineaţă?

— Nu ştiu.

— Cineva care voia neapărat să te vadă.

— Probabil o greşeală.

— Ai închis, bănuind că telefonul e pus sub ascultare, dar, ca din întîmplare, ai ieşit din casă în după-amiaza asta. N-ai ieşit prin faţă, ci pe portiţa grădinii. Apropo, care dintre voi doi avea cheia?

— Eu.

— De ce?

— Pentru că el nu se ducea niciodată în grădină, iar eu mă mai aşezam vara acolo. Ascunsesem cheia într-o gaură din zid.

— Şi te foloseai de ea?

— Da, ca să cumpăr ţigări de peste drum. Şi chiar ca să beau un pahar la bar. O să vă spună... Sînt beţiva cartierului, nu?

— Unde ai fost în după-masa asta?

— Am mers.

— Şi unde te-ai oprit?

— Nu ştiu. Poate la un bar.

— Nu.

Ea se clătină şi lui i se făcu milă.

Maigret se ridică.

— Am să o chem pe cameristă să te culce.

— Nu vreau să mă culc...

Părea că asta o sperie. Trăia un coşmar în care nu se putea pătrunde cu nici un chip.

— O voi trimite totuşi.

— Nu. Staţi aici. Prefer să fiţi dumneavoastră aici. Nu sînteţi şi puţin medic?

— Nu.

— Daţi-mi mîna.

O puse pe pieptul ei, iar inima îi bătea repede şi cu putere.

— Nu credeţi că o să mor?

— Nu. Cum îl cheamă pe medicul dumitale?

— Nici pe el nu vreau să-l văd. O să mă închidă. E un om foarte rău... Un prieten de-al lui Gérard.

El răsfoi cartea de telefon şi găsi numele şi numărul doctorului, care locuia la doi paşi, pe strada Lille.

— Alo... doctorul Bloy? Aici comisarul Maigret... Mă aflu la doamna Sabin-Levesque. Nu se simte deloc bine, după părerea mea, şi cred că are nevoie de dumneavoastră.

— Sînteţi sigur că nu joacă teatru?

— Obişnuieşte?

— Da. Doar dacă nu cumva e beată-moartă.

— Cred că aşa e azi.

— Vin imediat.

— Iar o să-mi facă o injecţie, se tîngui ea. Îmi face de fiecare dată cînd vine. E un idiot care se crede mai inteligent decît oricine. Nu plecaţi... Nu mă lăsaţi singură cu el. E un om rău. Lumea e plină de oameni răi şi eu sînt singură... Auziţi? Singură...

Începu să plîngă şi lăsă lacrimile să i se rostogolească pe obraji. Îi curgea şi nasul.

— N-ai o batistă?

Ea făcu semn că nu şi Maigret i-o dădu pe a lui, ca unui copil.

— Nu cumva să-l lăsaţi să mă trimită la spital. Nu vreau să merg acolo cu nici un preţ.

Nu putea fi oprită să nu mai bea. Apucă paharul cu un gest neaşteptat şi într-o clipă îl goli.

Cineva sună la uşă, apoi Claire aduse un bărbat foarte înalt, cu umeri atletici, care, după cum avea să afle Maigret mai tîrziu, jucase cîndva rugby.

— Sînt încîntat să vă întîlnesc, spuse el, strîngînd mîna comisarului.

Se uită cu indiferenţă la Nathalie, care nu mişca şi îl privea terorizată.

— Aşa deci, ca şi în celelalte rînduri? Veniţi în dormitor...

Ea încercă să protesteze, dar el o apucă cu o mînă, ţinînd trusa medicală în cealaltă.

— Domnule Maigret... Nu-l lăsaţi să mă trimită...

Claire îi urma. Comisarul nu prea ştia ce să facă şi, în cele din urmă, se aşeză într-un fotoliu din salon, pe unde medicul urma să treacă.

Totul dură mai puţin decît se aşteptase. Doctorul reveni, cu aceeaşi expresie de indiferenţă pe faţă.

— E cel puţin a suta oară, zise el. Locul ei e într-o clinică, cel puţin pentru o bună bucată de vreme.

— Era deja aşa cînd s-a căsătorit cu Gérard?

— Starea ei era mai puţin gravă. Dar obişnuia să bea şi nu se putea lipsi de băutură. La început, a fost o poveste cu un cîine care o teroriza şi, la drept vorbind, cîinele îşi arăta colţii de fiecare dată cînd dînsa se apropia de el sau de Gérard. L-a dat pe şofer afară şi a mai schimbat vreo doi-trei, cum a făcut şi cu camerista.

— Credeţi că e nebună?

— Nu în adevăratul sens al cuvîntului. Să spunem că e nevrozată. Tot bînd aşa...

Doctorul schimbă brusc subiectul.

— Aţi descoperit cine l-a omorît pe bietul Gérard? Părinţii mei locuiau în cartier şi ne-am jucat împreună în grădina Luxembourg. Ne-am reîntîlnit la liceu, apoi la universitate. Era cel mai bun om de pe pămînt...

Coborîră scara, continuînd să discute, şi mai rămaseră un moment împreună pe trotuar.

Capitolul VI

Maigret mergea pe cheiul Senei, privind absent apa, cu pipa în gură, cu mîinile în buzunare, şi nu părea să fie binedispus.

Îi părea rău. Se purtase dur, aproape nemilos cu Nathalie, şi totuşi nu avea nici un resentiment faţă de ea.

Mai ales azi. Era dezorientată, incapabilă să-şi joace rolul pînă la capăt, şi dintr-odată cedase. Simţea clar că nu juca teatru, că ajunsese la capătul puterilor. El însă îşi făcuse meseria onest şi, dacă manifestase o oarecare cruzime, o făcuse fiindcă era convins că aşa trebuia.

De altfel, medicul, care o cunoştea de multă vreme, fusese la fel de dur ca el.

Acum ea dormea profund, sub efectul injecţiei. Dar cînd avea să se trezească?

În acel mare apartament, o singură persoană îi era devotată, Claire Marelle, camerista. Şi aşa stătuseră lucrurile timp de cincisprezece ani.

Bucătăreasa, Marie Jalon, care aproape că îl crescuse pe Gérard Sabin-Levesque, o considerase întotdeauna o intrusă. Honoré, majordomul, se uita dezgustat la defilarea sticlelor. O anume doamnă Ringuet, pe care doar o întrezărise, venea să facă menajul în fiecare dimineaţă, iar Maigret o bănuia că făcea parte şi ea din clanul Sabin-Levesque.

Notarul era unul dintre acei oameni care păstrează toată viaţa ceva copilăresc şi cărora, din această cauză, li se iartă totul. Păstrase egosimul natural al copiilor, dar şi o anume candoare.

Încă dinainte de căsătorie, ducea viaţa pe care avea s-o reia puţin mai tîrziu. În biroul lui notarial, era copilul-minune căruia îi reuşea totul. Iar cînd avea chef, seara, devenea domnul Charles.

Era cunoscut în majoritatea cabaretelor din zona Champs-Elysées. În această privinţă, ceva era ciudat. Nimeni nu-l cunoştea la Saint-Germain-des- -Prés sau în Montmartre. Vîna, ca să spunem aşa, doar într-un perimetru determinat, cel mai elegant, cel mai snob.

Îndată ce îl vedeau, portarii cu galoane îi spuneau cu respect, dar şi cu o fărîmă de familiaritate; „Bună seara, domnule Charles!”.

Şi, o parte din noapte, rămînea domnul Charles, un om veşnic tînăr, care zîmbea tuturor şi împărţea bacşişuri grase.

Animatoarele, la rîndul lor, îl observau, întrebîndu-se dacă le venise rîndul. Uneori se mulţumea să bea o sticlă de şampanie cu una dintre ele. Alteori o lua cu dînsul, iar patronul nu îndrăznea să protesteze.

Un bărbat fericit. Un bărbat fără probleme. Nu frecventa oamenii din mediul lui. Nu era văzut prin saloane. Ţinea la acea facilitate a profesionistelor şi, cînd petrecea două sau cinci zile la una dintre ele, se distra ajutînd-o la micile treburi casnice.

Cu siguranţă că nu voia să se căsătorească. Nu simţea nevoia să aibă permanent o femeie în apartamentul lui.

Totuşi, se căsătorise cu Nathalie. Oare aceasta se prefăcuse a fi blîndă şi docilă, întruchiparea slăbiciunii feminine? Probabil. În fotografia de paşaport avea expresia emoţionantă a unei fetiţe vulnerabile.

Se punea sub protecţia lui. Îi dădea impresia că era puternic...

Se îmbrăcase mireasă, ca o adevărată fecioară, şi, intrînd în casa de pe bulevardul Saint-Germain, se minunase. La fel şi la Cannes, unde marea vilă stil 1900 îi apăruse ca un paradis şi începuse să suporte un cîine care nu era al ei şi care îi arăta colţii.

Ce anume provocase ruptura?

Era singură, zile întregi, într-un apartament imens. Socrul ei şi Gérard erau la parter, fiecare în biroul lui, iar mesele aveau o anume afectare. Încă nu o avea pe Claire, ci o cameristă pentru care ea era doar soţia patronului.

Treptat, se înăsprise. Pentru început, îi ceruse soţului să renunţe la cîine, iar el o făcuse fără tragere de inimă. Seara nu aveau nimic să-şi spună. Nu citea, ci se mulţumea să se uite la televizor.

Încă dormeau împreună, fără ca între ei să se creeze o adevărată intimitate.

Iar într-o bună zi Gérard ieşise, fără să spună nimic, şi se dusese în cartierul Etoile ca să joace rolul domnului Charles.

Acesta era adevăratul lui caracter, latura lui copilărească. Un rol pe care îl juca în mod strălucit. Toată lumea îi sărbătorea apariţia.

Ea crezuse că va deveni centrul casei, dar nu mai era decît un accesoriu inutil. El o tolera. Nu pomenea de divorţ, dar dormeau deja separat şi ea se plictisea singură în pat, chinuită de ranchiună.

Aerul era călduţ. Soarele cobora încet la apus şi Maigret mergea fără să se grăbească. Se lovi de două ori de cîte un trecător care venea din sens invers.

Obişnuia să bea de pe cînd era animatoare, oarecum moderat. În singurătatea apartamentului, începuse să bea mai mult, ca să nu mai ştie de nimic.

Oare Maigret se înşela? Aşa reconstituia el trecutul. Cu cît bea mai mult, cu atît soţul ei se îndepărta de ea.

Socrul îi murise. Gérard avea sarcini suplimentare şi cu atît mai mult simţea nevoia să se destindă.

Rezistaseră astfel cincisprezece ani. Şi tocmai asta îl uluia pe Maigret. Timp de cincisprezece ani, trecuseră unul pe lîngă celălalt fără să-şi spună nimic în acele încăperi unde nimeni nu trăia cu adevărat. Ea ajunsese să nu mai suporte să stea la masă faţă în faţă cu el.

Devenise o străină şi avusese norocul s-o găsească pe Claire, care devenise singura ei aliată.

De ce nu pleca? De ce suporta acea existenţă sufocantă?

Se ducea după-amiaza la cinematograf. Cel puţin aşa pretindea. Din cînd în cînd, îi cerea şoferului s-o ducă la un bar din cartierul Champs- -Elysées, unde bea, singură, cocoţată pe un taburet înalt.

Barmanii îi umpleau singuri paharul cînd vedeau că se golise. Nu vorbea cu nimeni. Nimeni nu-i vorbea. Pentru ceilalţi, era „femeia care bea”.

Oare întîlnise în sfîrşit un bărbat care se ocupase de ea, care o făcuse să fie conştientă de propria importanţă?

Pînă în acel moment, ancheta nu permitea această presupunere. Vito spunea că ieşea întotdeauna singură, împleticindu-se puţin, din barurile în care intra.

Acum era văduvă. Casa, biroul notarial, averea îi aparţineau, dar oare nu era prea tîrziu? Bea mai mult ca niciodată. Ceva o speria. Părea că fuge din faţa realităţii, din faţa vieţii.

Unde se dusese cînd ieşise pe portiţa grădinii? Şi cine îi telefonase dimineaţă?

Era greu să-ţi dai seama cînd minţea şi cînd spunea adevărul. Ca o actriţă abilă, se transformase în cîteva minute în femeie de lume ca să facă faţă jurnaliştilor şi fotografilor.

Maigret străbătu o parte din Pont-Neuf şi se opri la braseria *Dauphine*.

— Un pastis, la fel ca ieri?

— Nu, un coniac.

Era o provocare. Făcea ca ea. Bea coniac. Iar prima înghiţitură îi arse gîtlejul. Totuşi mai comandă unul, după care se îndreptă spre Poliţia Judiciară.

Un dosar îl aştepta pe birou, acelaşi pe care îl studiase cu colegul lui de la Brigada Mondenă.

Îl luă şi intră în biroul inspectorilor. În acel moment, în încăpere erau vreo douăzeci.

— Am nevoie de zece dintre voi, cei care arată cel mai puţin a poliţişti...

Zîmbete, unele acre.

— Uitaţi o listă cu toate cabaretele şi localurile de noapte din Paris. Puteţi să lăsaţi deoparte Saint-Germain-des-Prés şi Montmartre. Ocupaţi-vă doar de arondismentul VIII şi de împrejurimi.

Îi dădu lui Lucas lista şi vreo douăsprezece cópii ale fotografiei de la Cannes.

— Nu e nevoie să vă ascundeţi profesia, dar evitaţi totuşi să fiţi prea stridenţi. Veţi primi fiecare o fotografie şi un număr de adrese. Vă duceţi acolo pe la miezul nopţii. Staţi de vorbă cu barmanul, eventual cu patronul, şeful chelnerilor şi animatoarele. Reţineţi data de 18 februarie şi numele „domnul Charles”. Era să uit – mai sînt şi vînzătoarele de flori, care merg din local în local. Ştiu că ar fi un adevărat miracol, dar aş vrea să ştiu dacă cineva l-a văzut pe domnul Charles în ziua de 18 februarie.

Îi dădu dosarul lui Lucas şi se întoarse în biroul lui, cu acelaşi aer preocupat.

Poate că era o încercare zadarnică, dar se mai întîmplă ca oamenii să-şi amintească o dată graţie unei aniversări sau unui incident neaşteptat.

Lapointe venise după el.

— Permiteţi, şefule? Aş vrea să vă semnalez un apel telefonic la care, în lipsa dumneavoastră, mi-am permis să răspund. Era de la Municipală. Puteaux le-a semnalat că un agent de poliţie, intrigat de staţionarea de cîteva zile a unei maşini DS negre lîngă un teren viran, a făcut un raport. Se pare că pe scaunul din dreapta şoferului sau, mai exact, pe spetează, sînt urme de sînge.

— A cui e maşina?

— A unui anume Dennery, inspector la Drumuri şi Poduri, care locuieşte pe strada La Boétie.

— Cînd i-a fost furată maşina?

— Tocmai asta e interesant; pe 18 februarie. A semnalat furtul la comisariatul de care aparţine. Nimeni nu s-a gîndit la acel loc pustiu din Puteaux.

— Plăcuţele de înmatriculare au fost schimbate?

— Nu. Asta a permis găsirea rapidă a proprietarului.

— Unde e maşina?

— I-am cerut comisarului de poliţie din Puteaux să fie lăsată acolo, sub supravegherea unui agent.

În sfîrşit, un indiciu material! Sigur, unul foarte mic, dar care putea eventual să ducă undeva.

— Fă-mi legătura cu doctorul Grenier.

Numai să nu fi fost ocupat cu o autopsie!

— Grenier? Aici Maigret. Am nevoie de dumneata.

— Acum?

— Cît mai repede posibil.

— Alt cadavru?

— Nu. Maşina care a transportat cadavrul, după cîte se pare.

— Unde trebuie să mă deplasez?

— Aici. Nu ştiu exact unde se află; vom trece pe la comisariatul din Puteaux, care este la curent.

— Bine. Vin într-un sfert de oră.

Apoi îl sună pe Moers, la Identitatea Judiciară.

— Am nevoie de specialiştii tăi care s-au ocupat de notar.

— Sînt aici. Unde trebuie să meargă?

— La comisariatul din Puteaux, iar acolo li se va spune unde se află maşina.

Maigret mai uita puţin de după-amiaza penibilă pe care o petrecuse. Îl luă pe doctorul Grenier şi, cu Lapointe la volan, plecară spre Puteaux, ceea ce, la acea oră, nu era deloc uşor.

— Rareori vă vedem pe la noi, domnule comisar.

— Aş vrea ca unul dintre oamenii dumitale să ne conducă la maşina care tocmai a fost găsită.

— Cum să nu.

Dădu instrucţiuni unui agent, care urcă, nu fără greutate, în maşina mică a Poliţiei Judiciare.

— E la doi paşi. În faţa unui şantier de demolare. Se dărîmă o şandrama veche ca să se construiască în locul ei un bloc de locuinţe sociale.

Maşina era acoperită de praf. Cauciucurile şi farurile fuseseră furate. Un agent o păzea şi un bărbat la vreo cincizeci de ani se apropie repede de Maigret.

— Vedeţi în ce hal mi-au lăsat-o?

— Sînteţi proprietarul maşinii?

— Georges Dennery, inginer la Drumuri şi Poduri.

— De unde a fost furată?

— Din faţa casei mele. Eram la cină cu soţia, după care voiam să luăm maşina şi să mergem la un cinematograf din Cartierul Latin. Numai că dispăruse. Am dat fuga la comisariat. Cine va plăti cauciucurile noi, farurile şi toate reparaţiile?

— Vă veţi adresa serviciului competent.

— Şi care e serviciul competent?

Puţin agasat, Maigret recunoscu;

— Habar n-am.

Interiorul era acoperit cu un material textil gri care absorbise sîngele, iar medicul legist scoase cîteva mici fiole din trusă şi începu o treabă complicată.

Cei de la Identitatea Judiciară căutau amprente pe volan, pe mînerul frînei şi al schimbătorului de viteze, ca şi pe portiere.

— Găsiţi ceva?

— Există amprente foarte clare pe volan. Celelalte sînt mai şterse. Cineva a fumat Gitanes, pentru că scrumiera e plină de chiştoace.

— Şi în partea mortului?

— Nimic. Sînge pe spetează.

Doctorul interveni;

— Şi bucăţi de creier. Sînt exact urmele pe care le-ar fi lăsat bărbatul căruia i-am făcut autopsia.

Continuară să lucreze cu meticulozitate încă o oră. Între timp, se formase un grup de curioşi şi doi agenţi de poliţie din Puteaux încercau să-i ţină la distanţă.

Maşina era pe jumătate intrată pe şantier, care părea momentan abandonat.

Domnul Dennery se deplasa de la unul la altul, nervos, vrînd să ştie doar cine avea să plătească reparaţiile.

— Nu sînteţi asigurat pentru furt?

— Ba da, însă companiile de asigurări nu plătesc niciodată suma întreagă. Şi nu vreau să dau din buzunarul meu. Dacă străzile Parisului ar fi mai bine supravegheate, nu s-ar întîmpla aşa ceva.

— Aţi lăsat cheile în maşină?

— Nu aveam de unde să ştiu că cineva se va folosi de ele. Toată garnitura trebuie reparată. Chiar mă întreb dacă soţia mea va mai vrea să urce într-o maşină care a transportat un cadavru...

Identitatea Judiciară prelevase cîteva fire de lînă care păreau să fi aparţinut unei haine de tweed.

— Vă las să continuaţi, copii. Încercaţi să-mi trimiteţi un prim raport, chiar şi incomplet, mîine-dimineaţă.

— Vom încerca, şefule.

— În ceea ce mă priveşte, lucrurile vor merge repede, spuse medicul. O simplă analiză a sîngelui. Te sun acasă diseară.

Lapointe îl lăsă pe Maigret acasă. Doamna Maigret veni să-şi întîmpine soţul la uşă şi îl privi, încruntîndu-se.

— Obosit rău?

— Foarte obosit.

— Progresezi cu ancheta?

— Poate...

Era mai posac ca niciodată şi dădu impresia că nu ştia ce mînca. După cină, se aşează în fotoliu, umplu o pipă şi se uită la televizor.

Se gîndea la Nathalie.

Maigret moţăia în fotoliu cînd soneria telefonului sfredeli brusc liniştea ce-l învăluia. Era aprins un sigur bec. Televizorul fusese oprit. La trei paşi de el, doamna Maigret cosea, aşezată pe un scaun.

Nu stătea niciodată în fotoliu, pretinzînd că se simţea în el ca o prizonieră.

Maigret se îndreptă cu paşi greoi spre telefon.

— Comisarul Maigret?

— Da, eu sînt.

Probabil că avea vocea schimbată, deoarece celălalt îl întrebă;

— V-am trezit din somn?

— Nu. Cine e la telefon?

— Doctorul Bloy. Sînt pe bulevardul Saint- -Germain. Doamna Sabin-Levesque a încercat să se sinucidă.

— E în stare gravă?

— Nu. Mi-am spus că poate vreţi să-i vorbiţi înainte să-i fac o injecţie mai puternică.

— Vin imediat. Mulţumesc că m-aţi sunat.

Soţia lui îi întindea deja haina şi se duse să-i ia pardesiul din cuier.

— Presupun că va dura...

— Cheamă-mi un taxi.

În timp ce ea telefona, Maigret umplu o pipă şi îşi turnă un păhărel de rachiu de porumbe. Era tulburat, doamna Maigret observă foarte clar asta. Evident, nu avea informaţii exacte despre ceea ce se petrecuse, dar îşi asuma oarecum responsabilitatea.

— Taxiul vine imediat.

Îşi sărută soţia. Ea îl însoţi pînă la uşă şi i-o deschise. Aplecată peste balustradă, îl privi coborînd, iar el îi adresă un mic semn cu mîna.

După două minute, un taxi se oprea în faţa casei. Cînd să dea adresa unde voia să meargă, şoferul, maliţios, îl întrebă;

— Quai des Orfèvres?

— Nu, de data asta nu. Bulevardul Saint-Germain, numărul 207bis.

La unul dintre ceasurile luminate, văzu că era zece şi douăzeci. Aşadar, fără să-şi dea seama, dormise aproape două ore!

După ce plăti taxiul, sună la poarta mare de la intrare şi fostul agent de poliţie veni să-i deschidă.

— Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar a venit doctorul.

— Tocmai mi-a telefonat.

Maigret urcă în grabă scările şi Claire Marelle îi deschise uşa.

Doctorul Bloy îl aştepta în micul birou al lui Gérard Sabin-Levesque.

— E în pat?

— Da.

— Starea ei e îngrijorătoare?

— Nu. Din fericire, camerista a lucrat mai demult la un medic şi a făcut imediat un garou deasupra încheieturii mîinii, chiar înainte să-mi telefoneze.

— Credeam că injecţia o va ţine adormită cel puţin pînă mîine-dimineaţă.

— Aşa ar fi trebuit să se întîmple. Nu înţeleg cum a putut să se trezească, să se ridice din pat şi să umble prin apartament. Camerista, ca să n-o lase singură, şi-a pregătit un pat în budoar. Cînd s-a trezit brusc, şi-a văzut stăpîna trecînd ca o fantomă, chiar aşa a spus, sau ca o somnambulă. A trecut prin salonul cel mare, prin sufragerie şi a intrat în partea de apartament a soţului ei. „Ce faceţi, doamnă? Trebuie neapărat să vă culcaţi. Ştiţi ce-a spus doctorul.” Avea gura schimonosită într-un zîmbet care era un fel de rictus. „Eşti o fată cumsecade, Claire.”

Şi doctorul adăugă;

— Să nu pierdeţi din vedere faptul că, în acel moment, becurile nu erau aprinse decît în budoar. Probabil că scena a fost impresionantă, dar tînăra nu s-a pierdut. „Dă-mi să beau.” „Nu cred că trebuie.” „Atunci mă duc eu după sticlă.” Claire a preferat s-o servească. Şi-a culcat stăpîna, apoi mi-a telefonat. Eram la o partidă de bridge cu nişte prieteni. Am venit cît am putut de repede. Rana e adîncă şi a trebuit să-i pun trei copci. Nu mi-a spus nimic. Mă privea fix, cu faţa lipsită de expresie, dacă nu chiar indiferentă.

— Ştie că mi-aţi telefonat? întrebă Maigret.

— Nu. Am sunat de aici. Am crezut că poate vreţi să-i vorbiţi înainte de a o cufunda într-un somn mai profund. Femeia asta are o rezistenţă extraordinară.

— Mă duc la ea.

Maigret străbătu din nou apartamentul şi intră în budoar, unde patul în care dormise Claire purta încă urma corpului ei.

— Vedeţi ce aţi făcut? îl întrebă Claire, fără mînie, dar cu o voce tristă.

— Cum se simte?

— Stă nemişcată, cu ochii aţintiţi în tavan, şi nu-mi răspunde cînd îi vorbesc. Vă cer doar să fiţi omenos cu ea...

Maigret se simţi stîngaci cînd intră în dormitor. Nathalie era acoperită pînă la bărbie şi braţul ei pansat era întins pe cearceaf.

— Bănuiam că veţi fi sunat.

Vocea era ostenită.

— Chiar voiam să mor. E singura soluţie, nu-i aşa?

— Din ce motiv?

— Tocmai pentru că nu mai am motiv să trăiesc.

Cuvintele îl frapară pe comisar, deoarece nu părea să corespundă realităţii. Între ea şi soţul ei nu mai era iubire, nici măcar o aparenţă de prietenie.

Aşadar, acesta nu fusese niciodată raţiunea ei de a trăi.

— Ştiu că v-aţi făcut doar meseria, dar aţi fost nemilos.

— N-ai nimic să-mi spui?

Ea nu răspunse imediat.

— Daţi-mi sticla. După ce doctorul îmi va face injecţia, va fi prea tîrziu.

El ezită, apoi luă sticla de pe comodă.

— Fără pahar. Mîna îmi tremură şi l-aş vărsa.

Bău din sticlă. Un spectacol trist, în acel dormitor unde totul era lux şi rafinament.

Comisarul prinse sticla, care era gata să-i cadă din mînă.

— Ce-o să faceţi cu mine?

Era oare în deplinătatea facultăţilor sale? Vorbele ei, rostite cu o voce înăbuşită, puteau fi interpretate în mai multe feluri.

— La ce te aştepţi?

— La nimic. Nu mai am nimic de aşteptat. Nu mai vreau să fiu singură în casa asta mare.

— Acum îţi aparţine.

Gura i se schimonosi din nou.

— Da... Îmi aparţine... Totul e al meu.

În cuvintele acestea răsuna o ironie dureroasă.

— Dacă cineva mi-ar fi prezis asta cînd eram o animatoare oarecare... Nu-i aşa?

Maigret nu spunea nimic şi nu se gîndea să scoată pipa din buzunar.

— Sînt doamna Sabin-Levesque!...

Vru să rîdă, dar nu se auzi decît un fel de hohot.

— Acum puteţi să mă lăsaţi. Vă promit că n-am să mai încerc să mă omor. Întoarceţi-vă la soţie. Dumneavoastră nu sînteţi singur!

Întoarse puţin capul ca să se uite la el.

— V-aţi ales o meserie urîtă. Dar probabil că n-aveţi nici o vină.

— Îţi doresc o noapte liniştită.

— Nu vă fie teamă. De data asta, doctorul Bloy o să mărească doza şi Dumnezeu ştie cînd mă voi trezi.

— Bună seara, doamnă.

Maigret ieşi în vîrful picioarelor, într-un fel, aşa cum ieşi dintr-o cameră mortuară. Claire îl aştepta în budoar.

— V-a vorbit?

— Da.

— V-a făcut mărturisiri?

— Nu. Doctorul e tot în birou?

— Cred că da.

Maigret se duse la el.

— Acum e rîndul dumneavoastră. Vă aştept aici.

Maigret îşi umplu pipa şi se lăsă greoi într-un fotoliu. După cîteva clipe, Claire intră în încăpere. Părea mai puţin pornită contra comisarului.

— De ce sînteţi aşa de dur cu ea?

— Pentru că sînt convins că ştie cine i-a ucis soţul.

— Aveţi dovada?

— Nu, n-am o dovadă. Dacă aş fi avut, aş fi arestat-o deja.

Lucru ciudat, tînăra nu protestă.

— E o femeie nefericită.

— Ştiu asta.

— Toţi din casă o urăsc, în afară de mine.

— Ştiu şi asta.

— Parcă ar fi furat locul cuiva cînd domnul Gérard s-a căsătorit cu ea.

— Ai însoţit-o cînd pleca de acasă?

— Nu.

— Ştii unde se ducea?

— La cinematograf.

— Ai găsit în poşeta sau în buzunarele ei bilete de cinema?

Era clar că asta nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Nu, răspunse ea, după ce se gîndi.

— Cheltuia mulţi bani?

— Domnul Gérard îi dădea tot ce voia dînsa. Ea îmi zicea să pregătesc o poşetă sau alta şi să pun înăuntru o anumită sumă.

— De exemplu, cît?

— Cînd cîteva sute de franci, cînd două-trei mii.

Tînăra îşi muşcă buzele.

— N-ar fi trebuit să vă spun asta.

— De ce?

— Ştiţi mai bine decît mine. Nu cumpăra aproape nimic din magazine. Chema aici furnizorii. Nu prea se ducea decît la coafor.

Doctorul intră în birou şi se adresă cameristei;

— De data asta, cred că poţi dormi liniştită. I-am administrat doza folosită în curele de somn. Să nu te îngrijorezi dacă n-o vezi că se trezeşte mîine-dimineaţă. Voi trece s-o văd puţin înainte de amiază.

— Mulţumesc, domnule doctor.

Plecă, iar doctorul se aşeză, punînd picior peste picior.

— V-a spus ceva interesant? În starea în care e, unii spun mai multe decît ar vrea.

— M-a întrebat, printre altele, ce am de gînd să fac cu ea.

— Mi-a pus şi mie întrebarea asta.

— Cred că ştie multe despre moartea soţului ei.

— În orice caz, ascunde cu încăpăţînare ceva. Asta îi şi provoacă starea în care se află. Sînt surprins că n-a făcut o criză de isterie.

— Mi-a cerut de băut şi a insistat atît de mult, încît i-am dat sticla.

— Aţi făcut bine. În starea în care e...

— Ce i se va întîmpla din punct de vedere medical?

— Îşi va pierde din ce în ce mai mult controlul.

— Vreţi să spuneţi că va înnebuni?

— Nu sînt psihiatru. Peste o zi-două, aş vrea s-o examineze un psihiatru. În orice caz, dacă o să continue să bea ca acum, nu va mai rezista mult. Nu poate rămîne aici, unde n-am tot ce-mi trebuie ca s-o tratez. Trebuie internată într-o clinică. Nu neapărat o clinică psihiatrică. Vom face în aşa fel încît s-o dezintoxicăm şi să se bucure de odihna necesară.

Oftă.

— Nu-mi place să mă ocup de acest gen de paciente. Apropo, ştiţi cînd are loc înmormîntarea?

— N-am îndrăznit să-i vorbesc despre asta.

— Credeţi că va dori o cameră mortuară?

— Probabil că primul secretar se va ocupa de asta. Ea nu-i în stare.

— Cu cît casa va fi mai puţin perturbată, cu atît va fi mai bine pentru ea. Nu-mi închipui un catafalc în antreu sau în salonul cel mare.

Se ridicară amîndoi şi îşi spuseră bună seara pe trotuar. Maigret se duse la culcare. Dormi prost, avu coşmaruri. Cînd soţia îl trezi şi îi întinse ceaşca cu cafea, simţea că îl doare tot corpul, ca şi cum ar fi făcut un mare efort fizic.

— Cu Lapointe, ceru el la telefon. N-a sosit?

— Tocmai intră acum.

— Vă ascult, şefule, se auzi vocea lui Lapointe.

— Vezi dacă e ceva nou şi vino să mă iei de acasă.

Făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă şi luă două aspirine, pentru că îl durea rău capul. Abia dacă se atinse de micul dejun.

— Abia aştept să se termine cazul ăsta, murmură doamna Maigret. Pui atîta suflet, că pînă la urmă o să te şi îmbolnăveşti.

El o privi morocănos şi încercă să-i zîmbească.

— Ziarele aproape că nu mai scriu nimic. De ce?

— Pentru că n-au ce să spună în momentul ăsta.

Îl găsi pe Lapointe la volan şi urcă lîngă el.

— Nimic pe biroul meu?

— Un raport al experţilor. Firele de lînă găsite în maşină corespund cu materialul din care era făcută haina mortului.

— Şi oamenii pe care i-am trimis prin cabarete?

— Domnul Charles era cunoscut aproape peste tot şi era considerat un tip ca lumea.

— Şi 18 februarie?

— Nici un barman, nici un şef de sală, nici o animatoare nu-şi aminteşte în mod deosebit de seara aceea. Poate că Jamin a descoperit ceva. O bătrînă florăreasă, care vinde prin localurile din cartier. Pentru ea, 18 februarie are un sens, pentru că e data de naştere a fiicei sale. Spune că domnul Charles, care cumpăra întotdeauna flori de la ea, se afla în seara aceea la *Cric-Crac*, pe strada Clément-Marot.

— Altceva n-a mai spus?

— Era cu Zoé, căreia i-a oferit garoafe roşii.

— Avem adresa ei?

— Jamin şi-a notat-o. Dar ea vrea neapărat să vină să vă vorbească, pentru că v-a întîlnit pe vremuri, cînd eraţi la ordinea publică.

Ajunseseră în faţa porţii de la intrare, pe care Maigret începea să o cunoască.

— Vă aştept?

— Nu. Vino cu mine.

Îl salută pe portar în trecere şi intră în anticamera birourilor. Angajata de la recepţie îl lăsă să intre şi, traversînd biroul notarului, comisarul pătrunse în cel al lui Lecureur. Acesta se opri din dictat, îi făcu semn secretarei să iasă şi se ridică să dea mîna cu Maigret.

— Am auzit că a încercat să se sinucidă şi că medicul a venit astă-noapte.

— Nu e nimic grav. Doarme.

— De ce credeţi că a făcut asta?

— Dacă aş şti, ancheta s-ar încheia repede. Cum aţi aranjat lucrurile din punct de vedere notarial?

— Testamentul va fi deschis în această după-amiază la ora trei. Îi cunosc oarecum conţinutul, pentru că l-am semnat ca martor. Doamna Sabin-Levesque moşteneşte averea, vila de la Cannes şi beneficiile biroului notarial. Camera notarilor va lua o hotărîre în privinţa mea. Patronul îşi exprimă voinţa să-i succed...

— Mai este o problemă urgentă de rezolvat; înmormîntarea.

— Vă informez că familia are un cavou în cimitirul Montparnasse.

— Aspectul ăsta e deci rezolvat. Totuşi, nu cred că ar fi decent ca sicriul să fie luat de la Institutul Medico-Legal şi dus direct la cimitir. Doamna Sabin-Levesque nu se poate ocupa de asta. Pe de altă parte, mi-e greu să-mi imaginez o cameră mortuară în apartamentul de la etajul întîi.

— De ce nu aici?

— La asta m-am gîndit şi eu. Vă ocupaţi?

— Telefonez imediat la o firmă de pompe funebre. Cred că ar trebui anunţaţi toţi clienţii în legătură cu înmormîntarea, nu?

— Aşa cred şi eu. Nu mai spun de anunţul în ziare. Apropo, nu v-au asaltat jurnaliştii?

— Au venit vreo zece, care puneau întrebări indiscrete, şi i-am dat afară. Doi dintre ei m-au întrebat chiar la cît se ridică averea notarului.

— Ţineţi-mă la curent în privinţa înmormîntării, dar doamna Sabin-Levesque să nu fie deranjată.

— Nu va merge la biserică?

— Nu cred. Depinde de ce va spune medicul.

Dacă tot se afla acolo, Maigret urcă, urmat de Lapointe. Îi deschise Claire.

— Am avut treabă jos şi am vrut să văd dacă totul e bine.

— Doarme.

— Aţi primit telefoane?

— Nu. Doar un jurnalist care solicita un interviu şi care a fost foarte supărat cînd i-am spus că e imposibil.

Se vedea că era obosită. Probabil că nu dormise prea mult.

— Du-mă pe strada Clément-Marot.

Doar ca să vadă. Noaptea, strada era aproape pustie. Uşa cabaretului era întredeschisă.

Două femei de serviciu măturau podeaua plină de serpentine şi confeti. Pereţii erau acoperiţi cu o pînză pestriţă.

— Ce vreţi? Dacă îl căutaţi pe domnul Félix, să ştiţi că nu-i aici.

— Cine e domnul Félix?

— Barmanul.

În acel moment intră un bărbat, sigur pe el.

— Ia te uită! Domnul comisar! Ieri-seară a fost la noi unul dintre inspectorii dumneavoastră.

— Ce părere ai despre Louisa?

— E o fostă prostituată care, ca să zic aşa, n-a părăsit niciodată cartierul. Odată cu vîrsta, a trebuit să-şi schimbe meseria. Acum vinde flori în localurile de noapte.

— Poţi avea încredere în ea?

— În ce sens?

— N-are prea multă imaginaţie? Poţi avea încredere în ce spune?

— Cu siguranţă. Şi ştie să păstreze un secret. Aproape toate domnişoarele astea au unul, şi ea le cunoaşte pe toate.

— Mulţumesc.

— De ce vă interesaţi de ea?

— Pentru că spune că l-a văzut pe domnul Charles aici, cu o animatoare, în noaptea de 18 februarie.

— Cum de-şi aminteşte data?

— Se pare că e data de naştere a fiicei sale.

— Atunci înseamnă că e adevărat.

Cheiurile nu erau foarte departe şi o rampă ducea la portul fluvial.

Capitolul VII

Maigret luă din nou prînzul cu Lapointe în Piaţa Dauphine şi, în timpul mesei, se arătă foarte scump la vorbă. Nu era propriu-zis posomorît, ci greoi, o stare pe care Lapointe o cunoştea foarte bine. Îl simţeai închis în el, cu capul plin de gînduri.

Cînd ajunseră la Poliţia Judiciară, o bătrînă stătea pe un scaun în sala de aşteptare cu geamuri şi comisarul nu o recunoscu imediat. Ea însă îl recunoscu şi îi zîmbi prin geam.

Era bătrîna Louisa, cum i se spunea acum. O cunoscuse tînără şi vioaie, una dintre cele mai frumoase fete care făceau trotuarul pe Champs-Elysées.

O pofti în biroul lui, îşi scoase pardesiul şi pălăria.

— A trecut ceva vreme, comisare, nu-i aşa? Eraţi tinerel atunci şi, o dată, cînd m-aţi săltat, am crezut c-o să profitaţi.

— Stai jos, Louisa.

— Aţi ajuns mare, nu-i aşa? Să ştiţi că şi eu mă ţin bine. Iar fiică-mea, care a fost totuşi crescută la ţară, e acum nevasta unui încasator de la Crédit Lyonnais. Are trei copii, aşa că sînt de trei ori bunică... Datorită ei, zilei sale de naştere, mi-am amintit de 18 februarie. Mai întîi am văzut o maşină neagră, cu un bărbat înăuntru, la vreo sută de metri de *Cric-Crac*. Pe urmă, în local, l-am văzut pe domnul Charles stînd la masă cu Zoé, o mititică tare drăgălaşă. Cînd am ieşit, maşina era tot acolo şi bărbatul de la volan fuma o ţigară, care forma un mic punct luminos în întuneric.

— Nu-l poţi descrie?

— Era prea întuneric. Mi-am văzut de treabă. Am obiceiurile mele şi-mi cunosc clienţii. M-am întors pe la trei. Maşina nu mai era acolo. Nici domnul Charles, iar Zoé era cu un ditamai găliganu' de american.

— Asta e tot ce ştii?

— Am venit mai ales pentru că voiam să vă revăd. Bărbaţii sînt nişte norocoşi. Nu îmbătrînesc la fel de repede ca noi...

Răsună soneria telefonului şi Maigret ridică receptorul.

— Eu sînt. Da... Cum? Un bărbat mort, pe strada Jean-Goujon? Cinci gloanţe în piept? Vin imediat. Anunţă Parchetul şi pe judecătorul Coindet.

Apoi, către bătrîna florăreasă;

— Mulţumesc că ai venit. Trebuie să plec...

— Nici o supărare. V-am văzut, mi-e de ajuns.

Şi, înainte de a ieşi, ea îi întinse cu timiditate mîna.

— Lapointe, plecăm iar!

Pe strada Jean-Goujon, la mai puţin de două sute de metri de Sena, doi agenţi de poliţie, care stăteau de pază, îl salutară respectuoşi pe Maigret.

— La ultimul etaj.

Luară ascensorul. Uşa unuia dintre apartamente era întredeschisă şi Maigret dădu mîna cu un comisar care probabil că era nou, deoarece nu-l cunoştea.

— Portăreasa ne-a anunţat. Urcase să facă menajul, ca de obicei. Cînd a văzut că locatarul nu răspunde, a folosit cheia ei şi a descoperit cadavrul.

Un bărbat înalt, destul de tînăr, cam la vreo treizeci de ani, zăcea pe mochetă şi un medic era aplecat asupra lui.

Nu era un apartament propriu-zis. Tot peretele dinspre stradă era vitrat, ca şi o parte din tavan, ca în atelierele artiştilor.

— Cine e?

— Jo Fazio. A venit de la Marsilia acum patru- -cinci ani. Întîi a fost proxenet, după care a găsit un post de barman într-un mic local destul de dubios, *Le Paréo*. L-a părăsit cu vreo doi ani în urmă şi, de atunci, nu se ştie din ce trăia...

Medicul se ridică şi dădu mîna cu Maigret.

— E ciudat. A fost împuşcat de aproape, chiar de foarte aproape, cu o armă de calibru mic. După cîte pot să-mi dau seama, două gloanţe i-au perforat plămînul stîng şi altul i-a intrat în inimă.

Faţa mortului exprima stupefacţia. După toate aparenţele, fusese un bărbat frumos. Era îmbrăcat cu un costum elegant de gabardină maroniu deschis.

— A fost găsită arma?

— Nu.

Cei de la Identitatea Judiciară soseau cu aparatele lor stînjenitoare. Apoi îşi făcu apariţia un substitut trecut de prima tinereţe, care, deşi nu-l simpatiza pe comisar, dădu mîna cu el.

Judecătorul Coindet era foarte mirat.

— Cum se face că ai cerut să fiu numit tot eu? Crezi că această crimă are legătură cu cazul notarului?

— E o posibilitate. Mă aşteptam oarecum. Ieri-seară, Nathalie a ieşit pe portiţa grădinii cu un anumit scop...

Se întoarse spre Lapointe.

— Vii?

Era prea multă lume acolo. Avea să revină după plecarea experţilor şi a magistraţilor.

Intră împreună cu inspectorul în loja portăresei. Era o femeie scundă, brunetă şi energică.

— Fazio locuia de mult aici?

— De doi ani. Era un locatar bun, liniştit, care îşi plătea regulat chiria. Fiind singur, îmi ceruse să-i fac menajul şi urcam în fiecare zi pe la amiază.

— Era acasă cînd vă duceaţi?

— De cele mai multe ori nu, pentru că lua masa la restaurant. Nu-l vedeam întotdeauna plecînd. Sînt foarte ocupată. Locatarii vin şi pleacă fără să fiu atentă la ei.

— Primea multă lume?

— Nu, doar o doamnă.

Rostise ultimul cuvînt cu respect.

— În fiecare zi?

— Aproape în fiecare zi.

— La ce oră?

— Pe la trei după-amiaza.

— Venea cu ea?

— Nu. Ajungea sus primul.

— Aş vrea să mi-o descrieţi.

— Era o adevărată doamnă, se vedea imediat. Iarna purta mantouri de blană, şi avea cel puţin trei. Vara venea de cele mai multe ori în taior, făcut la cei mai mari croitori. Mă pricep şi eu puţin...

— Figura?

— E greu de spus.

O pisică roşcată se freca de picioarele lui Maigret.

— Tînără?

— Nici tînără, nici bătrînă. Ar fi putut să fie drăguţă. Cu siguranţă că a şi fost... Să fi avut vreo patruzeci de ani, dar arăta rău la faţă...

— Adică?

— Avea aproape întotdeauna cearcăne la ochi, era trasă la faţă, iar gura ei avea o strîmbătură ciudată de nemulţumire.

— Vă vorbea?

— Nu. Urca direct.

— Stătea mult timp?

— Pleca pe la cinci, cinci şi jumătate.

— Cu maşina?

— Nu. Am observat că venea cu taxiul, dar cobora la colţul străzii, ca să nu se ştie unde merge.

Maigret scoase din buzunar fotografia de la Cannes şi i-o întinse portăresei, care se duse să-şi ia ochelarii din încăperea vecină.

— O recunoaşteţi?

— Ezit. Asta e foarte tînără şi n-are gura la fel. Totuşi, în mare, seamănă.

Comisarul îi întinse apoi fotografia mică de paşaport.

— Dar asta?

— E deja mai bine. Cu o diferenţă de douăzeci de ani între ele...

— O recunoaşteţi totuşi?

— Cred că da.

Comisarul de poliţie trecu prin faţa lojii. Maigret ieşi după el.

— Medicul a reuşit să extragă gloanţele?

— Asta e treaba medicului legist, care încă n-a sosit. Cred că a fost găsit unul care s-a oprit într-o coastă.

— Te rog du-te şi adu-mi-l, Lapointe!

Şi, după ce îi mulţumi comisarului de poliţie, se întoarse la portăreasă.

— Locatarul dumneavoastră lucra undeva?

— Nu cred. Lăsînd mesele deoparte, nu avea ore regulate la care ieşea.

— Seara se întorcea tîrziu?

— Presupun că sînt obligată să vă spun totul...

— E mai bine pentru dumneavoastră, pentru că veţi fi citată ca martor.

— În afara „doamnei de la ora trei”, cum îi ziceam eu, avea o iubită mult mai tînără şi mai drăguţă. Venea de cele mai multe ori, singură sau cu el, pe la două-trei dimineaţa şi îşi petrecea aici restul nopţii. Odată l-am auzit spunîndu-i Géraldine.

Maigret avea pe faţă o expresie de nepătruns. Ai fi zis că nu se gîndea la nimic.

— Nu ştiţi unde locuieşte?

— Nu. Probabil că lucrează în cartier, pentru că veneau întotdeauna pe jos.

Lapointe coborîse cu glonţul. Maigret îi mulţumi portăresei şi ieşi din lojă.

— Unde mergem acum?

— La Gastinne-Renette.

Era armurierul folosit de obicei ca expert de Poliţia Judiciară. Angajatul din magazin se duse să-şi cheme patronul.

— Ia te uită! Maigret!

Se cunoşteau de mai bine de douăzeci de ani.

Comisarul îi întinse glonţul.

— Poţi să-mi spui, la prima vedere, cu ce fel de armă a fost tras?

Gastinne-Renette îşi puse ochelarii, la fel ca portăreasa.

— Ştii, nu-i ceea ce se numeşte o expertiză. Îmi trebuie mai mult timp pentru asta. Este vorba în mod evident despre un calibru mic, cum ar fi un Browning de 6,35, care se fabrică în Belgia. Există modele cu mîner din sidef. Am vîndut unei cliente unul incrustat cu aur.

— E periculos?

— Nu de la distanţă. După trei metri, tirul nu mai are precizie.

— Medicul presupune că s-a tras de foarte aproape.

— Evident, în cazul ăsta... Cîte gloanţe?

— Trei sau patru. Unul a atins inima şi două au trecut prin plămînul drept.

— Atunci e clar că a vrut să-l omoare. Cine e victima?

— Un anume Jo Fazio, fost barman devenit gigolo.

— Îmi pare bine că te-am revăzut. Păstrez glonţul?

— Îi voi cere medicului legist să ţi le trimită pe celelalte.

— Mulţumesc. Şi noroc la vînătoare!

Maigret nu rîse de această glumă, ci schiţă un zîmbet forţat.

Capitolul VIII

La parter, oamenii de la pompe funebre transformau biroul notarului în cameră mortuară, acoperind pereţii cu pînză neagră. Sicriul fusese aşezat într-un colţ, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu el.

— Trupul neînsufleţit e înăuntru?

— Bineînţeles.

Jean Lecureur ieşi din biroul lui.

— Funeraliile au loc mîine la unsprezece, îl anunţă el. Biserica este aproape vizavi. Ferparele au fost trimise. Credeţi că doamna Sabin-Levesque va putea să vină?

— Sînt sigur că nu.

— Probabil că e mai bine aşa. Cum se simte? Nu ştiu nimic despre ce se întîmplă sus.

— Cred că doctorul Bloy a trecut spre sfîrşitul dimineţii. Urc şi eu acum.

Pe scară, Maigret îi recomandă lui Lapointe;

— Ai grijă să notezi tot ce se va spune.

— Da, şefule.

Uşa le-o deschise valetul.

— Unde e Claire?

— Cred că în budoar.

Tînăra le ieşi de altfel în întîmpinare.

— Doarme? întrebă Maigret.

— Nu. De cînd a plecat doctorul, stă aşezată pe marginea patului, în cămaşă de noapte, şi nu mi-a spus o vorbă. N-a vrut să facă baie şi nu m-a lăsat să-i aranjez părul.

— Ce ţi-a spus doctorul?

— Aproape nimic. S-o supraveghez.

— A mîncat?

— Nu. Îmi răspunde doar mişcînd din cap.

— Dumneata ai luat masa?

— N-am avut curaj. Am impresia că asist la o agonie. Ce-o să se întîmple, domnule comisar? Se pare că sicriul e jos...

— Aşa e. Înainte să merg la ea, aş prefera, dacă poţi, să o îmbraci cu un capot.

— Voi încerca.

Claire nu îi mai era ostilă. Se simţea că era dezorientată. Cei doi bărbaţi rămaseră în salon, unde aşteptară mult. După aproximativ un sfert de oră, camerista veni după ei.

— E în budoar. Am fost obligată să-i dau sticla.

Maigret intră primul. Nathalie era trîntită în berjera ei şi ţinea în mînă sticla de coniac. Totuşi, avea privirea fermă şi faţa aproape calmă.

— E voie?

Ea se prefăcu că nu auzise şi Maigret se aşeză în faţa ei. Femeia mîngîia sticla ca şi cum ar fi fost bunul ei cel mai preţios.

— Vin de pe strada Jean-Goujon, spuse el cu o voce blîndă, vrînd parcă să n-o sperie.

Ea deschise în sfîrşit gura şi rosti un singur cuvînt, cu indiferenţă;

— Deja!

După care bău din sticlă, aşa cum mai făcuse în faţa comisarului. Obrajii palizi i se îmbujorară puţin şi ticul gurii reapăru.

— Presupun că asta nu mai are importanţă, nu-i aşa?

— V-a fost teamă că, dacă ar fi fost arestat, v-ar fi denunţat ca fiind complice, nu-i aşa?

Ea scutură din cap în semn că nu.

— Nu. Mai rău... M-a chemat la el ieri ca să-mi ceară o sumă foarte mare, promiţînd că apoi mă va lăsa în pace şi se va întoarce la Marsilia.

— Îl iubeai?

Ea nu spuse nimic, dar privirea sa exprima o disperare profundă.

— Dacă îl iubeai, de ce te-ai dus cu arma la dînsul?

Asta păru să o descurajeze.

— Nu mi-am făcut niciodată iluzii în privinţa lui. El era ultima mea şansă. Chiar nu înţelegeţi?

Încercă să aprindă o ţigară, dar nu reuşi pentru că îi tremura mîna. Maigret se aplecă şi îi întinse un chibrit aprins. Ea nu-i mulţumi.

— Întotdeauna ai fost orgolioasă, nu-i aşa?

Ea îl corectă cu o voce înăbuşită;

— Sînt mîndră. Sau, mai exact, eram. Acum...

Nu-şi termină fraza.

— Erai umilită că lucrai într-un cabaret şi ai fi fost şi mai umilită ca vînzătoare într-un mare magazin.

Ea îl asculta. Dacă se vorbea despre ea, începea să fie interesată.

— Sabin-Levesque s-a îndrăgostit de dumneata. Nu ţi-a trebuit mult timp ca să descoperi cine era domnul Charles.

Ea nu avea nici o reacţie, rămînînd încordată.

— Sperai să duci o viaţă de lux şi plină de strălucire; cocteiluri, recepţii, dineuri.

— Am descoperit curînd că era bărbatul cel mai egoist pe care l-am întîlnit.

— Pentru că nu-ţi acorda primul loc?

Ea păru surprinsă şi Maigret continuă;

— El era totul şi dumneata nu erai nimic în această casă.

Privirea îi redevenise necruţătoare.

— Toţi mă urau, în afară de Claire.

— De ce n-ai cerut divorţul?

Ea se uită în jur ca şi cum acea privire ar fi cuprins tot apartamentul, toată casa, toată averea familiei Sabin-Levesque.

— Pentru că erai lacomă. Nu-ţi păsa că dispărea din cînd în cînd, plecat după fete drăguţe. Erai doamna Sabin-Levesque. Şi voiai să rămîi cu orice preţ...

Ea bău din nou. Devenise un gest mecanic.

— Ai început să bei coniac. Presupun că ai avut şi amanţi?

— Aventuri trecătoare. Bărbaţi întîlniţi prin baruri...

Acum cedase, nu se mai gîndea să se apere. Ba chiar ai fi zis că simţea un fel de plăcere să se arate aşa cum era.

— Camere de hotel. Unii se înşelau şi voiau să-mi dea bani...

Gura i se schimonosi.

— În urmă cu doi ani, l-ai întîlnit pe Jo Fazio.

— Cu el era altfel. Îl iubeam.

— Era barman...

— I-am închiriat o garsonieră şi l-am întreţinut.

Era altă sfidare pe care o lansa cu cinism.

— În starea în care sînt, nu puteam spera să mă iubească numai pentru mine. Se prefăcea, iar eu mă prefăceam că îl cred.

— Cine a propus suprimarea notarului?

— Cred că amîndoi ne-am gîndit la asta.

— Fazio a reperat localurile de noapte pe care le frecventa aşa-zisul domn Charles. L-a urmărit de mai multe ori, aşteptînd împrejurări prielnice...

Ea dădu din umeri. Era atît de evident!

— Într-o noapte, cînd soţul dumitale a ieşit de la *Cric-Crac*, Jo Fazio a profitat că strada era pustie şi l-a lovit în cap. L-a împins într-o maşină furată şi l-a dus pe malul Senei. Apoi a abandonat maşina pe un şantier din Puteaux.

— Nu m-am ocupat de detaliile astea.

— Apoi ţi-a telefonat ca să te anunţe că treaba fusese făcută?

— Da.

— Ce viaţă ai fi dus cu fostul barman?

— Nu m-am gîndit la asta.

— Recunoaşte că nu din dragoste pentru amantul dumitale l-ai făcut să-ţi ucidă soţul.

— Nu mai ştiu.

— Trebuia să rămîi doamna Sabin-Levesque. Acum erai adevărata stăpînă a casei...

— Mă judecaţi aspru, nu?

— Da. În acelaşi timp, mi-e şi milă de dumneata, pentru că eşti dură şi fragilă totodată.

— Fragilă? replică ea, rînjind.

Iar Maigret repetă;

— Da, fragilă.

— Presupun că mă arestaţi?

— E datoria mea. Du-te şi îmbracă-te. Stai cu ochii pe ea, Lapointe. N-am chef să iasă iar pe portiţa grădinii.

Maigret îşi umplu fără grabă pipa, o aprinse şi începu să se plimbe prin încăpere. Aşteptă aproape o jumătate de oră. Cînd reveni, femeia era însoţită de Claire, care ducea o valiză din piele de porc.

Înainte de a se îndrepta spre scară, Nathalie mai trase o duşcă zdravănă din sticlă.

— Presupun că acolo n-au să-mi dea, nu?

Urma să fie condamnată, cu siguranţă. Dar, avînd în vedere starea ei, avea să fie dusă la infirmerie.

Uşa biroului notarial era deschisă. Cei de la pompele funebre sfîrşiseră cu instalatul draperiilor negre. Ea făcu doi paşi înainte şi se uită la sicriu.

Faţa sa nu exprima nici o emoţie.

— E înăuntru?

— Da. Va fi înmormîntat mîine.

— Eu, azi...

Puseră valiza în portbagaj şi comisarul se aşeză alături de arestată. Aceasta privea cheiurile, podurile, trecătorii, autobuzele şi maşinile ca şi cum totul aparţinea deja unui trecut îndepărtat.

Ajungînd la Palatul de Justiţie, Lapointe duse el valiza prea grea pentru dînsa. Maigret bătu la uşa judecătorului Coindet.

— V-am adus-o, spuse el cu o voce răguşită.

Comisarul se uită la Nathalie, dar deja încetase să mai existe pentru ea. Se aşeză în faţa magistratului înainte să fie invitată, arătîndu-se foarte în largul ei.

Epalinges (Vaud), 11 februarie 1972

Sfârșit